

Verselő Antológia 2017

**10
éve**

Művészeti „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2017

Verselő Antológia 2017

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2017

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

**...tíz éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Bajzikné Panni	10. oldal
Bakos Bianka	13. oldal
Balogh Beáta Heaven	18. oldal
Bihary Zsoltné	22. oldal
Dinnyés Viktória	27. oldal
Dudás Gyula	31. oldal
Erdődi Attila	35. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)	46. oldal
Kis Krisztián Bálint	53. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	57. oldal
Kiss Antal	65. oldal
Komáromi János	77. oldal
Kulimár János	97. oldal
Kutasi Horváth Katalin	101. oldal
Lakatos Tibor	107. oldal
M. Jósmai Éva	113. oldal

Mráz Erzsébet Irma	120. oldal
Nyul-Donka Balázs	123. oldal
Nyul-Donka Judit	123. oldal
Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake).....	133. oldal
Rodé Klára	137. oldal
Sándor Zsófia	150. oldal
Sipos Ferenc Norbert	160. oldal
Sipos László	165. oldal
Soós Katalin	169. oldal
Szikszay Péter	181. oldal
Szilágyi Alex	191. oldal
Szőkéné Kakucs Erzsébet	194. oldal
Szücs Éva	198. oldal
Tóth János Janus	203. oldal
Tóthné Telkes Csilla	208. oldal
Tumpek Anyko	215. oldal
Vasas Eszter	228. oldal
Vidákovics Csaba	231. oldal
Vilcsek Adrienne	250. oldal

Tíz éve itt vagyunk...

Megértük ezt is! – írtuk az előző évi antológia előszavában és lám azóta eltelt egy év és ismét itt a kötet. Ha pedig utána számolunk, akkor rádöbbenünk, hogy már tizedik éve jelenik meg ez a válogatás. Már tizedik éve van ott karácsony előtt a szerzők kezében a Verselő Antológia. Már tíz éve kerül be a karácsonyfák alá, az ajándék-csomagokba, hogy örömet szerezzen a megajándékozottnak és ezáltal az ajándékozónak is. Már tíz éve, hogy a kötet felkerül nem csak a szerzők és a megajándékozottak, de a könyvgyűjtemények, könyvtárak polcaira is, hogy majd sok év múlva, ha valaki szétnyitja a lapokat újra meséljenek az írások, a képek.

Sok minden történt tíz év alatt. Hosszan sorolhatnánk...

Ha csak az antológiára gondolunk, akkor elmondhatjuk, hogy több mint háromszáz alkotónak biztosítottunk színvonalas megjelenési lehetőséget. Közülük vannak olyanok is, akik az első kötet óta valamennyi évben megörvendeztettek bennünket munkáikkal. Ilyenek Bihary Zsoltné Emőke, Lakatos Tibor és Komáromi János (a kötetek szerkesztője, jelen sorok írója). Természetesen vannak, akik csak később ismerkedtek meg a kiadvánnyal, de amióta rátaláltak kitartanak mellette. Vilcsek Adrienne, Fazekas Margit (Szomorúfűz) és Tóthné Telkes Csilla is csak egy-egy kiadványból hiányoztak. Adrienn egyébként az a szerzőnk, aki a kiadónk teljes repertoárját figyelembe véve is csak az első Verselő Anto-

lógiaiából hiányzott. Valamennyi másik antológiánkban olvashatók értékes írásai. Gyakran lánya rajzai-festményei kíséretében.

Szerencsére elmondhatjuk, hogy azok közül, akik megismerkedtek velünk és megjelentek az antológiában, a legtöbben vissza-visszatérnek és ismét hozzák munkáikat. Mindig büszkeség, hogy korábbi szerzőinket rendszeresen újra köszönhetjük a kötet lapjain és legalább ekkora öröm az is, hogy mindig, minden megjelenéskor találkozhatunk új alkotókkal is. Ez a jubileumi kötet is igazolja, hogy érdemes kitartó és színvonalas munkát végezni. A régi szerzők mellé ezúttal is csatlakoztak újak.

Nem könnyű megjelentetni egy ilyen kiadványt. Nem könnyű megtalálni a határt, ami megmutatja: melyek a megjelenésre alkalmas művek. Nem könnyű úgy összeállítani, megszerkeszteni, tördelni és kivitelezni, hogy a szerzők is elégedettek legyenek az eredménnyel. ...és nem könnyű mindezt megismételni évről évre...tíz éven keresztül.

Nem tagadjuk, hogy büszkék vagyunk! Büszkék a megjelent kötetekre, a beltartalmat biztosító alkotókra, a kötet megjelenését nagy gonddal ápoló nyomdára és természetesen magunkra is, akik mindent megteszünk a tördelés, a lektorálás, a kapcsolattartás folyamán, hogy a lehető legszínvonalasabb legyen mindenki munkájának a végeredménye... a Verselő Antológia!

Tartalmas lapozgatást a jubileumi kötethez!

Szeretettel: Komáromi János (koma) és Juhász Krisztina

Bajzikné Panni

A természetre való rácsodálkozásom, embertársaim és környezetem megfigyelése inspirál verselésre, melyekkel kifejezem érzéseimet, elárulom gondolataimat.

A költemények tükrében engem láthatnak mindazok, akik figyelmükre érdemesítenek.

A sás levelén kúszott a fény

A sás levelén kúszott a fény.
Az árnyék, mint kistestvér
csúszott a nyomában,
el nem hagyta,
a kellő távolságot mindig betartva,
hűségesen haladt utána.
A világosság fürge mozgékonyssággal
siklott a napsugár diktálta ütemben.
A fény-árnyék játékát
megbabonázva figyeltem.

Az élet kíméletlen

Az élet kíméletlen és groteszk.
Jó lapot ritkán oszt.
Ha a pakliból Jokert húzol
sikerben fürdesz.
De stop!
Ne áltasd magad
egy percig sem!
A diadal illékony természete
kápráztatja szemed,
utána szürkébb lesz a szürke
és feketébb az epe.
Lépj túl csalfa győzelmeden,
legyen fontosabb lelked békessége!

Az irigység

Az irigység, akár küllemed,
akár belbecsed
a tárgya, félelmetes!
Ereje veszedelmes, olyan fokon károsít, amit
tisztá lelkeddel méltatlannak tartasz cáfolni.
Hallgatni arany? Hallgatni előnyös?
Talán.
De az utcán szembejövő arcán
a káröröm fénye ragyog.
Te csak dadogva gagyogsz.
Van erre orvosság? Az ártás
merüljön a feledés homályába?
Terítsük rá a múlt elfedő palástját?
Nem lehet meg nem történtté tenni!
Védekezni?
Rosszabb! „nem zörög a haraszt,
ha a szél nem fújja”, malaszt.
Kegyelem!
A jó szóval fukarkodó
kevesek kufárkodó
jelleme sem oldja keserved.

Bakos Bianka

Varázsolj!

Égjen a tűz, az éltető
vigyen a lángja, libbenő
Kívánj magadnak szépeket
lelkednek igazát, fényeset
Zárd le a múltat, mi pecsétes
nézz az égre most: jelképes
Benne vagy Te is, csillagként
örököd legyen az egészség
Utadat kísérje oltalom
legyen a szádon vigalom
Ajándékod ezentúl szívterkép,
tele kincsekkel – álomszép!

Arany fordulat

Arany fordulattal szőtte álmát
- néma köznap csendben kiált
Kiállta próbáját nyárnak, s télnek,
szemüveget nem kért, csak messzeséget
S messzeségben úszott az isteni csoda,
lábában erő, kezében tolla
S tollában olykor viharos zene,
szívében mégis a lét értelme
S értelme gazdag, de senki nem látja,
valaki mégis olvas utána
S utána terjed a fényben a sugár,
előtte rettent, mint halálban magány
S magányban a remény sosem vált köddé,
hajnali imában felitta Szentély,
S Szentélynek forrásán ott figyel Ő is
- patakból iszik az Ember, ki Hős is.

Összefonódások

Összefonódó kosarakként
az egekig is elnyúlnánk
Tékozló éveinket
pillanatok szántják
Rögvest fogd a két kezem,
szoríts most még jobban
Érzem a múltat jelenemben,
de fátylat teríték – alkonyban
Minden apró fénysugár
szívünkre szórja áldását
Újkori naprózsa mosolya,
így teremti fohászat
Édes-zamatos zöngések
– angyalok illata, sötétben
Tértelenül zuhanunk
a végtelenség-időben.

Visszatér

Pityangfelhőire
hullott szét a nyár,
emlékeim fénypora
messze-messze jár
Halkan zörren
a levelek sárgája,
mellém áll ősz-erdő
ködfehér múzsája
S ahogy a forróság
elmúlt a csillogó
égboltról,
lassan sétálok,
érezem,
csak
a szél sodor.

Örömteljességgel

Váratlanul kopogó
dallamok szárnyalnak
Fellegekben zeneszó
köszönti a fákat

Gurul a gömbmosoly,
vígán nevet a lélek
Táncoló talpacsák,
égi tünemények

Szertefoszló zörejben
oldozást nyer a bánat
Csicssergős kacajok
– fesztelenül árad

Hintalóval ringatózik,
színes köntöst visel
Márványos napjait
átmossa a tenger

Éjszakában, holdeső
– villan, mint egy áldás
Szeretetben növekszik
– Hagyd élni a mágiát!

Balogh Bea Heaven

Mátranovákon nőttem fel. Angol tagozatos gimnáziumi tanulmányaim után kereskedelmi, marketing, jogi és gyermekgondozói vonalon szereztem képesítéseket Salgótarjánban és Budapesten. Zömében optikai és gyermekgondozói területeken dolgoztam. Több helyre sodort az élet, éltem külföldön, a fővárosban, jelenleg Balassagyarmattól nem messze lakom.

A művészeteket mindig is kedveltem. Verseimet többek között a lélek rezdülései, a történelem korszakai, a földrajz témái ihletik, sokakat misztikus légkör lebeg körül. Internetes művészeti oldalakon kilenc éve publikálok. Tizenhárom antológiában kaptam lehetőséget megjelenésre. 2016-ban harmadik helyezést értem el Nyáresti merengés című versemmel a Toll és Ecset Alapítvány „Szülőfalum, szülővárosom” című versíró pályázatán. Hálával tartozom mindenkinek, aki szeretetével támogatott eddigi utamon.

Irodalmi blogjaim heavenversek.blogspot.hu, tengerekurai.blogspot.hu és haikusbyheaven.blogspot.hu címen találhatóak.

Apevák

Kel
a Nap.
A csodát
mindennapok
könyvei írják.

Csipp,
madár.
Trillája
egekig ér.
Boldog fellegek.

Szép
tavasz
szárnyat bont.
Rügyfakasztó,
áldott kikelet.

Zöld
lombok
virulnak.
Árnyaikon
megpihen a nyár.

Tűz.
Pokol
parazsa.
Forrósága
a tájra hajol.

Nyár
szele
cikázik.
Színpompás rét
vonzó illata.

Ha
zörren
az avar,
földre hulló
színes elmúlás.

Tél
keze
ezüsttel
pingálja ki
lelkünk ablakát.

Az
éjjel
betakar.
Csillám-égen
csillagok úsznak.

Szél
susog.
Szobákban
ölelkező,
meghitt nappalok.

Zord
folyó
kanyarog.
Torkolatnál
békés tenger vár.

Afrodité

Csillámfényű habok ódon szenvedélye
új életet suttog gyöngy-házad kelyhébe,
csodálattal ringó antik tengeren
születésed néma tanúja a végtelen.

Tükrödből sugárzik bujaságod arca,
lépteid nyomában igaz szépség sarjad,
mirtusz-bájjal hintett arany vánkosostra
a természet komponál tiszta akkordokat.

Hajdan volt szerelmek ködbe veszett korát
nesztelen őrzik a hellászi amfórák,
s veled tündököl az Olümposz hegyén
felhőkbe tekintő, isten-lényű fenség.

Bihary Zsoltné

itt állok hát

Nemes és nemtelen
Elégedett elégedetlen
Tökéletes tökéletlen
Reménykedő reménytelen

Honos és hontalan
Tudatos tudattalan
várva-várt és hívatlan
pótolható pótolhatatlan

afféle Mérleg
egy negyven éve
úgymond átmeneti kor
balszerencsés csillagképe

Két élet határán

Miért félünk mi
Emberek a sötétől
Gyermeke a fény

A fénymag csíra
Állapotban sötétben
Ring ringatózik

„Látlet”

bakonyi falvak
mészfehér tornác sehol
típus kockasor
álló muskátlik helyén
déli orchidea fut

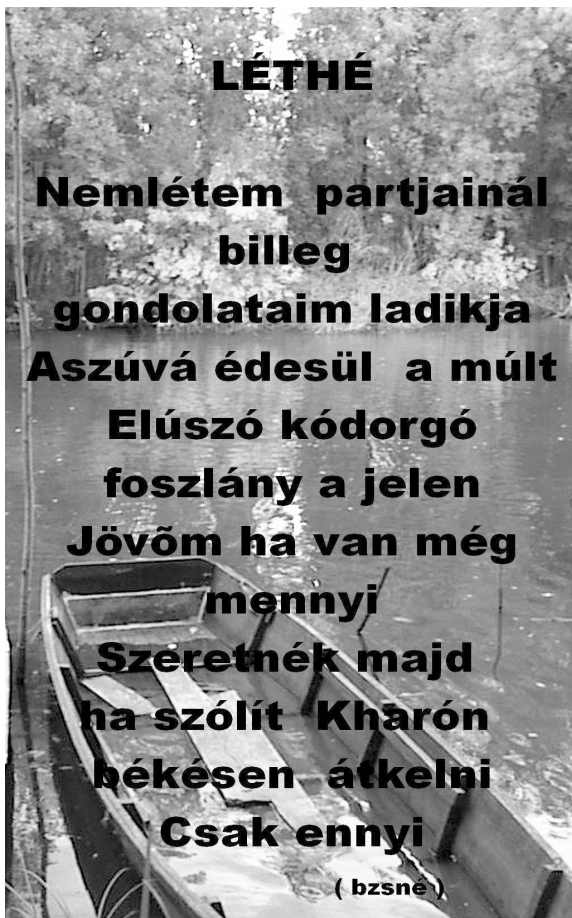
*

Mínusz három fok
Kapualjban rongykupac
Még mozdul meddig

Madáretető
leszek esd egy abortált
fonnyadt fél narancs

*

Szoláriumban
bronz-barnára pörkölt fa –
levélként hull száll
kavarog sok-sok lélek
október végi ködben

LÉTHÉ

**Nemlétem partjainál
billeg
gondolataim ladikja
Aszúvá édesül a múlt
Elúszó kódorgó
foszlány a jelen
Jövöm ha van még
mennyi
Szeretnék majd
ha szólít Khārón
békésen átkelni
Csak ennyi**

(bzsne)

A Mérleg jegyében születtem. Szeretem az ősz. A szürkébe színtelenedő még zöldes, sárgás, rőt vörös háromszínű természetet.

Az esőcseppek ritkább-szaporább koppanását szobám ablaküvegén. De ha úgy hozzák a tennivalóim, az anorákom vagy esernyőm vásznán is. A szelőlőnyi vagy orkányi légmozgást – minden az öltözködésen múlik. Persze legjobban a hosszú, langymelig október végi indián nyarat.

Szeptember 23. – az őszi napéjegyenlőség – egészen különös dátum. Ekkor a Föld minden pontján egyenlő hosszúságú a nappal és az éjszaka. Vagyis a sötétség és a világosság egyensúlyba kerül. Innen a sötétség veszi át az uralmat a világosság felett. Átlépünk az éjszaka birodalmába, amihez magától értetődően társul az elmúlás képzete.

Manapság valahogy nem olyan téma, amelyről nagyon illenék beszélni. Pedig a természet a maga legtermészetesebb módján áttér aktív szakaszából a pihenőbe. A termést betakarítják, a szőlőt leszüretelik, minden a télre készülődik. Ám a következő csilagkép, a novemberi Skorpió lápos-mocsaras rothadásában már ott csírázik a tavaszi újjászületés.

A mérleg eszköz a holtak lelkének lemérésére, mérlegelésére is. Egyik serpenyőjében az eltávozott szíve, a másikban egy tollpihe. Ha az előbbi – azaz az elhunyt gonosz tetteinek – súlya húzza le a serpenyőt, a halott lelke nem juthat át a túlvilág ajtaján.

Halottak napja

Örgébics őrzi
temető csendjét
belepirul szégyenében
egy fehér krizantém

Sietésre sarkal
rám szürkül az este
régén volt elődök
porladozó teste

*

mint haza járok
Csókakő és környékén
Gyógy – honismeret

*

Süvítő mentő
Egy, esetleg két élet
Száguld el vele
Milliók értéktelen
Feje hullik világszerte

Dinnyés Viktória

Az írás szabadság, repülés, zuhanás és megsemmisülés. A papíron a gondolataim vígan táncolnak – remélem, hogy másoknak is tetszeni fognak. Kezdetben a fióknak, azután a barátoknak írtam. Ők biztattak, hogy érdemes nekivágni az útnak és remélem, hogy sok embernek örömet okozhatok. „Civilben” a közszférában is erre törekszem. Segíteni és örömet okozni. A hétköznapiakon igyekszem jó társ és anya lenni.

Budapesten születtem, jelenleg is itt élek, figyelem az embereket megfigyelem őket, ők a múzsáim – belőlük merítek ihletet. Jelenleg egy hónapos kisfiammal vagyok itthon és közben terelgetem a „nagy kilencévest” és remélem írásaimon keresztül jobban megértik a világot és segítőkész, jószívű emberekké válnak.

Figyelemzavar

Gyönyörű júniusi reggel volt. Az idei nyárhoz képest szokatlanul szélcsendes és nyugodt. Özvegy Kiss Imréné – korábban tésztagyári munkás, jelenleg nyugdíjas – már órák óta fent volt. Az előre tervezett program kettéhasította az egykedvű hétköznapiakat és a magányos hétvégéket. Tegnap este izgatottan feküdt le, éppen hogy meg tudta enni az egy szelet vajas kenyérből és a félbevágott almából álló szerény kis vacsoráját. Igazából nem is kívánta, de muszáj volt, a gyógyszert „kísérő nélkül” nem vehette be. Azért, hogy a figyelmét elterelje, a tévé előtt eszegetett. Kezdte a hírekkel, de az a sok gyilkosság, egy távoli háború, és már jöttek is elő a múltbéli képek. Látott egy aprócska, árva lányt, aki a piszkos rongyokban járt, mondjuk nem is volt nagyon mása csak a kétdolgos keze, meg a szíve csordultig szerelemmel egy fiú iránt, akit utoljára a Szamos hídján látott sárga csillaggal a hajtókéjén. A háború szeszélye sodorta a távoli rokonhoz az alföldi kisvárosba. Ott ismerte meg Imrét és végre szerethetett valakit, aki viszonszerette. Harminc éve, hogy eltemette. A tévé még mindig szólt, képek villantak fel benne – baleset, cserbenhagyás, nem jó, kattintott tovább, az állatok békés egymás mellett élése megnyugtatta. Befejezte a vacsoráját, fölkel és kö-

rülnézett. A falakon képek, a család körbevette. Középen a kedvenc: megvan vagy ötven éves, kirándulás közben kapták őket lencsevégre. De szép is volt! Kora tavasztól késő őszig járták az erdőket, nem volt autó, tömeg közlekedtek a három gyerekkel. Az utasok mindig segítettek neki és a gyerekeknek, előre engedték őket, leemelték a csomagjaikat és átadták a helyet. Békesség volt mindenhol, nem csak azon a képen. Nézte a vidám arcocskákat, majd odébb és odébb a többi képre. Legutolsónak az idei karácsonyi fotóra. Már két hely üres. A legnagyobb fia két éve az apja után ment, és ő, aki túlélte egy háborút, egy forradalmat, a három műszakos munkáslétet majdnem belehalt a bánatába, a hírre szívrohamot kapott, azóta szedi a gyógyszert. De holnap csuda egy nap lesz. Elballag a legkisebb unoka. Reggel az első fénynyaláb felkeltette, vidáman készülődött a szokatlannul szélcsendes gyönyörű reggelen. Gyors mosdás – pedig nem is volt késésben, most nem kellett erőltetnie a reggelit a gyógyszer is lecsúszott könnyedén. Fésülködés és szemrevételezés, igazolvány, kulcs, papír zsebkendő, kényelmes cipő. Már nincs idő a fiát felhívnia, hogy elindult, pedig megígérte – különben is csak pár megálló és kitűnően van, nincs is meleg annyira, a mobilt is otthagyja a töltőn, nem lesz semmi baj, csak idegesíti, ő sosem érzett vonzalmat az elektromos tárgyak iránt és fontosságot sem igazán tulajdonított nekik. Az igaz, hogy a fia föl-

ajánlotta, hogy elviszi, de ő szeretett volna buszon utazni, mint a régi szép időkben. Az első csalódás a liftből kimenet érte, az ajtót majdnem rácsapták a helyett, hogy előreengedték volna. Az aluljáróban elsodorták a munkába igyekvő népek, a szemüvegét is egyedül kellett a földről fölemelnie. A busz késett, jól esett volna leülnie, a szíve az iménti megpróbáltatástól hevesen vert, de minden hely foglalt volt a megállóban, ő meg kérni nem mert, nem volt hozzászokva. A buszon végre volt hely, megörült – mégsem olyan szörnyű minden, el fog ő jutni a célig, biztatta magát. Kényelembe helyezkedett, körbenézett. Csak lehajtott fejeket látott, mobilt pötyögtető embereket, akik révületükben kizárták a külvilágot. Nem vették észre az idős embert, bottal, így ő fölállt és átadta a helyet. Már erősen szédült, zihálni kezdett, de a széke egy kismamáé lett, neki jobban kellett. Szétnézett és eszébe jutott a telefon a töltőn, a sajátja, rosszul volt, hívni akart segítséget, mert sosem érezte magát ilyen magányosnak, mint itt a tömegben. Rémülten tekingetett mindenfelé, de mindenütt csak lehajtott fejek, olyanok, akik nem láttak és nem hallottak, és nem is akartak, ekkor Kiss Imréné ötven utastársa jelenlétében a szívéhez kapott és összeesett.

Dudás Gyula

Bölcsészettudományi tanulmányaimat három nyelvszakon végeztem el. Húsz évig szabadfoglalkozású tolmács, fordító, műfordító voltam. Próza átültetéseim mellett nyersfordításokat is készítettem olyan Radnóti-, József Attila- és Kossuth-díjas költőink műfordításaihoz, mint Kiss Benedek, Nagy Gáspár és Utassy József. Azután az üzleti életben dolgoztam. Közben üdítő elfoglaltságként rátaláltam a fényképezésre. Azóta a fotózás közös szórakozásunkká vált a feleségemmel. A szabadidőnket többnyire úgy szervezzük, hogy fotózás, fotós túra is legyen benne bőven. A kezembe vett kamera gazdagította, koncentráltabbá, lényegre törővé tette világlátásomat. Az objektíven keresztül könnyebb meglátni a lényegét. Olyankor, amikor rálelek egy-egy témára, igyekszem egyedi módon megmutatni azt, és igyekszem elkerülni a modorosságot. A fényképezés területén olyan mesterektől tanultam, mint Baricz Kati, Jung Zseni, Szipál Márton, Eifert János, Kaiser Ottó, Kiss György, Török László. Elsősorban az ő hatásuknak köszönhetően a tartalmas, művészi képek készítésének irányában szeretnék tovább haladni. Írásaimmal is további gondolatokat, érzéseket kívánok ébreszteni az olvasókban.

A tekintet ereje

„Ela-tuka-máááj! Ela-tuka-máááj!” – kiabálták gúnyosan az utcabeli fiúk a grundon minden alkalommal, amikor meghallották Mámó, a bolgár-török édesanyám hangját. Hétvégeken, amikor ebédelni hívott minket öcsémmel. Vagy bármikor a megbeszélte lámpagyújtás előtt... Amikor ötödikes lehettem, egyszer a suliból hazafelé a Fátra téri bokrokból rám rontott két osztálytársam. Jól megverték gyűlöletből. Miért? Ijesztően véres képpel, zihálva toppantam Bábó, az otthon rám váró nagymamám elé. Akkor még nem értettem tekintetét. Ma már értem: erőt adott a másságunk elviseléséhez. Jóllehet magyar apától, Budapesten születtem. Mindez akkor ötlött fel bennem tavalyelőtt, amikor naponta láttam a Nyugati pályaudvar lépcsőin migránsok garmadáját ücsörögni: asszonyokat szoptatni, férfiakat mobilozni...

Egy emlékem 56-ból

Dübörögve, libasorban vonultak fölfelé a szovjet tankok a Dajka Gábor utcán. Tátott szájjal bámultam őket az ablakból. Akkori katonásdi játékaim megelevenedtek.

Később, amikor a ruszokik elkezdték begyűjteni a lakosságnál fellelhető fegyvereket, hozzánk is becsöngettek. Csak ketten voltunk otthon anyámmal. Ő ajtót nyitott, én ott álltam mellette. Felnéztem a fegyveres katonákra. Nem értettem a beszédjüket, ezért anyámhoz fordultam:

– Mit mondott a bácsi?

– Kérdezte, hogy van-e fegyver a háznál.

– Van! Van! – kiáltottam, s már szaladtam is be a szobába, majd széles mosollyal, büszkén mutattam fel az igazi katonákéhoz hasonló, forgódobos fapuskát – kereplővel felszerelve.

Emlékszem: hirtelen hosszas hahotázás tört ki...

Lebegek a Rudas fürdő fölött

Alámerülök a jó meleg, izomlazító vízben. Lehunyt szemmel sűrűbb a Rudas párája. Könnyű vagyok. Emelkedem, emelkedem... Már fölötté lebegek. Rálátok a Gellért fürdőre: kakaóvajjal bekent biza-kodó lányok fekszenek a női napozón. A Tabán felé fordulván látom magamat lépkedni a kislányunkkal a nyakamban, majd – mert szoknyájával eltakarja a szememet – megbotlok s a domboldalra huppanunk az LGT-koncerten. A pesti oldal félpókhálóján túl húzása van a horizontnak. Tovább lebegek. Egyfajta teljesség vesz körül. Most, ahogy letekintek a Gellért püspök szobra mögötti sétányra a hegy oldalában, látom a Dunára néző padot is a gépíróiskolás lánnyal. Első csókom padját. A csalódással...

Erdődi Attila

A versekben megpróbálom leírni gondolataimat, élményeimet, életről, természetről, utazásról, szerelemről, valamint a megtapasztalt és látott világról. 2004-ben jelent meg első verses kötetem, majd az Info-Szponzor Kft. kiadásában készült el net-kötetem Versekbe írt világom címmel, amely az interneten olvasható, lapozható. Azóta a kiadó különböző antológiáiban szerepeltek verseim. A Pieris vers oldalon Etele néven jelentek meg írásaim.

Idézet az Írások és gondolatok című versemből:

"Egyszerű ember vagyok.
Az írás völgyében lakok.
A szavak kertjét építem,
Legyen aki megértse. "

Párizsban jártam

Láttam, hallottam nyüzsgő világát,
Éreztem lüktető dobbanását.
Múltja, jelene nagyságát néztem,
Hogyan lett olyan népszerű, értem.

Izgalmas történelmét ismerem,
Van benne vér, fájdalom, győzelem.
Élet, erő, csoda, mi tovább visz,
Te hatalmas és nagyszerű Páris.

Címerében fehér ringó hajó,
Vérben és viharban hánykolódó.
A századokon át megújuló,
A világot is meghatározó.

Én lépésről lépésre haladok,
Az Eiffel tornyot nézem, maradok.
Óriás építményét csodálom,
De Páris-t fentről látni akarom.

A lift felvitt a második szintig,
Majd átszálltam, hogy jussak a csúcsig.
Feljutottam és láttam is csodát,
A mars mezőt, a szerelmes Szajnáat.

A múlt, a jelen színes világát,
Műemlékek egész sokaságát.
A hatszögre épült sok utcáját,
Napfényben látom Páris városát.

Sétáltam a Trocadero téren,
Montmarte-on a bohém-negyedében.
Voltam bent a szép Sacre Couer-ben,
Camps Elysén, latin-negyedében.

Láttam szórakozás "fellegvárát",
Moulen Rouge érdekes vörös malmát.
Kávéházak és üzletek sorát,
Girbe-görbe romantikus utcát...

Jártam latin negyed boulevard-jait,
Saint German, Saint Michel, Chatele-t is.
Concorde teret, Luxembourg teret,
A Grand boulevard-t, a Bastille teret.

Az élményeimnek nincs még vége,
Várt Invalidusok dómja helye.
Napóleon vörösmárvány sírja,
Nézett rám kőszobra dicsőülve.

Mentem tovább a Diadalív-hez,
Győztes csatáinak emlékéhez.
Őt nagy hódítóként elismerve,
Bevonult világ történelmébe.

Van ott bizony mit nézni vagy látni,
Louvre múzeumot is csodálni.
A fekvő A betűs termeiben,
Szobrok, képek kilométereken.

Hogy néhányat nektek megemlítsek,
Mona Lisa, bibliai képek,
A nagy történelmi események,
Szobrok formájában, festményeken.

Istenek, királyok művészetben,
Ékszerek, műkincsek a termekben.
Nehéz befogadni, megjegyezni,
De mégis csodás volt, "mindet" látni.

Észrevettem, hogy rohan az idő,
Kárpótolt az élmény, csodás erő.
A művészet gyűjteményét láttam,
Köszönöm a sorsnak, hogy ott jártam.

A Szajna partján ahogy sétáltam,
Újra friss emlékekre gondoltam.
Mit is láttam, hova nem jutottam,
Párizsban még le, miről maradtam.

Aztán mentem Cité szigetére,
Ott található a Saint Chapelle.
Notre Dame-i kápolna szépsége,
A gótika hatalmas remekműve.

Felmentem csigalépcsőjén lassan,
A terembe érve rá csodálkoztam.
Hiszen a nap beragyogta éppen
A sok kis színes mozaikképet.

Párizsra ugyan csak pár nap jutott,
Álomnak tűnt, mégis valóság volt.
S amit ott láttam, tapasztaltam,
Meghatódva néztem és csodáltam.

Franciaország 2017. 09. 18-24-ig

Élet és szabadság

Vér áztatta századokat,
Sírva, vonszolva visz idő.
Az emberek szabadságát,
Tiporja kegyetlen erő,

Nagy csatát vív lélek, a szív,
Válságban őrlődik a hit.
Háborúzik és öl a kéz,
Káosz, fekély az egész lét.

Az életünk mindennapján,
Álmunk, vágyunk a szabadság.
Szívünk, lelkünk bilincs-zárját
Nyissa béke, a barátság.

Tudod ugye mi történik,
Tettek kudarca érződik.
Teremts nyugalmat, egységet,
Legyen szép a földi élet.

A célod még elérheted,
Álmodat is építheted.
Az öröm táplálja lelked,
Szeretetet adjon szíved.

Világ, szabadságra ébredj,
A béke nyugalját érezd.
Maradjon hited, reményed,
Méltó legyen az életed.

Lángok erejében

Természettel szembeszáll hadakozva,
Lecsap a vihar féktelen haragja.
Cikázó villámokkal ostorozza,
Hurikán erejű széllel pusztítja.

A hirtelen indulatos vad vihart,
Mégfékezni akarják, ellenállva.
Az erdőt védő fák serege bánja,
Amelyik erős, gyökeret vert, állja.

Rohamot indít a természet ellen,
Tör-zúz dühöngő gyilkos erejével,
Fák törzsét, ágait tépi és szabja,
Erdő bástyáit nem kíméli, rajta,

Egy fába becsapódó villám csattant,
A hatalmas hőerőtől meggyulladt.
Égett a fa, terjedt tűz az erdőben,
Láttuk a pusztítást, lángok erejében.

Gyorsan, ijesztően tovább terjeszkedett,
A tüzet megállítani nem lehet.
Légi és földi tűzoltás kell máris,
Ne legyen végzetes baj és totális.

Sietve oltanak a lánglovagok,
Bátor hősként, Szt. Flórián, vigyáz rátok.
Küzdelmük, kitartásuk eredményes,
Megfékeztek a tűzvészt, ami lényeg.

Sajnos ma egyre többször fordul elő,
Ránk tör e vészt hozó viharos erő.
Nekünk embereknek is kell vigyázni,
Tudjuk már, sokat nem lehet hibázni.

Ezért kell több figyelem, óvatosság,
Előzzük meg, ne legyen gondatlanság.
Élet, a természet veszélyben forog,
Óvni, védni nem is egyszerű dolog.

A grófi kastély

Andrássy grófi kastély Tiszadob,
Évszázadokat látni benne ott.

Korok a történelem nagy útján,
Épült építészet magas fokán.

A tizenkét tornya magasodik,
Ötvenkét szobája álmodozik.

Annyi bánat, öröm és sóhaj szállt
Háromszázhatvanöt szem ablakán.

Tárgyak és képek, a műemlékek,
Eseményeket, titkot idézett.

A régmúlt idők falai között,
Termeiben látnivaló is volt.

Megemlítek néhány olyan tárgyat,
Talán érdeklődőkre találhat.

Márvány asztalok gyöngyberakással,
Asztalok, székek aranykaráttal.

Festmények, vázák, egyedi tárgyak,
Van mit csodálni szemnek és szájnak.

Igaz történetek egész sora,
Az érdeklődésünket fokozta.

Sok mindenről, művészetről is szólt,
Ott legtöbbször érdekes élet folyt.

Szövődtek az érdekházasságok
Szórakoztak, vadásztak a grófok.

Zajlott az élet kertben és házban,
A családi nyaraló kastélyban.

Van Angol, Francia mintájú kert,
Gyönyörűen szépen megtervezett.

Ott rózsalugasok virítottak,
Egykoron közöttük sétálgattak.

Lehet Erzsébet királyné látta,
Virágkorában ő is csodálta.

Andrássyak jelmondata merész,
„Hüségért és bátorságért” oly szép.

Ezt nézni és látni mindent megért,
Ma emberének fennmaradt emlék.

Ezért írtam le élményem róla,
Hisz miénk e magyarországi csoda.

Tiszadob 2017. október 22.

A szívemre...

Tudd: szívemre szerelem a gyógyír,
Élni, veled együtt lenni mindig.
Szeretem örömöd, kedvességed,
A vágy tüzét, mikor bennünk ébred.

Ahogy csókolsz vagy átölel kezed,
Én minden bánatom elfelejtem.
Érzem már boldogan lüktet szíved,
Megható forró az ölelésed.

Egyszerű a kérésem, hogy szeress,
S amíg velem vagy boldog lehess.
Már nem kérek én nagy dolgot tőled,
Csak azt szeretném, legyen jó kedved.

Két szemed nekem briliáns éked,
Mikor rám néz tükrözi a lelked.
Írántad mindig vágyódást érzek.
Tudja meg világ, nagyon szeretlek.

Kéz a kézben

Rád ragyog egy csillag az égen,
Szemedben csillan esti fényben.
Csábít, bújik hozzád merészen,
Rejtőzik „tükröd” szépségében,

Megláttam szemed pillantását,
A szerelem kedves hívását.
Érzelmek ereje nőtt bennem,
Gyönyörű tested rabja lettem.

Szívem dobban, lüktet hevesen,
A kezed simogat kedvesen.
Arcodon vidám mosolyt látok,
A testünk szerelemre vágyott.

Szép esti nyárban a hold ragyog,
Ránk, szerelmesekre mosolyog.
Feltölt ereje, vonzása nagy,
Az érzésünkkel játszani hagy.

Boldog szerelem maradj nekünk,
Mindenben mi hű társak legyünk.
Élet, vágy, tűz, égjél még bennünk,
Kéz a kézben, mindig szeressünk.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Ha egyszer elmegyek

Ó, ha látnád Kedvesem
asztalom papírokkal teli
minden ráírt gondolat
szívem szeretetét tükrözi

Ha egyszer elmegyek
mindent reád tesztálok
egyszerű szívemet neked,
írásaimat pedig a szélre hagyom

Kristályos fények

Könnyed pillangók a kertben,
Fátyolszárnyaikon csillogó fények,
Föld és ég között libbennek, lebegnek,
A virágokon megpihenve.
Arany fényben fürdik mező, rét,
Enyhe szellő táncol a vizeken.

Az alkony pírba festi a horizontot,
Az éjben csillagpaplan terül az égre,
Elcsendesedve minden a Hold ezüst fényében.
A tücsökszerenádba olvadva.

Harmatgyöngyös ébredések a halkuló éjek után.
Szitakötők, darazsak, járják táncukat
a kristályos fényben,
A pillangókkal kergetőzve,
aranyport szítálva a napsugarakban,

Örök pillanatok

Bukdácsolok.
Egyetlen jajkiáltás vagyok.
Telnek a zaklatott órák és napok.
Alakot öltenek a fények, és az árnyak.
Estére bíborszínek ölelnek
Áttetszővé válik a lelkem.
Fájdalom bennem.
Se éjjelem, se nappalom.
Nincs irgalom.
Bezárom magam.
Csend van, csak az árnyak sodródnak.
Az idő megáll
és minden emlékké válik.

*

Az éjszakában szívem kiált.
Zaklatott álmaimból riadva,
céltalanul rovom ösvényemet.
Belebámulva a múltba.
Reménykedve minden egyes
pillanatban, amit még ad az élet.
Feszült sóhajok szállnak,
mosolyom rég elhagyott.
Felzokog a bánat,
lelkem mélyén egyre várok.
Reménytelenül az emlékekben.
Megőrizve a szívemben.

Szabadíts meg Uram
a mindennapok kínjaitól.
Fázom.
Jégbe zárnak az emlékeim és álmaim.
Már nem nyílnak meg.

*

Te már az örök állomáson állsz.
Ott vársz, de vissza többé nincs út.
Cserepes az ajkam
Forró láz éget.
Már nincsenek álmaim.
Életvonatom a végállomás felé zakatol.
Marcangol a fájdalom.
Nyugtalanság bennem.
Didereg a lelkem és nincs, ki melegítsen.
Cipelem terheim ebben a szürke térben
Hideggé, jegessé váltak a szavak.

*

Áttetsző, gyöngyházzsínű az ég,
hideg a levegő.
Felhőrácsok lebbennek észrevétlenül.
Elillant a múlt, nem értjük a jövőt.
Ez már a végzet.
Elindul útjára a sorskerék.

Decemberi merengés

Nagy, száraz, zizegő leveleket sodor a csípős szél.
A fák ágai szinte már kopaszon állnak, csak az örök-
zöldek lombjai susognak az olykor
vadul tomboló szélben. A napfény már régen messze
tűnt. Bizonytalan színek uralják a tájat
Szürke égbolt alatt álmos, nedves köd borul a város-
ra. Nyomasztóan megérkezett a tél, bevánszorgott
december. A levegő is tele van a tél illatával. Az utak
még szürkén kanyarognak, de a fűvön, a faágakon
vékony fehér réteg tapad a dermesztő hideg
hatására. Néha hópelyhek táncolnak a szélben.

Amikor a homályos Nap lemegy a horizonton, hirtelen lehűl a levegő, – metsző hideggé válik. Csípős szél zörgeti a tar faágakat és a még utolsó száraz fa-leveleket. Az esti derengésben elmosódnak a körvonalak. A közelből lágy zene hangja kúszik felénk.

Közeleg karácsony!
A város ünnepi díszbe öltözik. Fények vibrálnak a
kirakatokban, az utcákon fényfüzérek.

Az otthonok kandallóiban lobogó tűz fénye
különös hangulatot nyújt.
A lángokban emlékek, képek elevenednek meg.

Gondolatainkba mélyedve
merengünk a lángot figyelve.
A hideg éjszakákban a Hold ezüst fénye öleli az ég-
boltot, körötte szikrázik a milliányi
sok-sok csillag.

Hópelyhek táncolnak csendesen, meghitten
– a télben, decemberben...

Szorítják szívemet

Harcolnak a lelkek a csillagtalan
éjben,
Tudom, onnan is vigyázod minden
léptem
De már nem védhetsz semmitől
Te sem
Fájdalmak bennem, s nincs ki
gyógyítson.
Életem gondjai szorítják fájó
szívem
Köröttem áthatolhatatlanná váltak
a falak,
Zaklatott nappalok, nyugtalan
éjszakák
Árnyak és fények válogatják
Egymást

Érted gyűjtom...

Lelkemben vad viharok,
Szívemben égő fájdalom.
A boldogság messze jár.
A szavak már elcsendesedtek,
Szertehulltak, elpárologtak.
Feléd küldöm sóhajom,
a gyertyát most érted gyűjtom,
Te már a végtelenben pihensz.

Napról-napra vívom harcom,
Hiányod belém mar fájdalmasan.
Mélyről fakadnak fel az emlékek,
Nincs már senkim, semmim sem.
Szívemben él a volt szerelem,
hangtalan, égető kín bennem,
csillogó könnycseppek szememben,
az álmok Téged hoznak el

Kis Krisztián Bálint

Amikor úgy érzed
a mögötted lévő múlt sokkal több, mint a jövő,
ami előtted van,
akkor vagy igazán öreg.

Karcolatok

Válság

Bevezetés

Először csak fölröppent – a hír. Kezdetben csak kevesen figyeltek fel rá. Aztán minden hírcsatornát elárasztott – a gyűrűző folyam – gazdasági világválság van. Nem sokkal később saját bőrünkön is kezdtük érezni hatását, következményeit. Mintegy 80 év után ez az igazán dezsavű-érzés...

Hogy anyagi értelemben mennyire élünk rosszabbul, mint azelőtt, rideg gazdasági eszközökkel könnyörtelenül pontosan kimutatható. Bár csak ezt a részét szokták számszerűsíteni és közzétenni – hogy a válság milyen szellemi és erkölcsi károkat okoz, annak fölmérésére nem vállalkozott eddig és nyilván ezután sem fog senki. Egyszerűen: fölbecsülhetetlen.

A következőkben fölvillantjuk a válság néhány arcát. Az első garantáltan – bár nagyon érzékletes – fikció, a többi nagyon is valóságos ábrázatot mutat.

I.

Rendhagyó külsőségek közepette, a sajtó jelenlétében maga a gyárigazgató kattintotta utoljára rá a lakatot a nagy múltú varroda kapujára, mondván:

– Elfogyott a cérnám.

II.

„Válság” néven új édesség került a boltok polcaira. 2 féle ízben kapható: rum-gesztenye és karamell-mogyoró. Az étbevonatú szelet kiszérése 22 gr – a fönymaradó 3 gr-on a valutaalap és a versenyhivatal fair módon osztódik – 2 oda, 1 ide – szerva ott, tartozás itt!

III.

Válság bolt

A közelmúltban nyílt, s nemrég már be is zárt. Talán egy fél évig működött. A kereskedelmi egység több más szempontból is rendhagyó és stílszerű volt. A helyszínt tekintve a piaccsarnokkal átellenben, egy tönkrement tapéta- és festékbolt helyén nyílt. Neve kétséggkívül figyelemfelkeltő volt: „Válság bolt”. Buszon utazva nap mint nap elhaladtam mellette, láttam nagy, nyomtatott betűkkel a feliratot. Mindig egyre nagyobb érdeklődéssel tapadtam a busz ablakához, hogy megtudjam, mit is kínálnak itt. Talán válságot? – de abból van elég! Talán megoldást a pénzügyi gondokra? – Elcsépett reklámszöveg! Esetleg valami mást? Igen, valami mást! Használt ruhákat. Csak éppen az üzlettulajdonos azzal nem számolt, hogy hasonló bolt már számos van közel s távol, s ezzel a Válság bolt maga is válságba kerülhet...

Néhány héttel később arra lettem figyelmes, hogy a kirakat kiürült, a mögötte lévő hely egészen a falig fehéren tátongott. A válságbolt tehát megszűnt. Néhány nap múlva a kirakatban megjelent a „Kiadó” felirat és egy 20-as telefonszám...

Az úgy rejtélyes – mondhatni örök körforgás.

A rácsodálkozó

Tipikus bácsika – ritkás ősz hajú is, alacsony is. A buszmegállóban odajön mellém, s kémlel. Úgy néz, mintha még nem látott volna – embert. Aztán látja, hogy a padra néhány újságot tettem magam mellé egy átlátszó szatyorba. Nagyon nem ért valamit. Már látom rajta, hogy készülődik fejében a kérdés – már csak kis idő, hogy megszólaljon.

– Ezek ugye, újságok? – kérdi végül, mikor a busz beáll a megállóba.

– Igen, benne van a mai, a holnapi és a jövő heti újság is – felelem a legnagyobb természetességgel, s fölszállok a nyitott ablakon.

Közönséges titok

– De ezt csak neked mondtam el, senki másnak.
– zárta beszélgetését a fiatalember, majd elköszönt, s megnyugodva kinyomta készülékét a túlsúfolt busz hátuljában állva.

Kisháziné Vincze Julianna

Hetvenéves koráig az ember sok tapasztalatot összegyűjt a világból. Persze ezzel együtt sem merném állítani, hogy bölcsé lettem. Hol állok én attól! De akaratlanul is megragadnak bennem a körülöttem élő emberek olyan tulajdonságai, amelyek általánosak, néha egyediek, de – számomra legalábbis mindenképpen – megörökíteni valók.

Az idei antológiába az ilyen indíttatású verseimből válogattam, középük csempészve magamról is ezt-azt.

Az alábbi vers egy 2013-ban kiírt irodalmi pályázat első helyezettje lett. A megadott téma Erkel Ferenc szülővárosának, Gyulának megvásárolandó új Steinway zongorához kapcsolódott.

Kondítsd meg a nagyharangot!

Gerle szól az ősi fákon:
Gesztenyéken és platánon.
Szólj csak, gerle! Szép a hangod!
Harsogd túl a nagyharangot!
Kelj versenyre szél-zenével,
Szent Iván éj ünnepével,

Mert ekkor Gyula városa
– Erkel Ferenc volt otthona –
Zene szárnyán fog repülni,
Nappal s éjjel zongorázni.

Erkel! Városunknak nagyja!
Büszke légy most hű Gyuládra!
Nézz vissza a sírvilágból,
S lásd: muzsikád máig lángol!

Himnuszunkban őrzünk Téged.
Híve vagyunk szép zenédnek.
Hűtlen hozzánk Te se' lettél,
Mert időnként felkerestél,

Ha csordultig volt a lelked.
Nyugtod itt mindig meglelted;
S a Csigakert fái alatt
Szíved hősi dalra fakadt.

Ezt teszi most Gyula népe:
Lakói s minden vendége;
És nincs ennek egyéb oka,
Mint egy új Steinway zongora,

Hogy így adjunk tisztességet
Zeneszerzőnk nagy nevének.
És ha itt a vágyott hangszer,
Szólítsa meg minden ember:

„Adj magadból olyan hangot...!
Kondítsd meg a nagyharangot!
Ne a templom tornya hegyén!
Mindenkinek szíve helyén.”

És ha gerle szól a fákon,
Gesztenyéken és platánon,
Mondhatjuk, hogy szép a hangod!
Harsogd túl e nagyharangot!
Kelj versenyre szél szavával,
Steinway zongoránk hangjával!

Kérdések (Gondolataim H. S. temetésén)

Megszületünk, élünk, meghalunk. Ennyi.
Közben gondolunk-e rá, hogy el kell menni?
Adunk hálát Istennek, hogy süt a Nap,
S versengve fütyülnek a kismadarak?
Kérünk-e esőt szomjazó búzának,
Mezőnek, virágnak, az erdei fáknak?
Taposta már lábunk a száraz avart,
Miközben minket a csend nem zavart?

Hallgattuk-e már a patakcsobogást,
Feledve a napi mohó rohanást?
Eszünkbe jut-e néha, mi rosszat tettünk?
Szenvedett miattunk néhány szerettünk?
Kihozunk magunkból mindent, mi telik?
Ha nem kérnek tőlünk, miért nem teszik?
Visszafogjuk-e mindig a durva szót?
Felfedezzük minden emberben a jót?

Figyelünk-e mindig a másik szavára?
Megszületik bennünk néhanap a hála,
Ha bárki tette ezt kiérdemeli?
Nem felejtjük, hogy mindenki szeretheti
Az embert, várost, állatot, növényeket,
Hegyet, vad folyót, árnyéket, fényeket?
Adunk azoknak jó szót vagy bármi mást,
Kik bajban vannak, s várják a varázst?

Van nemes türelmünk zaklatott napon?
Mi érdekel inkább? Szeretet? Vagyon?
Majd aki elkísér utolsó utadon,
Elgondolkodik a helyes válaszokon.

Gyökerek

Halvány lett a napfény. Alszik a természet.
Fák kopasz ágain nyoma sincs levélnek.
Lehullott a sárba; Föld öle már várta.
Tavasszal majd új lomb születik a fákra.

Elporlad a régi, s feléled az újban.
Lehet, hogy szebb is lesz, amilyen a múltban.
Rügy szunnyad az ágba, s kipattan tavasszal;
Nem hal meg az élet gonosz, téli faggyal.

Ilyen az ember is. Egyszer előregszik,
S várja a Föld öle. Nem maradhat már itt.
De fent hagyja mását, élte ragyogását,
Jó és rossz erejét, formáját, tudását.

Olyan hát a létünk, mint a fának lombja:
Lényegét látszólag e szép lomb hordozza.
Mégsem létezhet az a gyökerek nélkül.
Az ember – ugyanígy – őseiből épül.

Mamóka

Az udvaron másképpen nő a fű.
A kis kertben alig van virág.
Kezedben nem táncol a tű.
Nem látni a papucskád nyomát.

Szemüveged a fiókban pihen,
Törött szárán a gúzs idéz.
Nem használhatja eztán senki sem.
Nem reparálja többé a kéz,

A kéz, amely annyit dolgozott
– Kert, konyha és nagymosás –,
Hogy ujján a köröm megkopott,
S mindig volt rajta karcolás.

Mert te gondoztad a rózsákat,
Rendet raktál a sufniban,
Rozsdás szegek, drótok szaggatták –
De nem mondtad: „Fáj, fiam.”

Ha hideg idő volt és eső,
Behúzódtál a kis szobádba.
Akkor a kötésed került elő:
Zokni, pulóver, sapkácska.

Összeszedted a hibás ruhákat,
Leszakadt gombú ingeket,
Lyukas lepedőt, szűkké vált szoknyákat,
S a varrógép naphosszat berregett.

Kamillát főzték edénykédben,
Ezt ittad élteden át.
Hajat, arcot abban mostál;
Érzem most is az illatát.

Hosszú élet, jó egészség,
Tevékeny, hasznos napok,
Dédunokák! Csupa szépség!
Neked ez mind megadatott.

Kilencven év, amit éltél.
Sok gond és bánat is akadt.
Olyan dolgokat is kibírtál,
Melyekbe más beleszakadt.

Ha valamit csinálnom kell,
Mihez nem fűlik fogam,
Hallom hangod: „Kezdjed hát el,
S túl leszel rajta, fiam!”

Velem maradsz hát örökre,
Mert úgy belém ittad magad!
Büszke vagyok, rágondolván:
Létem belőled is fakadt.

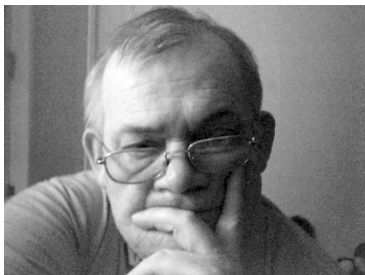
Az élheteretlen

Békességet keresek.
Féltő szót és kedveset.
Nem kívánok hatalmat,
Csak szép, csendes nyugalmat.
Azt a szót, hogy „akarom”,
Soha ki nem mondhatom,
Mert szívem nem engedi
A számon kiejteni.

Én mindent csak szeretnék.
Meg kérek: „Hogyha tehetnéd...”
Parancsolni nem tudok.
Élheteretlen! Az vagyok.
Bárcsak tudnék akarni!
Gesztenyét kikaparni!
Durván visszapofázni,
Kiabálni, anyázni!

Csakhogyz nem tehetem.
Segíts, édes Istenem!
Mégis szelíd maradnék,
Ha több türelmet kapnék.
Mert békességet keresek.
Féltő szót és kedveset.
Nem kívánok hatalmat,
Csak szép, csendes nyugalmat.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten.

Nyugdíjasként, egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 39 éve. Írásaim elsősorban e tündérnek, egykori kedves kolleginának szólnak a mindennapok történéseiről. Jó érzés azt hinni, esetleg van pár gondolatom, mely másoknak is örömet okoz.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Az első unoka

Megszületett egy napon,
borongós, hűvös hajnalon
október havának közepén
életre kelt a jövevény.

Új élet sírt fel hangosan
anyja öleli magához boldogan
megszépül a hűvös ég
kiscsillag új útra lép.

Piciny tündér, oly eleven
eszik, sír, nevet, szertelen
kiapadhatatlan öröm forrása
boldogan éli cseppnyi életet.

Budapest. 2017-01-29.

Coronaria műtét

Az Úr 2015. esztendejének, Karácsony havának 16.-ik napja, egyben Lee van Cleef halálának (1925 – 1989. szívinfarktus) időpontja. Kicsit szomorkás hangulatú reggel.

Szokásos ébresztő kávé helyett, nagy pohár hidegvíz, étel nuku, öltözködünk, túrazsák összepakolva, fel a hátra, irány kedves fővárosunk egy kiemelt egészségjavító intézménye.

Szokásos reggeli forgalom, álmos, fáradt arcú emberek, a tömegközlekedés járművein, sehol egy mosoly.

A jó hír: nem kell beregisztrálni. Irány a piros csík által jelzett út, lift megcélózva, beszálllok, komótosan felnyekereg a VI. emeletre.

07:40-kor harmadik vagyok a nővérpult előtt, köröttem tétován gyülekezők, téblábolók tábora. Gyorsan regisztrálják az előttem állókat, hurrá rajtam a sor.

– Kézcsókom Kisasszony!

– Jó reggelt.

– K. Főorvos úr beutalása alapján kell jelentkez-nem – nyújtom a kórlapom.

Elfogadja, számítógépen megtalálnak, s máris nyomtatják a megfelelő oldalakat, hogy legyen mit olvasnom, hosszú téli estéken. Nyomtatás oly annyi-

ra sikeres, hogy rögvest új nyomtatópatronért kiáltanak, mivel a kijött anyag, jóindulattal is olvashatatlan.

Másik fehérköpenyes, utángyártott csomagot bont, majd a masinába helyezi a festékkazettát, eredmény fantasztikus: a kijött papír baloldala láthatatlan. Kiveszi a kazettát, megtisztogatja a masinát, a régi patronat fejre állítja, megrázogatja, és visszahe-lyezi a készülékbe, eredmény: sikeres nyomtatás!

– Uram, kérdőívet kitölti, tájékoztatót elolvassa, aláírja, a pult mellett balra fordul, végigmegy a folyóson, 114-es szobában megtalálja az EKG-t. Onnan visszajön, s a folyosó másik végén a piros kávéauto-mata gép után, megtalálja az osztályos nővéreket, ott jelentkezik!

– Köszönöm, igazán kedves. Sok sikert a nyomtatóval történő birkózáshoz!

Balra el, kíváncsian araszolok a folyosón, nincs sok látnivaló, ajtók, egy-két bolyongó lélek – múltból itt maradtak –, nyomasztó kórházi hangulat. Mi-kor kezdem feladni a reményt, hogy valaha is meg-találom a 114-es szobát, egy fénypaca fogságában álldogáló egyedeket fedezek fel.

– Szép jó reggelt! Itt végzik az EKG vizsgálatot?

– Igen, viszont 10 perce nem jött senki már erre.

Végyszóra ajtó nyílik, középkorú Hölgy, kérdést intéz a sokadalomhoz.

– Férfiak közül ki vár EKG-ra?

– Csókolom a kacsóit, becses személyem – mondom, s máris furakszom a tömegben át. Még egy bátoritan urnak kinéző sápatag jelzi, hogy ő is.

– Rendben, urak velem jönnek. Hölgyek az urak után kerülnek sorra, mivel sokan vannak.

Követjük a hölgyet, egy puritánul berendezett helyiségbe. Egy ágy, két szék, egy fogas, a vizsgálatot végző – nem tini korú – készüléknek egy állvány.

– Uraim, felső ruházatot levenni, zoknit letűrni, nadrág szarát felhajtani!

Mire a Hölgy befejezi a mondatot máris az asztalnál állok, jobb túlesni minden fajta vizsgálaton az első lendület erejével.

– Kérem, hanyatt felfeküdni az asztalra.

– Igenis – lazán fellendülök.

Hölgy felszereli a kütyüket, indítja a masinát.

– Tessék kicsiket lélegezni – s máris letépi a nem jól sikerült eredményt.

– Esküszöm, még levegőt sem vettem

– Jó, újra kezdjük, apró légzéssel, nem sietünk sehova!

Én sietnék, el, messze innen, de nem lehet, sem mondani, sem tevőlegesen megtenni. Nyugton maradok, s máris kész a jó példány, melyre rávésik a nevem, születési adataim.

– Készen vagyunk – mondja a Hölgy – lehet menni a nővérpulthoz jelentkezni, és leadni az eredményt.

– Köszönöm, további szép napot Önnek!

A folyóson már otthonosan bolyongok visszafelé a megtett úton, elérem hányattatásim kezdő pontját – nem csökkent a tömeg –, haladok tovább, nyitott kórtermi ajtók mellett. Hopp egy beugró, s benne az oly nagyon áhított piros kávéautomata. Ínycsiklandozó forró kávé illat terjeng, egy betegkísérő boldogan kortyolja, míg én nagyokat nyelve tovább ballagok.

08:10-kor megtaláltam a nővérpultot, két serényen adminisztráló nővér állja keményen a fekhelyhez jutni kívánók rohamát. Egy úr távozik, helyére lépve nyújtom a papírhalmazt. Kézcsókom, itt van jelenésem.

– Elolvasta, kitöltötte, aláírta, nem evett, nem ivott, nem vett be gyógyszereket?

–Hm. Nem sikerült elolvasnom, a kérdőívre sikerült a nevem ráírnom, gyorsan bekerültem az EKG-ra, nem ettem, nem ittam, gyógyszereket nem hoztam.

– Helytelen, adja ide, segíték kitölteni a nyomtatványt! Ha valamely kérdéssel gondja van, jelezze, megbeszéljük!

Kitöltöttük, nem ellenkeztem.

– Gyógyszerei közül az érszűkületére használtak az intézetben nem találhatóak, diabetesre más adunk, mert mi azt használjuk.

– Köszönöm, de így éhomra eltekintenék mindenfajta általam ismeretlen gyógyszertől.

– Nem vitatkozik! Ezeket beveszi – nyújtja a pirulát és a vizet.

Meghátrolok, beveszem, mielőtt megharap a nővér. Fárasztó műszak után lehet.

– Tessék a kávéautomatánál helyet foglalni, szólítani fogjuk, ha lesz szabad ágy.

Helyet foglалok, s én kis naiv, hiszem, hogy itt rövid időn belül csodák történnek. Szép komótosan gyülekezik a tömeg, egyesek jönnek – de nincs fekvőhely, mások mennének – számosan, messze el –, de nem lehet, nincs lelet, s véle az elbocsátó szép üzenet.

09:30-kor nem bírván magammal, odalopakodok a nővérek serényen ténykedő hadához.

– Kézcsókom! Esetleg egy fekvőhely, valami harapnivaló, s némi felvilágosítás a jövőmmel kapcsolatban?

Jó alakú, dús keblű, vonatfüttý hosszúságú karcsú leány reám mosolyog:

– Uram azt Önt vizsgáló masina beadta az unalmast, büfébe lesétálhat, ehét valami egyszerűt, nem

tojásrántottát kolbásszal!, mondjuk egy zsemlet és – kedvesen mosolyog – mire visszaér, lesz szobája, ágya.

– Kedves, valami szemrevaló nép az ágyhoz a hosszú várakozás idejére?

– Annyi ideig nem élvezi vendégszeretetünk, délutánra kijavítják a hibát.

S lőn csoda, minden a jóslat szerint történik, kivéve, hogy amíg a többiek bőszen falatozzák a déli rántott csirkét, addig rám egy ifjú legény vár a gurulós hordággal.

Miért is engedtem, hogy ide beutaljanak?

– Uram, pisilni volt, vetkőzik, kézi erejűre felpattan, én betakarom, s irány a vizsgáló.

Oksa, nem pisiltem, mert a szobatárs 20 perce bent agonizál, csupaszra vetkőzőm, fel a járműre, betakarnak a zöld lepedővel – nincs melegem.

Neki indulunk a kalandtúrának, liftbe be, harmadikon ki, végig a folyosók szövevényén, sajnálkozó pillantások, bacikat terjesztő egyedek közt, majd másik liftbe be, cél az alagsor. Vasajtó szörnyeteget nyitják, fiatalúr egy élesnek nem nevezhető borotvával, ott lent megszabadít a szörzetem egy részétől. Mókás állapot, s tiltakozni sincs időm. Szembejön egy másik guruló ágyas, nem tűnik beszédesnek, fáradtan int, s gurítják tovább.

Betolnak a sugárbiztos ajtók közé, egy órúkkal áthelyeznek a vizsgáló asztalra, csak úgy lazán, csu-

paszon. Divatfrizurás hölgy, boldog mosollyal lekötöz – pedig nincs bennem szökési szándék, sem más-milyen. Újra betakarnak, miután megállapították, hogy átlagos fazon vagyok. Vajh, mire értették?

Masina halkán duruzsol, képernyők életre kelnek. A műtétet végző személyzet beöltözve, rutinosan teszi a dolgát, miközben tájékoztatnak a történetekről.

Jobb csuklómon enyhe metszés, helyi érzéstelenítés, rögzítik a „hüvelyt” az érben, s ezen keresztül a kar verőerén vezetik fel a katétert (vékony műanyag cső). Teszik a dolgukat, monitorozzák az EKG, az élettani paramétereket, a katéter útját, a koszorúereket, majd eljutnak a szívig, ott kontrasztanyagot fecskendeznek be, ami jól kirajzolja a koszorúeret, mutatja az erek telítődését, viselkedését.

Közben kérdezgetnek, válaszolgotok, vélelmezhetően megfelelően, mert nem aggódik senki. A főorvos úr diktálja a fontos dolgokat.

„Műtéti leírás: A jobb a. radiális felől 1.a.Judkins szerint coronarographiát végeztünk. A beavatkozás végén a punctio helyét TR Band-del láttuk el. Szövődménymentes vizsgálat.

Lelet: Balance domináns, normál RDA típusú coronaria rendszer. A jobb coronaria proximalisan elzáródott. A kiáramlása balról telődik vissza. A bal coronaria rendszerben szignifikáns kóros eltérés nem látszik.”

Diagnosis: Occlusio CD. Bal-jobb kollateralisok.”

Kicsit meglepődnek, mikor közlöm, tipikus panaszaim sosem voltak (légszomj, fulladás, szorító érzés, ...stb). Megnyugtatnak, szerencsésnek vallhatom magam, mert a bal hátsó artéria és a kapillárisok közösen pótolják az elzáródott érszakaszt. Kitisztítani nem lehet az elzáródás nagysága miatt, műanyag ér-pótlás nem biztos, hogy jobb eredményt produkál a jelenleg fennálló állapotnál.

30 perc alatt végeznek, a hordár a már ismert úton visszajuttat a szobába. Nem tudom rábírní, hogy a 3.-on a miniszoknyás lányt célozzuk meg.

Vonatfütyty hosszúságú, bájosan mosolygó közli, hogy éjszakára itt maradok, de holnap délelőtt si - mán hazamehetek. A csuklómon lévő T Brand (érszorító) 2 óránként lazítja az épp ügyeletes nővér.

Nem várt a rántott csirke az ágy mellett, tiltakozásomra közölték, majd csak vacsit kapok. Zsemle, felvágott, vaj és egy mosoly.

Nékem a kórház is új dolog, az alvás meg nem jön a megszokott módon. Lámpát oltanak, a szobatársak szuszognak, horkolnak, sehol egy kellemes női test, akit átölelve álomba ringatod magad! Éjfél környékén már bóbiskolok, mikor lábujjhegyen beoson a nővérke

– Bocsi, lazítunk a csuklószerítón– mondja, s megteszi, majd még három alvótáron végzi el a műveletet. Órát lehet igazítani hozzá, menetrendszerűen 2 óránként megjelenik, lazít, s már el is tűnik, mint egy látomás.

Hurrá reggel van, enni adnak, megszabadítanak a kütyütől, s várom az elbocsátó szép zárójelentést.

Fiatal osztályvezető főorvos jó, tájékozódik hogylétemről, elmondja más szavakkal, mint a műtétet vezető főorvos, hogy szerintem nem kellene a nagy műtét, de beszél még a professzor úrral. Mondám, ha így elműködgetek, talán nem kéne erőltetni a műanyag csövecske pótlást, mindenben a természetes dolgokat kedvelem.

Engedélyt ad a felöltözésre, kiülhetek a piros kávégép mellé, sőt kávézhatom, majd el.

Gyorsan és flottul cserélődik a tömeg, mosolygósak el, sápatagok, furcsán nézelődők, tétovák kerülnek be az intézménybe.

Osztályvezető főorvos úr jön, a konzílium végeredménye: maradok egyben, a saját furán működő coronaria rendszerem segítségével.

Egyszer el kellett jönnie ennek a napnak is, hogy egy kórházat belülről lássak, élvezzem áldásos tevékenységét. Értek meglepetések, a végeredménnyel elégedett vagyok, de nem vágyom vissza, jobb kint a szabadban.

Hétfő reggel

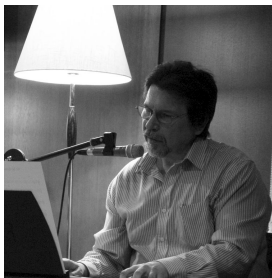
Gyúrt párnán álomittas, kócos női fej
csörög a vekker, ébrednie kell
ajka csókra, karja ölelésre vár
álmomanó távozik, rá köszön a vágy!

Ablakon beszökken kósza fénynyaláb,
incselkedően eszmél bőre bársonyán,
kinyitja szemét, a csoda elmarad
hiányzik társa boldogító mosolya.

Zuhanyozás, reggeli, kávé, cigaretta
egy szál bugyiban ruhákat válogatva
melyik lesz jó, melyben vagyok csinos?
Nem tudhatja: Ő alaptól varázslatos!

Kiválasztva, mely e napra rendeltetett,
nyüzsgő emberáradat sodorja magával
fáradt, szürke arcok, magányos hősök
napi harcaikat vívva,
rohan mindenki a Földön!

Komáromi János

vártam a csendet

vártam a csendet térdre hullva
és egyik éjjel hozzám ért az Isten ujjá
érintése homlokomhoz simult és lelkembe kúszott
lehajtott fejemről minden átok lehullott

sötét bársonyból bontakozott ki addigi életem
biztosan tudtam: csak a csendet kérhetem
a fény egyre tovább terjedt lelkemhez is elért
megbocsátottam magamnak mindenért...

amikor az alkonyt nézem

amikor az alkonyt nézem
néha úgy érzem
talán örök marad ez a csend
miért ne lehetne
hisz olyan nyugalom van olyankor idelent
a különbségek lassan eltűnnek
egymásba olvad a folyó és a part
a fák, a házak, az utak
és az égbolt
mind fénycsillagot gyűjtanak
az álmok is már
valahol itt járnak köröttünk
kóboroltunk nappal
de végre már megjöttünk
ahogy ránk csukódik
sötét-puha fedelével az éjszaka
úgy halkul bennünk
a rohanva-követelő lét szava
az alkonyt lassan elnyeli
a mindent feloldó sötét
de mögüle mintha hallanánk
fény-reménnyel őrködő
csillagok üzenetét
és a fényszálak nélkül is
mindig egymásra találunk
hiába sötét és hideg
nappali fény önti el az álmunk

álmosan forgolódó hajnalok

petyhüdt éjszakákból ébresztenek
álmosan forgolódó hajnalok
minden rendben
– gondolom –
de néha azt sem tudom hol vagyok
azután megérzem tested melegét
közelebb húzódom
és minden álom szertefoszlik hirtelen
mert valóság vagy
és az életem

Az ovis búcsúja

Szervusz óvónéni!
Tovább már nem várok.
Kinőttem az ovit,
őszől iskolába járok.
Nem teszem már kicsi kezem
a Te nagy kezedbe,
de nem felejttem, hogy kicsi lelkem
a Te nagy lelkedet mennyire szerette.
Most menni kell már,
hívnak a betűk és a számok,
de hozzád lélekben
mindig visszatálolok.

asztalnál

az asztalnál ketten ülünk
előttem egy üveg whisky
jön a pincér és amikor elmegy
üres üvegeket visz ki

furcsa, hisz nem is iszok
főleg nem szeszeket
csak nézem mosolyogva
a sürgölődő kezeket

inteni próbálok nekik
de a karjaim nem mozdulnak
az üvegek az asztról
mégis leborulnak

a fene vigye el ezt az estét
elég az üveg, meg a pincér, meg minden
ma már nem leszek józan
fel sem tudok állni innen

pedig úgy emlékszem most sem ittam
mint ahogy máskor sem soha
szédülök mégis nagyon
nem tudom a Sors mért ily mostoha

na elég volt ennyi éppen
lassan hajnalodik odakinn
el kéne indulni gyorsan
túl lenni már valakin

valakin aki miatt itt ülök
valakin aki miatt szédülök
valakin aki pont olyan mint én
valakin akiből nincs több e földtekén

szóval ennyi volt és nincs tovább
az asztalt ím elhagyom
megint rátalálok magamra
és hogy itt ülök, csak álmodom

libben

libben a kendő
röppen a haj
száll fel a lány
repülni akar

oly régen volt ez
sosem talán
halovány emlék
vagy álom csupán

mosolya napfény
szeme ragyog
kacagás száll
én boldog vagyok

légies-könnyen
egyre csak fel
libikóka
az égig emel

pillangó lebben

siklik a rendben az álom
mint pillangó lebben át a határon
felhőkből hull alá a sötét
nappal váltja az éjre köntösét

szabadulnak a feketébe zárt színek
megrándulnak a dermedté fagyott szívek
érdessé vált ablaküvegek nyelik el a fényt
hogyan megóvják a cseppnyi megmaradt reményt

amiből sarjadhat még Nappal
amiből a Fény majd kipattan

ha sötét álmainknak egyszer vége
ha majd mindennapivá válik a Béke
ujjongó szél szaggatja majd darabokra
ami a csúfos Éjből itt ragadna

és a langy-hűvösben felélednek a városok

nem őriznek majd könnyeket
újra olvassák az eltitkolt könyveket
és őszintén megtanulnak majd nevetni
és újra mernek majd tisztán szeretni

hisznek a holnapban ami bennük lakik

sípom volt

sípom volt valaha
orkán tombolása
dallam volt lelkemben
vihar ordítása

nekifeszültem rég
bármilyen szeleknek
meg nem futamodtam
bárhogyan téphettek

dölyfös hatalmasok
meg nem rémítettek
álnok gáncsot vetők
el nem térítettek

jártam az utamat
egyenes derékkel
jutott éhségemre
sok üres fazékkal

mégsem bántam meg
önmagam lehettem

mindig tiszta úton
előre mehettem

gyakran vált sötétté
feletem a Mennybolt
de mi megállítson
erő olyan nem volt

végül bezárultak
Pokloknak kapui
értettem mit jelent
embernek maradni

Angyal nem lehettem
Ördöggé nem váltam
Emberi életem
végre megtaláltam

szenvedtem ha kellett
harcoltam magammal
megbékéltem végre
és Veled maradtam

vállamon

vállamon volt tűnt idők pora
arcomon együgyűek mosolya
felettem nem égtek a csillagok
sohasem tudtam éppen hol vagyok

átvágtam szétvált tengerek habjain
feltűntem égig érő hegyek csúcsain
nem vártak sehol és mindenütt otthon voltam
nyitott szemmel is csak Rólad álmodtam

vállamon megfagyott a tékozló idő
arcomon elolvadt a múlt és a jövő
köröket róttam a végtelen térbe
sehová sem jutottam, de mégis megérte

árokpartok

árokpartok őrzik lépteink
felhők könnye hull egykori helyünkre
hiányzik lélegzetünk a fáknak
napsugár szórna fényt fejünkre

néha még felizzik a levegő
csend öleli körül képzelt alakunk
felsír a végtelenbe zárt idő
de mi már máshol sem vagyunk

talpunkat nem hordozzák az utcák
tekintetüinktől nem rezzennek a lombok
már emlékünkhöz elfoszlik lustán
nem vagyunk sem "szépek", sem "bolondok"

de mintha "moston" és "volton" túl
hívogatna minket a "leszünk"
ki tudja dönthetünk-e arról
hogy így maradunk, vagy újjászületünk?

hajítsd fel

hajítsd fel kezedből a szikrákat
csodáljuk majd ahogy szállnak
belefűrődnek a sötét égbe
bele a Mindenség tenyerébe
ott ragyognak majd felettünk
és soha el nem felejtünk
emléked felírva lesz égi jelekkel
el nem törölhető többé földi fegyverekkel
hajítsd fel hadd szálljanak a szikrák
hasítsanak ezer sebet ránk
szikra-réseken törjön be testünkbe a fény
hadd éledjen újra a megmaradt remény
szárba-szökkenő perceinkből
hadd hajtsanak ki boldogabb napok
amikor már én sem csak vegetálok
de önmagamból másoknak is adhatok

Tíz haiku 33.

1.

A Lélek szabad.
Tavaszi csendbe fonva,
mind Egyek vagyunk.

2.

fekete lett már
tavaszi eső verte
olvadt hófehér

3.

susog a kopár
ágak közt szomorú szél
hol késel Tavasz?

4.

szürke felhők közt
simogató-pillanat
sárga sugarak

5.

apró ibolya
egy tövön több fejecske
zöld és ibolya

6.

tavalyi avar
születő-színeket óv
mosolygó szírom

7.

szítáló permet
verseny a szép holnapért
elvetett magok

8.

issza a vizet
szárba szökken a vetés
kicsiből nagyok

9.

lobban, égni kezd
egekbe száll a szikra
senkit nem talál

10.

forróvá-fagyott
fülledt nyári éjszakák
hús hajnalt szülnek

érted és értem

érted és értem...

felvirradnak a virágszirmokba zárt éjszakák
eltűnik az érzés, a nincs tovább minden sugallata
hozzánk bújik, velünk táncol létezésünk ritmusára
a mindenségben magányosan kóborló Isten gondolata

érted és értem...

nekünk nem kellene egymáshoz kódfejtő táblák
nem beszélünk más nyelvet
és nem különbözik a vágyunk
nem különülnek el határaink, egymásban létezőnk
boldog együttlétté forrott össze
minden percnyi-magányunk

érted és értem...

valaha a távolság háttérzaja elfedte a másik hangját
talán azt hittük, már nincs is,
aki vár ránk ebben a világban
de vakon sodródó örvényeink hirtelen egymáshoz értek
két fekete lyuk voltunk,
akik eltűnnek a másik vonzásában

érted és értem...

belőled és belőlem születettek meg a pillanatok csodái
két külön lelkünk egyesülve szabadított fel ősi energiákat
mint a világ teremtetésekor, úgy süvöltött végig az éteren
azoknak sóhaja, kik eggyé lettek,
mert örökké egymásra vártak

vannak még

vannak még álmaink
az éj sosem teljesen sötét
várjuk még a hajnalt
hogy láthassuk vöröslő szemöldökét

mosolyunk is megtaláljuk
van, hogy lelkünk derűsen ragyog
bár felettünk már megritkultak
a sorsunkat vezérlő csillagok

vannak még olyan percek
amiket magunknak tartogatunk
minden nap úgy érezzük
erőnkből holnapig még kitartunk

néha nem is érezzük a súlyát
a mindennapi gond-köveknek
úgy teszünk mintha nem látnánk
hogy az árnyak mindig követnek

vannak még terveink
amelyek újból és újból lelkesítenek
nem hisszük, hogy a napok
tehetetlenségre kényszerítenek

időnk mögöttünk hömpölyög
előttünk egyre vékonyabb a medre
ha az utunk végére érünk
rátalálunk a kezdetre

hangtalan

mint húron a fény
pendülök én
hangtalan
rezdülő fényben
ott vagyok én
csend szavam
létem a dallam
lélek-ének
lobogó
lúktető élet
ritmus vagyok
dobogó
múlt, jelen, jövő
bennem együtt él
vállalom

fény és sötétség
mind én vagyok
utamon
felzeng a dallam
ez vagyok én
halld szavam
nappal és éjjel
hangokat szór
nyomtalan
fénybe zárt csendem
kerestem rég
megkapom
vakon hallgatom
örökké szól
dallamom

vén

vén volt az ég felettünk
sétáinkon folyton nevettünk
azt sem tudtuk mi az oka
de hajnalig nem mentünk haza

kezünk forró volt
és szinte egymásba olvadt
szétporlott köröttünk a ma
és felvirradt a holnap

elnyúltak

elnyúltak bennem a látomások
véigérték korlátolt létemen
fények világították meg a sötétséget
láthatóvá vált minden félelem

megszelídültek a rejtőző-rémek
szeletekre hasadtak a rettegés falai
önmagunkra ismertünk egymásban:
a másiktól is van bennünk valami

mellettünk

mellettünk ébred a hajnali fény
szobánkban óvatosan kúsznak az árnyak
szekrényajtók zárt szárnyai
– mint tavaszi virágok szirmai –
már csak a nyitásra várnak

mellettünk kelt életre a reggel
csendesen ciripelő tücsök-fényekkel
köszöntöttek a nappalok
láttuk még a sarkon túl
ahogy a szomorú éjszaka eloldalog

szürkülő

szürkülő felhők szavát az ég
megőrzi titkai között
fejemre fénysugár-csuklyát
az alkonyat keze kötözött

itt állok haldokló fények
ujjongó erdejében
lelkem fel-fel sajog a mindennapi
elmúlás szorongató kezében

valahol távol a csend már
összefércelt álom-kabát
hallom újjászülető árnyak
bűvölő varázs-dalát

lassú ritmusra lebben
az elmosódó látóhatár
köröttem a szétfoszló valóság
gomolygó táncot jár

lassú kavargásával
elnyel a tegnapi idő
a ma múlttá lesz és
épülni kezd a holnapi jövő

annyi a csend

annyi a csend mostanában
az elhallgatott
az elnyelt mondatok
fel sem sorolhatod a jelen vádjait
a múlt sok-sok vétke
oly erősen ránk fagyott
leolvasztani ezt a fénylő kérget
nincs elég szeretet
csillogása elvakítja
és gyűlöletbe hajszolja
a melegségre vágyó szíveket
annyi a csend

...

amit össze kéne törni

...

annyi a csend

kereső kezéd

fölénk gyűltek az égbolt csillagai
arany szikrákat virágzott a sötét
fakuló fátylakat rajzolt a Hold
ezüst ecsettel körénk
nehéz fények feküdtek az úton
falevelekről csöppent a földre az éjszaka
eltűntek sétáló lépteink mögöttünk
és az ösvény hang nélkül vezetett haza

elénk térdeltek éledő árnyaink
és imákká szövődtek a nappali szavak
a sűrűvé záródó puha sötétben
én mégis ragyogni láttalak
furcsa ritmusok dobbantak a testben
dallamot írt belém a szemed
...és a nyugalommá oldódó csendben
kezemre talált kereső kezéd

elment a Nyár

elment a Nyár
eltűnt az Ősz mögött
most a fák alá
valami dermedt magány költözött
a vibráló fény-leveleket
lassan levetik a lombok
sárga foltokból
fércelnek takarót a dombok
csend van és álmodni tanulnak
bodros felhők alatt a lélegzetek
csend van és hálát adok annak
hogyan az elmúlás közepette
én még létezhetek
létezhetek és bennem még mindig
Nyár van
szemeidben
az örökkön égő szerelem
sugarait láttam

sír

sír a réten az árvaság
fagy-marta csillagokra hull a könny
feketéllik a barázda
szánalom-csírát fojt meg a közöny
sír a szó a néma szájban
sír az út, amit álmomban láttam
sír alattam a kőkemény
sír felettem a "nincs remény!"

sír a lélek, ha nem látják
üresség roppantja a gerincét
reszkető szél öleli át
gyűlölettel-szült minden gyermekét
sír a szó a néma szájban
sír az út, amit álmomban láttam
sír alattam a kőkemény
sír felettem a "nincs remény!"

sír és dobban egy gödörben
magáról többé tudni sem akar
nem néz már saját szemébe
dűhe saját szívébe mar
sír a szó a néma szájban
sír az út, amit álmomban láttam
sír alattam a kőkemény
sír felettem a "nincs remény!"

sír, ahogy nem tud senki más
fény-hideg hangjában a Végtelen
bejárja a Mindenséget
de nyugalmat találni képtelen
sír a szó a néma szájban
sír az út, amit álmomban láttam
sír alattam a kőkemény
sír felettem a "nincs remény!"

sír, ahogy csak egyszer lehet
a hangot elhalni nem hagyhatja
talán szenvedésével még
haldokló világunk megválthatja
sír a szó a néma szájban
sír az út, amit álmomban láttam
sír alattam a kőkemény
sír felettem a "nincs remény!"

várait az este

várait az este
már csendben felépítette
és a hullámozó
puhán-sötét várfalak
előgomolyognak és ránk szakad
az éjszaka elnémító terhe
és ha nincs aki ölelne
akkor elvesztél örökre

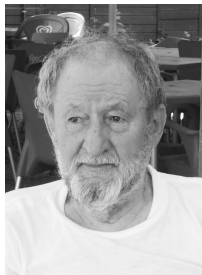
vándorlás

előre ment és körbenézett
az úton senki se járt
intett és követték mind
az alkonyi földeken át
felszántott mezők porladó röge
elnyelni akarta a lábuk
néhány perc múlva csak mélyedő
nyomuk maradt utánuk

ágak mardosták kezüket
lépteik gyökerek gáncsolták
mégis mentek egyenest arra
amerre új otthonuk álmodták
hegyek között osontak előre
folyókon keltek át
néha már hallani vélték
új füvek dallamát

végül kitárult a láthatár
megállt egy pillanatra a Vezető
ágak és levelek közül
jövendő otthonuk bukkant elő
induláskor csak legendák voltak
most valóság-fény öntötte el a láthatárt
könnyező szemmel köszöntötték
új otthonuk: Pannóniát

Kulimár János

Született 1942. február 2-án, Nyíregyházán. Író, szerkesztő, újságíró, vállalkozó, sportvezető. Fiatalon, 1958-ban jelentkezett első írásaival, amelyekből már kirajzolódott némi rátermettség. Egy időre mégis a versenysport felé vette az irányt, ahol labdarúgóként, sakkozóként és ökölvívóként hamarabb ért el sikereket.

Az 1960-as évek végén, sportpályafutása befejeztével labdarúgó játékvezető lett és ekkor kezdtek első írásai megjelenni a lapokban.

Önálló munkái: Véremben oldódnak (1994), Soltész Albert, a Nyírség szerelmese (1997), Nagykálló sporttörténete (2000). Szerkesztője és kiadója 2001 és 2017 között 11 antológiának. Kiadója továbbá 7 kiváló szerző önálló kötetének. Élettörténete szerepel a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Almanachban (1996), sportkötődései a Gól! Gól! Öngól! című könyvben (1994), hivatásos sportvezetői múltja pedig a Feljutástól kiesésig (2000) című sportkötetben. Írásai több mint 70 antológiában szerepelnek. Alapító főszerkesztője az idén 10 esztendőös Nyírségi Gondolat című kulturális és sport magazinnak, melynek szerkesztőbizottsága részére a Magyar Újságírók Közössége 2014-ben Lant és Toll-díjat adományozott.

Padovai emlék

– Gondolatok a szerelemről –

Minden létezőnek Te adsz értelmet,
saját fényedbe rejtvezve örködsz a táj felett,
mint éjfékete égbolton a leskelődő hold:
mely tud mindent. Azt is, mi lesz, és hogy mi volt.

Ott voltál velem, mikor múltam démona körözött
fölttem lidércfények szárnyán, és hajnali
sárkány-tüzek gyúltak. Ezek az évek
a felejtés mély kútjába hulltak, de – kísért a vész, –
bennem lerakódtak, mint vérerek falán a mész.
Zavaros éjszakákon kóbor lovagok vágatnak
sejtjeimben, s úgy érzem a forradalom szült.
Hány hosszú éjszakán várt szívem az
új üzenetre, és mennyi idegszál feszült.

Ma itt ülök, szobrok karéjában: hány évezred
tekint le rám? S míg elmélázok, selyem
ujjakkal játszik arcomon a lágy alkonyi szellő.
A szobrokra gondolok: míg éltek, mind ment a
maga útján, – kísérte megannyi szép nő, –
s végül mind ideért.

Felállok s közöttük lépdelek. Talpam alatt érzem
Padova ájult köveit, melyekre egykor csöppent
a vér, áldott és hősi harcok vére. S kérdezlek
téged sápadt hold: a szerelem áldó fénye
vajon szívemig elér-e? Nézz rám, s felelj: sorsom
távolra fénylik homlokomról és a fagyokat hozó,
szurok színű, őszi éjszakákon is átsüt.

(Padova), 2011. 09. 28.

Karácsonyi emlék

Gyönyörű téli este,
ölelj át, ahogy a zúgó tenger.
Imádom, ha arcomba csap a szél,
újra várlak, ahogy sorsom rendel.

Sziklamorzsák hullanak fejemre,
míg – évszakok árán – elballag életem,
feloldó emlékeim ott nyugszanak
boldog téli estékről rajzolt képeken.

Gyermekkor indián meséje,
mint örvény vonzott mindig a múltba,
onnan táplálkozom ma is,
tűnt karácsonyok hangulatába visszahullva.

Ma is látom, ahogy porhó szitált a fákra
fátylat – remegve, lengve, lágyan, –
s a béke angyala jóságos szárnyaival
óvón őrködött a csendes éjszakában.

Kutasi Horváth Katalin

Prózaíró vagyok,
de néha vers kívánczik ki belőlem.
Hagyom...

Vágjuk a mát téves halomba,
kényesül a gögje visongva,
szitokszó hull szelíd jajomra,
hibáztat, tüskét szúr húsomba -
virrasztva futnak perceim.
(Ma-vágó)

Nem írok le akármit, csak azért, hogy írjak.
Hogyha már leírom, annak súlya van.
(Nem írok, ha...)

Ösvénnyé válok

Végtelenített erdei úton
Szökken az emlék, kerget a vágy.
Fény ágbogában futrinka táncol,
Rigófütty árad lombokon át.
Zörren a sűrű, rezzen a lelkem,
Elnyeli léptem a fa levele.
Árnyékká válok, nyúlok a nappal,
Elárul mégis egy jajduló ág.

Érzem, hogy mászom a fatörzsön feljebb,
Fellegeket érint sebzett tenyerem.
Tüdőmmel tisztul jelenem átka,
Könnyebbé lesz a nem kívánt teher,
Frissül vérerem, szívem kitágul,
Szabadnak hiszem a képzeletem.

Ősz kergetőzik surranó széllel,
Rozsdát is szétszór, pereg a múlt,
Mégis a jelenben lépdelek egyre,
Gallyakon reményt sző, csillan a hit,
Ezüstös pókszál arcom simítja,
Szaggatom mégis, űz a sok Nincs...

Kövek merednek, amerre járok,
Ki tudja, mióta porladnak már.
Figyelik bágyadt mosolyom titkát:
Egyszerre hasadtunk darabokra szét.

Szűkül az ösvény, csalántól égek,
Messze csal mégis a merengő fény.
Üzen a Messze, már majdnem értem,
Tollak közt borzolódik a felismerés.
Ha elrepül tőlem, megkeresem majd,
Eljövök, hogy úton – s ne utadban – legyek.

Végtelenített erdei úton
Battyogok vissza, a Muszáj vezet,
Árnyékom tűnik, esteledik már,
Bagoly les mélán, prédát keres.
Vagy ösvénnyé válok, szolgálom célod,
Maradok mégis, s vezetlek, míg lehet.

A Magány hegedül

Nem írok én olyat,
Mi idegen tőlem,
Hisz visszaüt az nyomban:
Örök kárhozat!
Nem írok olyat se,
Mivel nem értenék egyet,
Szemrehányó betűmáglyán
Égnék szégyenemben.

Nem írok valamit,
Csak azért, mert illik,
Nem írok hát semmit,
Így tisztességesebb.
Nem írok le bármit,
Hiába diktálják,
Elhallom vagy kihagyom,
Hogy hasonlítson rám.

Nem írok le titkokat,
Legfeljebb kódolva,
Jól megőrzöm őket –
Íratlan szabály.
Nem írok le vágyakat,
Csak ha előtörnek,
Ha nem bírok velük,
Leírni muszáj.

Nem írok én ostobát,
Bár annak tarthatod,
Felvállalom igazát,
S még be is láthatod.
Nem írok, ha velem vagy,
Csak ha egyedül,
Körülöttem ilyenkor
A Magány hegedül.

Levelekkel hullok

Dante-utódként erdőbe értem,
Úgy tűnik, nem sötét – rejtelmes tán.
Utam kerestem, kusza volt minden,
Hirtelen ráleltem, álmodtam, lehet.
Látom a végét, nem rohanok már,
Komótosan lépdelek, várnak a hegyek,
Ha véget ér egykor a rám szabott ösvény,
Csillagokba lépek, megbékél szívem.
Ha utamba áll egy bestia árnyék,
Átugrom könnyedén, hadakozni kár,
Félrehúszom a lombkoronákat,
Feltörő fényben eloszlik az árny.
Ha levél aranylik a fák sűrűjében,
Elém vetíti a közelgő telet,
Tudom, hogy megújul
Minden, amit látok,
Ám én elmúlok,
S más nézi majd
A fakadó rügyet.
Sétámat nyújtom,
Húszom a percet,
Magamba szívom
Az üde reményt,
Vége lesz mégis,
Megérkezem majd,
Messzire sodor a suhanó szél.
Ha el is felednek, itt voltam mégis,
Levelekkel hullok, s tán rám lépsz te is...

Mátrafüred felé

Száztitkú völgy vezet,
Örök a pillanat.
Múlt árnyékán elmerengsz,
Szemed kallómalmokat kutat.
Lelkedre misztikus fény vetül,
Sáranyag-voltodat feleded.

Vigyázz, ha itt maradsz,
Jelened eltemet,
Méltó a jelenet:
Puha moha betakar,
Évtizedek könnye hull,
Tudatod elfolyik,
Patakmedret alakít.

Korhadó fa a tanúd,
Levelei közt heversz,
Avarrá alakulsz,
Porladó emléked itt lebeg,
Egyedülvalóságodért remeg,
Hiába keresed,
Szellőként elsuhan.

Lakatos Tibor

A habcukor olyan, mint az óvodai szerelem.
Nincsen benne fájdalom, és nem ad boldogságot.

Az emlék olyan lakoma,
amelyből Isten mindegyik szolgája vehet.

Önfeledten alkotni

Kisgyerekeknek aszfalt-rajzait
elmossa az eső.
Kis embernek mosolygó vágyait
betemeti az idő.

Majd eláll az eső, és a gyermek
újraalkotja műveit.
De nincs többé szél, hogy a kis ember
újra élje álmait.

Váratlan érvekre

Már egyre ritkábban álmodok karácsonyról.
Már nem kívánok magamnak porfogókat.
Ha kövel dobnak, majd kenyérrel válaszolok.
S a prózai dolgokat megtartom prózainak.

A boldog tudatlanság

Kisgyerekek borult ég alatt
is lehetnek vidámak.
Mert még él bennük az édenkert emléke,
és ebből világítanak.

Irodalom órán

Uram Isten,
őrzi -e még a 108-as terem
vers-szavalásaid
longitudinális hullámait?

Az ihletről

A vers ihlete az égből érkezik. Eredetileg be van csomagolva égi, információtlán (csak szeretet) burokba. A költőnek ezt a burkot kell kinyitnia. És szét kell teregetnie az időben, a gondolatban, e gyarlóság-térben. Minden jó vers egy-egy kis világegyetem, amelynek van Nagy-Bummja. Csak szeretettel lehet kibontani ezt a burkot, és megírni a jó verset. Égi kulccsal lehet égi dolgot nyitni.

A zeneszerzők, és a festők is az égből kapják az ihletet.

Az ihlet egy végtelenül kicsi pont; a szingularitás. A Világegyetem miután létrejött, folyamatosan tágul, teret adva a gondolatoknak, és a szenvedésnek.

És a költő, miután megírta a verset, visszazökken a delíriumából a valóságba, újra terhesnek érzi a létezést, elkezd szenvedni, és hétköznapien élni.

Vágyak nélkül

Most már nem érzek semmi rosszat irántad.
Most már szűkült játéklemezőn játszik velem a bánat.
Most már nem rakom a verssel teleírt lapokat
toronyba.
Előbb a lelkemet melegítem fel ezer fokosra.
S ha kialudna lelkemből a tűz,
te pótolnád álom formájában.
S hogy az életet nem kell túl komolyan venni,
ezt te mutattad nekem a gimnáziumi évek hajrájában.
Egy pillanatnyi május.
Lelkem nem hagyja el a tánctermet.
Boldogságomat elvitte a Nap.
Hogy szétszórja azt az embereknek.

Találós kérdések

Mi a jelmondata egy szinglinek?
Kéjes a szex, de még kéjesebb a válasz.

Mi az abszolút megsemmisülés egy szingli számára?
A házasság. Mert a jégcsap megolvad.

Koloncnak lenni

Nem tudom, mi hiányzik életemből,
gyermekkor, porhüvely,
hangulat. Ami maradt,
az égi jel.

Rejtett vágyak

Az óráközi szünetekben
azon tépelődöm,
miért látom mindig
ugyanazt a lányt, a lépcsőkön.

Tört fel belőlem egy
ködös vágy, egy délelőtt.
Melyik világot válasszam:
az igazit, vagy az élhető.

Mint bukó Hold: kihúztam
a tengerből a lábam.
De feltűntek háláim
az álmok forгатagában.

Időnként megfogják
kezem, az éteren át.
S ilyenkor egy kicsit
kisimul a világ.

Honnan fúj a szél? (részlet)

Süket csalogány-fölényem
még nem hat bénítóan.
Óvatosan a koporsó-zöngékkal.
Messze van még a halotti taps.

Jog-álca

Miközben két évfolyam között
a napon süttettetitek a hasatokat.
Néhány sóhaj "sorry" mögé bújva
cserélgetitek a pasasokat.

Elhagyottan

Alkotásod meg kell érjen,
mint ahogy kigömbölyödik
a Hold karéja.

Szeretetem magányos
franciaágy, mely ott fekszik
a felüljáró mellett, a ganéban.

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetememet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmában. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam, egy számokkal foglalkozó állami hivatalban dolgozom.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy részüik feledésbe merült.

Novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, utóbbiak közül egyet már késznek is nyilvánítottam,

Kilenc éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem. Fél száz írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, segítem energetikai mérnökként végzett, fizikatanárnak készülő lányomat és a kedvesemet, és természetesen írok!

Kormos bácsi lova

Szilvi rengeteg időt töltött a nagyszüleivel, akik kétutcányira laktak. Már négy-öt éves korától egyedül közlekedett a két ház között. Az ő utcájuk a falu újtelepe volt, a nagyszülőkében már két generáció felnőtt. De ez a rövid, alig tucatnyi házból álló utcácska is fejlődött, már csak két lakóház maradt benne a háború előtt épült vályogházak közül, Szilvi nagyszüleinek háza és az utca végén, a patak partján Kormos bácsiék viskója. Igen, viskó. Kicsi is volt, öreg is volt a ház, elhanyagolt. A nyitott nagykapun át Szilvi minden alkalommal láthatta, hogy az idős Kormosék már nem nagyon törődnek a porta rendben tartásával. A házról mállott a vakolat, itt-ott kikandikált a vályog, a zsúptetőt is csak annyira javíttatta meg Kormos bácsi, hogy éppen be ne ázzanak. A hátsó udvaron kapirgált néhány tyúk, egy girhes macska is sütkérezett a fal mellett, s volt még egy ló, egy öreg kanca, akit Rozinak szólított az öreg pár.

Szilvi szülei, nagyszülei is tartottak állatokat, tyúkok kapirgáltak az udvaron, kacsák mártóztak földbe ásott egykori fürdőkádjában, a galambok, nyulak, malacok, kecskék, kutya, macska mind a barátai voltak, de lovat már évtized óta nem tartott nagyapa sem.

Szilvi tartott egy kicsit a lovaktól. Néhány fogat még volt a faluban, de ha valahol meglátott egyet, igyekezett messzire kerülni. Ő kicsi volt, a lovak meg nagyok! Egyszer édesapja kölcsön kért egy fogatot, s ő kapott az alkalmon, mikor felajánlotta, hogy vele mehet. Bár ne tette volna! A bak csak egy széles deszka volt, míg az aszfaltozott úton haladtak, nem volt nagy a gond, de a falu határán túl a szekér-út bizony nagyon rázott, és Szilvi két kézzel kapaszkodott a deszkába, hogy egy-egy billenésnél le ne zuhanjon a szédítő magasságból!

Ezt megelőzően sem táplált túl nagy rokonszenvet a lovak iránt, ezután viszont kifejezetten félt tőlük, mintha szegény Rigó tehetett volna róla, hogy az ócska szekér a sok kerék által kivájt gödrös-kavicsos úton annyira rázott! Ennek lassan két éve, de azóta még távolabbról kerülte a lovakat.

Kormos bácsi és a felesége is ritkán tett-vett az udvaron. Az öreg a lova nélkül szinte látni sem lehetett. Gyakran vállalt fuvart a faluban, pár forinttal kiegészítve ezzel kevéske nyugdíját. Kormos néni üldögélt a ház előtti padon, de soha senkivel nem beszélgetett, csak a köszönését fogadta az arra járóknak.

Nyár vége volt, hűvös, szeles idő. Már csak néhány nap volt az iskolakezdésig, Szilvi életében a másodikhoz. Nagyszüleihez loholt a kihalt utcán,

mikor, elrohanva Kormos bácsiék nyitott kapuja előtt, valami furcsát látott. Rozi az ajtó előtt állt, orrával a kilincset bökdöste. Mikor észrevette Szilvit, rányerített. A kislány dermedten megállt, szemébe nézett az állatnak.

– Segítség!!! – sugározták a sötét, bánatos szemek.

Szilvi rémülten elinált, és pillanatokon belül nagyanyja konyhájában lihegett:

– Nagyi, Kormos bácsi lova kint van az udvaron, és sír!

– Az öreg Kormos sose köti meg a lovát az istállóban, de Rozi hívás nélkül nem jönne ki onnan. Történhetett valami... – pödört egyet nagyapa a bajszán, vette a botját, és ahogyan a majd' hetven éve engedte, sietett öreg komájához..

Az öreg párt másnap már el is temették. Még a szertartást szervezték a szomszédok, mikor Péter bácsi az istállóba lépve meglátta, hogy Rozi követte gazdáit.

Szilvi már egyetemista volt, mikor egy beszélgetés során felidéződtek Kormosék, és emlékeibe visszatolakodott Rozi segítséget kérő nyerítése.

–... szomorú élete volt az én Kormos Pista komámnak meg a feleségének, Jolánka nénédnek – kezdte nagyapa a visszaemlékezést, pödört egyet már hófehér bajszán, kortyintott egyet a fröccséből, és évtizedeket repült vissza az időben.

– Pista komám, akkor még mindannyian Pista bátyámnak szólítottuk, hiszen ő már elvégezte a hat elemi, mire én felkerültem az iskolába. Szegény földműves család kései gyermeke volt. Abban a kis vályogházban laktak, amire te is emlékszel, Szilvikém, amelynek a helyére húzta fel azt az emeletes palotát Miska komám unokája. Szóval az én Pista komám akkor született, mikor nagyobbik nővére már férjénél volt. Szegényes körülmények között, de becsülettel, szeretettel nevelgették a szülei, s idővel olyan deli legénnyé serdült, hogy nemcsak a falu, de az egész völgy összes eladó lánya bele volt szerelmesedve. Még a nagygazdák lányai is! Dolgos legény volt, mindenben segítette az apját a kis földjükön, meg a szőlőben. Úgy húsz éves lehetett, mikor az öreg Kormost magához szólította a Jóisten. A fiatalság akkor is szeretett szórakozni, bállok voltak szüretkor, meg aratás után, farsangkor, nem szil... disz...

– Diszkó, nagyapa – nevetett Szilvi.

– Az, az! Szóval bállok voltak, és Pista kitűnően ropta. Egy ilyen bálon, valahol messze, ismerkedett össze Jolánka nénéddel. Szerelem volt az első látásra, mint a regényekben, és a sírig tartott... Pedig de sokat szenvedett az a két ember, egy falunak elég lett volna annyi bánat, mint amennyit ők átéltek – nagyapa erőltetetten hatalmasat tüszszentett, kitörölt egy könnycseppet a szeméből, amelyet nem a hapci okozott.

– Szóval a szerelem megvolt, csak a vagyon és a rang nem, mármint a komámnál, mert Jolánka nénéd nemes kisasszony volt, jókora hozománnyal. Persze, hogy nem akarta az apja az én komámhoz adni! Egy év is eltelt, de lehet, hogy több, egyszer csak itt volt Jolánka egy kis bőrönddel. A pap még aznap összeadta őket. Nem csodálom, hogy belehabarodott Pista abba a lányba! Olyan szép volt, finom és kecses, én sem láttam tőle szebbet soha...

A tűzhely felől rosszálló morgás érkezett.

– Jó, persze nagynagyád szebb lány volt – mosolyodott el nagypapa –, de Jolánka is helyre kis menyecske volt... Jolánka nénéd kötötte magát, hogy csak Pista komámhoz megy feleségül, ha nem engedik, elemésztí magát. Margit asszony aztán valahogy megenyhült, rábeszélte az urát, hogy engedjék el a lányukat, de a nagyságos úr talán akkor látta utoljára a gyermekét, mikor az felszállt a szekér a bakjára. Édesanyja meglátogatta néhányszor az unokák születése után, és hozott némi ajándékot is. Szegényen éltek, de boldogan, három gyerekük született. A nagyobbik fiukat, Istvánt besorozták a második nagy háború idején. Egyszer volt itthon szabadságon, én is emlékszem rá. A nagy körtefa árnyékában ültek... Jolánka nénéd zokogását soha nem fogom elfelejteni:

– Bocsáss meg nekünk, fiam... bocsásd meg, hogy belekényszerítettünk..., hogy ölnöd kell, hogy végig kell nézned a barátaid haláltusáját!

Én akkor láttam utoljára, a Donnál maradt... Kisebbik fiuk, Gábor volt. Ő Jolánka nagybátyjának kalandvágát örökölte. Még húszéves sem volt, amikor kihajózott Amerikába. Egy ideig még küldött leveleket, de a háború után már semmi hírt nem hallottak róla a szülei...

A két fiú között alig volt több egy évnél, egymás után mentek iskolába. A lányuk, Judit, jóval később született. Nagyon okos lány volt, orvos akart lenni. A hat elemi befejezése után bentlakásos gimnáziumban tanult egy távoli városban. Ekkor a nagyapja már nem élt, Margit nagyságos asszony egyengette unokája útját. A háború miatt csak '45 után tudott leérettségizni, és fel is vették az egyik fővárosi egyetemre. Még tanult, mikor egyszer télen elütötte a villamos... mindkét lábát levágta a kerék... nem hagyta magát ellátni... nem akart nyomorékon élni... Szegény Pista komám! Felnevelte a három gyereket, és egyiknek sem jutott igazán az életből... Nem volt hívő ember, csak a szokás miatt járt a templomba. Jolánka nénéd annál inkább! Ez hozzásegítette, hogy egykor a falu szegény lakossága befogadta és segítette. A lányuk halála után minden este gyertyát gyújtottak, és mély imába merültek. Egyedül maradtak, de éltek tovább, mert élni kellett... Egészen addig a napig...

Mráz Erzsébet Irma

Gyermekként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. 40 éve tanítok. Régóta írok verseket, közben kimaradtak hónapok, évek, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat.

Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Vers-virágzás és A hegycsúcs messze van címmel. Részt vettem pályázatokon, több arany és ezüst minősítést, oklevelet kaptak írásaim. Írok szonetteket, novellákat, verses meséket is.

Fontos számomra a család. Két gyermekem és egy unokám van. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Édesapám, gyerekeim és két testvérem mellett barátaim, ismerőseim támogatására, érdeklődésére is számíthatok.

Hideg szél fúj...

Hideg szél fúj reggelente, kabátot veszek.
Peregnek a bágyadt fákról a falevelek.
Rozsdaszínű, sárga, barna, színesek, szépek,
Mind tudják, már itt van az ősz, ennyi az élet.
A fa alatt levélszőnyeg, rá félve lépek,
Megszáradtak, zörgősek már, nincs bennük élet.
Szél kódorog az ágak közt, hideget lehel,
Panaszkodik egy kismadár, búsán énekel.

Levelek

Megcsípte már a dér,	Lemosolyog a nap,
Lehullott reggelre,	Talán, utoljára,
A hideg őszi szél	Hamar elindul mind
Halomba septe.	Utolsó útjára.
A fa alatt hevernek,	Játszik vele a szél,
Sárgán, barnán, tarkán,	Bakancs megtiporja,
Szép színesen, de holtan,	Fel sem szisszen közben,
Egymás hegyén-hátán.	Ez a levél sorsa.
Néhány még az ágon,	Gondolnak a szépre,
Lengedez a szélben,	De csak emlék marad,
Nem érte a hideg,	Álmodozhatnak lenn,
Fenn maradt friss zölden.	A kopár fa alatt.
Hideg napok jönnek,	És álmodok én is:
Majd ők is lehullnak,	Csodát, boldogságot,
Útjába kerülnek	Álmodok magamnak
A hidegnek, fagynak.	Csodaszép világot.

Nagyon büszke ránk

Annyi minden történt életünk során:
Betegség, boldogság, s ámultunk csodán.
Szánkóztunk a dombon, gólyalábon jártunk,
A tér fűvét szedtük, jókat bújócskáztunk.

Tetőn ugráltatok, én meg letről néztem,
Megborzongok ma is, bizony, nagyon féltem.
Nyugodt gyermekkor volt, emléke megmarad,
Jó rá emlékezni, feledni nem szabad.

Aztán a felnőttkor messze sodort minket,
De mind megőriztük a legnagyobb kincset.
És történhet bármi, mi testvérek vagyunk,
Egy percre sem kérdés, mi összetartozunk.

Nagyon erős kapocs, a vérünk köt össze,
Így lesz, amíg élünk, így marad örökre.
Átölelsz, ha könnyem hull, és nem szólsz semmit.
Nem is akarok többet, csak éppen ennyit.

Érzed a fájdalmam, osztóznál, ha lehetne,
Rád számíthatok, biztos lehetek benne.
Ha fentről mindezt édesanyánk látja,
Nagyon büszke ránk: ez az ő családja.

Nyul-Donka Balázs

Ezerkilencszázhetvenötben
Születtem a szép Budapesten.
Betűk, szavak, hangok, dallamok
Hőforrásként törtek föl bennem.

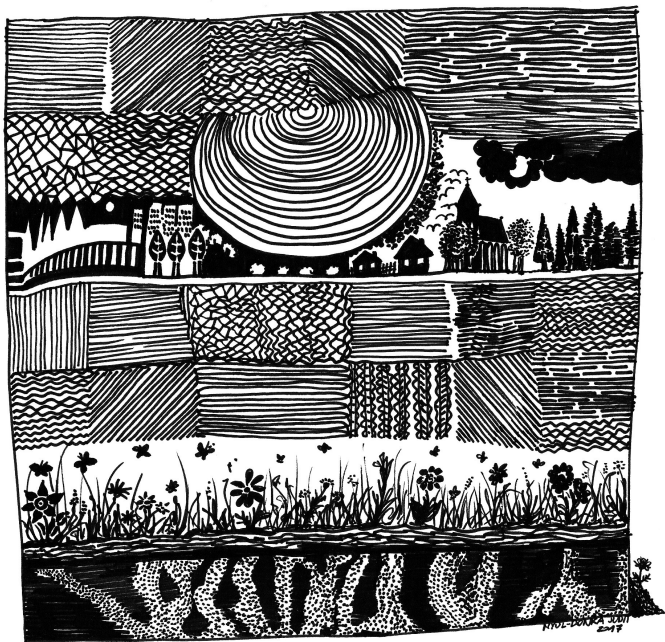
Csobogásuk csak csitítgattam,
Fenyegettem, visszafojtottam,
Szájukra jeges dugót vertem –
Hiába...!
Zubogjanak hát a világba!

Nyul-Donka Judit

Gyerekkorom óta szeretek rajzolni, festeni, kézműveskedni. Szüleim mindig támogatták, hogy fejlesszem magam. Sokat köszönhetek nagymamámnak is, aki megtanított csipkét verni.

Rajzaimban lépten-nyomon tetten érem, hogy úgy húzom a vonalakat, mintha egy csipke összeszővődő szálai lennének. Talán ezért is kelnek életre a vonalak, ahogy koma írta róluk: „... a sok-sok vonal összeáll egy-egy képpé. A kép egy rögzített pillanat, de a kanyargó vonalak olyan érzetet keltenek, mint ha mindjárt átrendeződne minden és a vonalak valamilyen más képet rajzolnának ki.”

Rétegvilágok – Nyul-Donka Judit

Nyul-Donka Balázs: Patakparton

Úgy emlékszem, szombat délelőtt volt.
Ha tudni akarod,
enyhén felhős, enyhén napos,
a páratartalom hetvennyolc százalékos,
a levegő tizenhat fokos.

A mélyzöld füzek koronaárnyában
egy patak halkán csorgadozott.

Fülünkbe duruzsolt nappali álma.

Zöld bölcsejében hogy föl ne ébredjen –
nesztelen ballagtunk én és kedvesem.

Madárdal, finom bogárzsongás.
Légbe haló repülőmoraj.
Számlálatlan, titkos nyelveken
üzent nekünk a hatalmas csend.

Szívembe hatolt ez a lomha bűgás –
zűmmögő béke és lüktető varázs.
Romlatlan, örök, de földi valóság.

Tán a víz mosta ki innen
az instant világ hömpölygő sarát?
Netán a pusztító erők kevesellték
a rombolás ígérte csekély eredményt?
Vagy emberi jóakarat könyörült e tündéerkerten?

Bárhogyan is, végtelenre tágtultan
még ma is tart lelkemben
ez a húszperces séta,
s most már tudom,
hogy az emberiség peremén folyik
a megszárt, ragyogó, tiszta lényeg.

Patakparton – Nyul-Donka Judit

Nyul-Donka Balázs: Isten az égben

Isten, akár a Nap:
Fénye utat mutat,
De belenézve megvakulsz.
Isten, akár a Hold:
Hol az egészét látod,
Hol csak mosolya szegélyét.
Isten, akár a csillagok:
Bár nincs fönt Nap-szeme,
Nincs fönt Hold-szeme,
Szembogár-seregével
Mégis mindent lát.

Nyul-Donka Balázs: Végítélet

Meg van írva, a Könyvek megírták, hogy eljön az Ítéző
S megítél engem, téged s mind a világot.

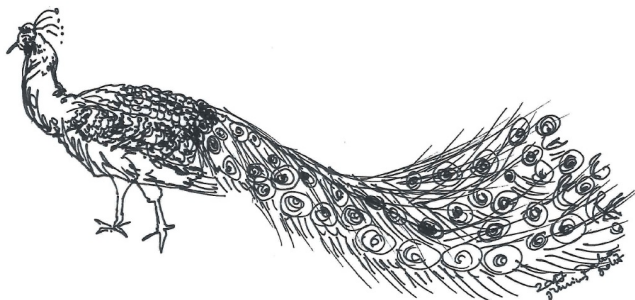
Mint jégkocka, ha kattan langymeleg italban,
Úgy olvad reményem e forrongó világban.
Megperzsel a Föld láza.

Hófödte hegyek – Nyul-Donka Judit

Vízimadarak – Nyul-Donka Judit

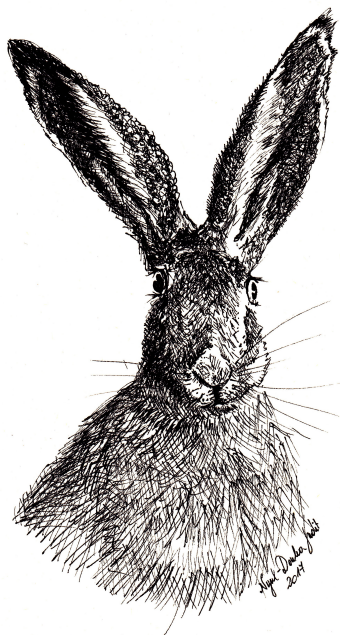
Páva – Nyul-Donka Judit

Nyul-Donka Balázs: Most ez jutott

A bűn megvéd a gögtől –
Sovány vigasz,
Most ez jutott.
Jézus itt állt,
Majd lábaimon
Tovafutott.

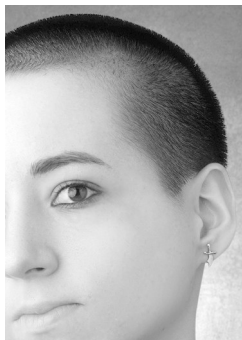
Nyul-Donka Balázs: Interjú a Gonosszal

Megkaptad a Fényt, de nem fogadtad be.
Nem fogadtam.
Letaszítottak a Mennyből, nem tanultál belőle.
Nem tanultam.
Végtelenszer megölöd az Isten Fiát.
Megölöm én.
Végtelenszer feltámad.
Leölöm újra.
Pusztításod vére életet terem.
Elpusztítom.
Megterem újra.
Letaposom.
Mivégre, ha úgyse nyerhetsz?
Nyerésre állok.
Ismered az Írást: eljő az Isten országa.
Nem nyilatkozom.

Nyúl portré – Nyul-Donka Judit

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

*„Minden megérint.
– Úgy látszik: sose nő be
a szívem lágya.”
(Fodor Ákos)*

A Fentiek a szóra bíztak, neveljen fel tisztességben. Ő azóta sem enged; pásztorol, terelget, dicsér és fedd, de legfőképp: szeret, ismert-idegen szeretettel. Ha nem így volna, most más állana itt, egy kevésbé kackiás gondolat: egy óra, egy pad, egy város; valami prózai.

Ha időmet tintában mérnék, rövidebb lenne az élet – csupán egy évtizeddel. Ennyi kell a homoknak, hogy tükörré válják – nem ebben a világban; valahol. Újabb évtized, és üveglappá kopik; túlmutat önmagán.

Formámat még nem láthatom, de tudom, alakulok – mások kezei közt; a magaméban; csak úgy. Vagyok, olyan, amilyen; változom-e, meg nem mondhatom.

gyógy/ír

Hercegemnek

hol van ő	a nincsenben
hol van	a nincsenben
hol	
	üres ház
körös-körül	üres tál
minden-sehol	
	üres űr
ott a csendben	
ott a zajban	minden tér
ott a rendben	minden táj
ott a bajban	minden
	minden
ott a hóban	minden gyér
ott a koszban	minden fáj
ott a jóban	
ott a rosszban	valami rossz
	valami hibádzik
ott a jégben	
ott a sárban	valaki nincs
ott a mégeben	valaki hiányzik
ott a márban	
	tűnvén talált
ott a vanban	voltván levő
ott a nincsenben	csoda kincs
	csoda nincs

Fényfürdő

(Bathed in Light, folros)

Éj nem érhet, állok szépen,
arany fények ketrecében,
csillag-homály nyugta né'kül,
sötétség itt el nem békül,
átkarolni árny itt nem mer,
bármeddig is rab az ember,
éj nem érhet, állok szépen,
égő fények ketrecében.

Álmok gyermeke

(A child of dreams, folros)

Fejem telve ábrándokkal,
ugyan a föld nem kér, csak tényt,
igazságot, bizonytságot,
s elvet lehetséget, reményt.
Börtön e föld, úgy találom,
vagyok álmok gyermekeként
rab az értelem korában.

Gyertyaégető

Mint ki sokáig a tűzbe tekintett kései órán,
Színt viszek árny közibé, festve valót egyedül,
Váltva szobám zugait titkos szentélyre, amit más
Meg se talál ugyanitt – gyertya-szemem bebocsát.

Belvilág

Szárad a tinta –
Kezemen úgy hat-hét folt.
Az ihlethinta
Lendült, s hopp! El is rabolt.

Melyikünk

Tükröm – így szóltam –,
Hamis arcnak helye nincs. –
És összetörtem.

Rodé Klára

Igazán nem bánom, hogy későn váltam történeteim leírójává. Érték, ülepedtek a felnőtt mesék ládájában, amíg a családom, lányaim és unokám is felnőtté nem váltak.

A kiapadhatatlan élmény és tapasztalat-anyagból merítve, az elmúlt négy évben az „Életre keltek” egypercesei, a „Hatfejű sárkányfemina” novelláskötet, és az első regényem, „Az arc nélküli férfi” után, rászántam magam egy olyan válogatásra, melyben a próza mellett versek, azokról saját fotók is megjelentek. Ez a negyedik kötetem, a Félárnyék.

Jó megfigyelő vagyok. Az írásaim a mindennapokról, részben saját élményekből fakadnak. Felelevenítem igen mozgalmas életem régmúlt történeteit, de fogékony vagyok a körülöttem zajló eseményekre is.

Szívesen veszek részt pályázatokon, több antológiának is társszerzője voltam. Vidéki lapokban, és egy szórakoztató irodalmi portálon is publikáltam. Jövőre tervezem a regényem folytatását. Bátran mondhatom, hogy az írás a hobbim lett.

A „meseládám” még nem zárom be, bízom a régi és az új Olvasóim további érdeklődésében.

Ablakles

Csoszogós, borostás öregember igyekszik kék, Ikeás szatyorral a kezében, a szemerkélő esőben. A lakóparkhoz ér, lassít, helyet keres a zöld kerítés kiugró beton lábánál. Az ingyen újságokat beletömködi a szatyorba az eső elől. Leül. Másfél literes, fehér üveget vesz elő egy papírzacskóból és nagyot húz a sárga cefréből. Kötött sapkáját mélyen az arcába húzza.

Kopott furgon fékez a kerítésnél. A huszonéves, sűrű hajú srác nehezen kászálódik ki a nagy hátizsákkal. Kezeiben fekete, műanyag zöldséges rekesz. Benne valószínű ruhafélék. Egy póló kandikál ki belőle. A többi szemeteszsákkal takarja, nehezeknek egy bukósisakkal a tetején. A fiú a rekeszt a padkára teszi.

Egy lábon ugrálva kikeveredik a tréning nadrágból, alatta egy kopott farmert visel. A nadrágot a rekeszbe gyömöszöli. Aztán a rövid kabát belsejéből dohányt és cigi papírt vesz elő. Megsodorja, megnyalazza. A szűk hátsó nadrágzsebből öngyújtót kotor, rágyújt. Nagyot szív a cigiből, letüdőzi. Előveszi a mobilját, hív valakit. Időnként beledől mondanivalójába, három lépést előre, majd hármat hátra lép. Erősen gesztikulál, oldalra köp. Láthatóan dühös,

méregből a kerítésbe belerúg. A beszélgetést hamar befejezi. Elteszi a mobilt és perceként keresztül az utca végét kémleli, de valaki nem jön...

Az eső egyre sűrűbben esik. Nem vár tovább, sapka helyett a bukósisakját a fejébe nyomja. A zöldséges rekeszt két kézzel maga elé fogja, a hasához szorítja. Helyére rántja a hátizsákját és lógó fejével elindul az ellentétes irányba, a villamosmegálló felé.

Egy szupermarket teherautója érkezik a szakadó esőben a lakópark védett kapujához. A gépkocsivezető kiszáll, sietve kirakja a megrendelt árut, beüti a kódot és eltűnik a kapualjban.

Az öreg nézi a kocsi oldalán a nagy betűs reklámszöveget. Lassan rakja egymás mellé a szavakat, „A bevásárlás házhöz jön”. Bólogat, valamit morog, rálegyint. Gyűrött, műanyag zacskót húz vizes sapkájára és kiissza az utolsó kortyot az üvegből.

Túl a sarkon a villamosmegállóból nem mindennapi jelenség siet a mozi felé. Az öltözéke feltűnő a novemberi, szürkébe burkolózott utcán. A lány lábán bordó lakk bakancs, fekete fűzővel, a végén ezüst halálfej fityeg. Bokáig érő, vörös csíkos kötött kabát lengi körül.

A kicsi mozi előterében pattogatott kukorica és kávé illata keveredik az ázott kabátok szagával. A lármás zsibongásban a lány fázósan leül, hatalmas táskáját az asztalra dobja. Kócolt haját hátraveti, mustrára teszi a nyakán az érdekes tetoválást. Szeme kontúrja erősen feketére húzva, arca inkább sápadt, majdnem fehér. Kabátját a szemközti székre teríti. Fekete, tapadós műbőr nadrágot visel, laza piros pulóverrel.

Az asztalon heverő moziműsört tanulmányozza. Ránéz a szemközti táblára, melyen a jegyek árjegyzéke látható. Idegesen rágcsálja rövid, sötétlilára lakkozott körmeit. Előveszi pénztárcáját, és szemlátomást vacillál.

Az óriás táskából cigis dobozt kotor elő. Forgatja, üres. Végül feláll és a jegypénztár helyett a büfépult-hoz lép.

– Helló! Mennyi a kávé? – kérdezi.

– Négy százhatvan, adhatok? – darálja a pultos srác.

– Tejjel és cukorral... meg egy pohár vízzel – mondja és vár.

– Ásványvíz mehet? – kérdezi a fiú.

– Csapvizet kérek – zárja le a lány.

Fizet, leül az asztalhoz a kávéval. Közben a mobilján matat, majd beleszól:

– Na szia! Hívj vissza, okés?

Pár másodperc múlva megszólal a telefon. A lány hangosan beszél:

– Moziban vagyok! A martfői rémet nézzük, azt mondják, jó. – hazudja.

– Viccelsz? – folytatja, még jó, hogy nem egyedül. Akivel tegnap összejöttem.

– Jó arc – teszi hozzá nyomatékosan.

– Este megdumáljuk! – fejezi be a beszélgetést.

Idő van, csengetnek. A film mindjárt kezdődik, a sor elindul a vetítőterem felé. A lány még mindig rá-érősen kortyolja a kávé. A terem ajtaját lassan becsukják.

Visszaviszi az üres csészét. Felöltözik. Az üres cigis dobozt a szemetesbe ejti. Az öngyújtóját a kabátzsebébe teszi és kilép az utcára.

Néhány srác a mozi előtt, szorosan a fal mellett áll, dohányoznak.

– Van egy cigitek? –kérdezi tőlük.

Egyikük kiráz a dobozából egy szálát.

– Kösz! -mondja a lány. Öngyújtója kattán, mélyen leszívja az első slukkot, és határozott lépésekkel elindul a villamosmegálló felé...

Sorscsavar

I.

Sok évvel ezelőtt Újpesten az egyvágányos, vicinális villamosoknak összecsukható, rácsos ajtaja volt, a buszon kalauz lyukasztotta az átszálló jegyeket. A jeges hangosan kiabálva kínálta a dermedt tömböket, és a tejet kiskannákba mérték a tejcsarnokban. Az általánosban kötelezően sötétkék egyenköpenyben jártak a kisiskolások.

Kati és Zoli kissé rendhagyó története itt kezdődik.

A budai várban föllelhető patinás épületek egyike, a Hatvany-Erdődy palota adott helyet a háború után a kerületi „Táncsics” iskolának.

A díszes, nehéz, tiszteletet parancsoló kapun belül egy zárt világban, a kör alakú, köves udvar lett színtere az iskolai ünnepségeknek, közös fotózásoknak. Hétköznapiakon pedig az örült fogócskázásoknak, nem kis feladat elé állítva az ügyeletes tanárokat.

Rossz idő esetén az ugyancsak kör alakú „zsibongó” ugyanezt a célt szolgálta, az első emeleten, a tanári ajtaja előtt. Sötétre pácolt, olajszagú padlójával meghatározó része volt az épületnek, a tantermeknek berendezett szobák előtereként.

Az igazgató úr váratlan bejelentésére, a tánciskolások nagy örömeire, hamarosan táncparketté alakult a „zsibongó”.

A megszokott különórák és szakkörök mellett kiemelkedő eseménynek ígérkezett Piri néni tánctanfolyama.

Már önmagában az a tény, hogy a szigorúan a lány és fiú osztályokkal külön emeleten működő rendszer koedukált társasággá alakul, nagy várakozással töltötte el a diákokat, és a pártoló tanárokat is.

A vasárnapi különóra fényét emelte, hogy végre egyenköpeny nélkül, szoknyában és fehér, feszes blúzban engedte megmutatni a serdülő lányok kibontakozó formás alakját. A fiúk zavarban voltak. Nyegle viháncolással leplezték csodálatukat az örökévé válásnak tűnő, két óra alatt. Titokban remélték, hogy a kiszemelt lány lesz a partnerük a következő hat hétben.

Az első órákon Piri néni az etikett szabályait bevétve megtanította őket a kötelező tisztaságra, udvarias bemutatkozásra. Kezdetben az izgatottságtól nedves tenyerüket, alig feltűnően a nadrág szárába törölték, mielőtt átfogták a lányok derekát. Testük közelségétől szédülten, az első lépéseket egymás cipőjét taposva tették meg. Így a sercegő lemez dallamainak ritmusa még sokáig váratott magára.

Zoli már régóta áhította Kati közelségét, nagyon kedvelte a lányt, de érzéseit még nem merte bevallani. A Halászbástya nyolcvanhat lépcsőjét minden nap megjárta, egészen a Lánchídig kísérte Katit. Iskolatáskáját, és olykor nagyméretű rajztábláját is bevállalta, cipelte, egy hosszú kézfogás, vagy egy puszi reményében.

A táncórákon lassan összeszoktak a párok, ki-ki ügyesebben, mások ballábasan, de nagyon lelkesen táncoltak.

Zoli is igyekezett legjobb formáját hozni, bár inkább a férfiasabb sporthoz szokott testrészei nem mindig engedelmeskedtek. A tánciskolába ugyanis a lány miatt iratkozott be. A társastáncok alaplépéseit lassan elsajátították és már elkapva a ritmust készültek a vizsgára, foxtrottal, keringővel, tangóval.

A sikeres záróünnepségen megjelenő szülők lélegzetüket visszafojtva csodálták csemetéik teljesítményét.

Piri néni, aki nemcsak kezdőket tanított a csoportból, kiválasztotta Katit, vele mutatta be a kezdő lépéseket. Tehetségesnek találta a jó mozgású, egyáltalán nem szégyenlős lányt, és meghívta tánciskolájába. A diáklány boldogan vállalta a versenytáncot, és partnerét megtalálva sikeresen szerepelt éveken keresztül.

Érettségi előtt összefutottak Zolival. Meglepetésére evezős élsportoló lett, ami jól látható előnyökkel ruházta fel az amúgy is szemrevaló srácot.

Kati ismét elkápráztatta a fiút, és az évek óta titokban őrzött szerelmet hamarosan megvallotta a lánynak. Az idő múlásával a lány is egyre engedékenyebben hajtott fejet a számára új érzés előtt.

A szülők részéről nem volt egyértelmű a rajongás, már ami a fiús oldalt illette.

A mama előre féltette „egyszem” fiát a kiválasztott nőtől, bár az érzéseiket nem ismerhette.

Hamarosan eljött az idő mikor mindennap találkoztak, megfogalmazódott bennük a mindörökké együttélés gondolata.

Igazán mutatós pár voltak. Zoli szőkés barna, zöldszemű, széles vállú, Kati fekete szemű, sötét hajkoronával, formás alakkal.

Az esküvő előtt megígérték egymásnak, hogy mindketten lemondanak kedvenc időtöltésükről, nem sportolnak tovább.

Meghozták ezt az áldozatot. Egy percre sem gondolkodtak azon, hogy érdemes-e feladni álmaikat egymásért, egyszerűen megtették.

Nem sejtették, hogy az élet útjai merre kanyarognak, vajon párhuzamosan haladnak-e egymás mellett a jövőben.

Az esküvő után, épp államvizsgái végén, Zoli bevonult az akkor kötelező két éves katonai szolgálatra. A bánatos, vágyakozó hónapokban Kati munkájába temetkezve ingázott Budapest és vidéki laktnya között.

A második évben érkezettnek látták az időt, hogy a gyerekvállalásról döntsenek. Hamarosan mindkettőjük óhajlására megérkezett első kislányuk, kiszámíthatatlan pontossággal, Zoli leszerelésének napján.

A karrierépítés és a családi kibontakozás sűrű erejében Kati meg-meg pihent egy gondolat erejéig, vágyakozva gondolt vissza hajdani szerelmére, a táncra. Sokáig fájó szívvel, titokban, könnyezve hallgatta az ismerős „savariás” dallamokat, mikor a versenyeket közvetítették a TV-ben.

Idővel halványodtak az emlékek, de mégis megmaradt valami vágy, ami a másik iránti szeretetből maradt beteljesületlen.

Sikeresen haladt mindkettőjük pályája, sokan és szeretettel vették körül őket.

Az első, nem túl egyszerű szülés után Kati hat évig várakozott, majd újabb babára szánták el magukat.

A kisleány tervezett testvérke egészséges, imádnivaló kislánynak sikeredett, Zoli egy csapásra kétgyerekes családapává érett.

Soha nem beszélt az abbahagyott evezésről, annak hiányáról. Valószínű nagyon mélyre ásta lelkében múltjának ezt az ékes követ.

De eszébe jutott Katinak, férje tragikus balesete után, mikor már sem a „táncszerelemről”, sem Zoli sportjáról nem beszélhettek. Sajnálta...

Azóta is próbál választ találni arra, hogy szabad-e egy közös, kiszámíthatatlan jövőért, egy valóságálmot feladni.

Sorscsavar II.

A jól ismert, budai szórakoztató centrum bejárata előtt, ősz hajú férfi várakozik. A randevúra korábban érkezett. A forró, nyári levegő, már délelőtt sem mozdul. Kissé idegesen megigazítja lecsúszó szemüvegét, majd visszasiet a közelben parkoló kocsijához. A virágot az ülésen felejtette.

Még mindig van idő, belép az épületbe és körbejár. Az érzései kavarnak. Ugyanazok a falak, még a színházterem is a helyén. Alig változott a gyakorlások, bálók, emlékek helyszíne.

Még most sem hiszi el, hogy keresett táncos párja váratlanul a „facebookon” ismerősnek jelölte.

Csapongnak a gondolatai a múlt és a jelen között. Próbálja felidézni több órás telefonbeszélgetésük egy-egy mondatát...

Micsoda szerencse! –ismétli sokadszor magában. Soha nem találta volna meg partnerét, a többször megváltozott vezetékeve miatt. Pedig kitartóan kutatta, megváltozott családi körülményei óta.

Ezen a helyen akarnak találkozni, ahol 50 éve elváltak, utolsó táncversenyük után, amikor igen jól szerepeltek, érmesek lettek. Akkor többet szeretett volna, szorosabb kapcsolatról álmódzott, de a csinos lány már elkötelezte magát, hobbiját abbahagyta, férjhez ment. Hamarosan ő is megnősült, a feleségével táncolt még néhány évig...

A véletlenek olyan sokszor változtatják az életünket – tűnődik a tükör előtt Kati, egy órával az izgalmas randevú előtt.

Az idő elrepült –állapítja meg, miután a harmadik ruháját próbálja magára, majd a mélyebben dekkoltált mellett dönt. Kánikulát ígért a meteorológia, és egyébként is...

Az első telefonok után a régi fotókat átküldték egymásnak, a mostaniakból is néhányat. Mindketten változtak, de megállapították, hogy jól tartják magukat, a korukhoz képest.

A pár plusz kiló, és a szemüveg sem változtatta meg annyira a férfi arcát. Vajon milyen lesz az első találkozás? Hihetetlen mennyiségű információt gyűjtöttek, késő éjszakába nyúló beszélgetéseikkel egymásról, a családról, felnőtt lányaikról, unokaikról. A munkákról, utazásokról, férje balesetéről, sokszor elérzékenyülve, máskor egymás szavába vágva.

Közben a „messengeren” üzenet érkezik, egy gyönyörű dal „Volt egy tánc”, Leonard Cohennel.

Kihangosítja. Dúdolja a fülbemászó dallamot, miközben fészülködik. Visszalép, és a telefonon két „smile-t” küld a feladónak. Dedikált novellás kötetét a táskájába teszi. A könyvjelzőt a „táncszerelemre” utaló novellájához csúsztatja.

*

Pontosan tizenegykor a férfi kilép az épületből, körülnéz, majd megpillantja a vörös hajú nőt, akit annyira várt a telefonbeszélgetések óta. Fiatalos járással, mosolyogva érkezik, pontosan. Még három lépcsőfok és megölelik egymást, ötven év után újból. Percekig állnak ringatózva, szapora pulzussal, szótlanul. Tudják, hogy a legenda folytatódik.

Amit feladtak fiatal korukban egy kiszámíthatatlan jövőért, a sok éves vágyódás a tánc után úgy tűnik, együtt mégis beteljesül. Többé nem mondanak le róla...

Sándor Zsófia

2003. május 23-án Sándor Zsófia néven láttam meg a napvilágot. Már kiskoromban megnyilvánult a könyvek iránti mély szeretetem. Míg más gyerekek labdáztak, futkároztak, addig én az általam választott könyveket olvastattam fel Anyukámmal és Nagyszüleimmel. Mindig tömérdek könyv áll rendelkezésemre, akár otthon, akár a könyvtárban, hogy érdekes történeteket olvassak.

Az általános iskolában magyar tanárain figyeltek fel különleges fogalmazási képességemre. Ösztönzésükre kezdtem írói pályázatokon részt venni. Leginkább a dráma műfajban alkotok, de most megpróbáltam kipróbálni magam más területeken is.

Eddig három sikeres pályázatom eredményeként három antológiában került kiadásra egy-egy írásom.

Az egyik az „Élni nélküle” kötetben megjelent „Bennem él tovább” című novella, a másik az „Író leszek” kiadványban szereplő „A Padlás titka” című novella részlet. A harmadik a „Változás” című antológiában olvasható „Az utolsó linzer” című dráma.

Plátói szerelem

Először is szeretném letisztázni, hogy nem vagyok párkapcsolati vagy szerelmi szakértő, csupán a véleményemet és a saját történetemet osztom meg ezzel a témával kapcsolatban. Akárkibe lehetsz szerelmes, mert szabad gondolataid lehetnek és senki nem határozhatja meg az érzéseidet. Nem lehet azt mondani valakinek, hogy a mai naptól kezdődően őt fogod szeretni. Hasonló helyzet áll fenn a plátói szerelemmel kapcsolatban is: tudod, hogy elérhetetlen számodra a kiszemelted, de ettől függetlenül szerelmes vagy belé. Általában egy híres ember a célpont, de lehet akár a szomszéd fiú is. A lényeg, hogy kétszer idősebb nálad és a létezésedről se tud. Megkülönböztetett figyelemmel követed kiszemelted életét, azonnal ugrasz, ha valami jelzés érkezett arról, hogy „XY új fényképet töltött fel”. Izgatottan nézegeted a képet, miközben azt ellenőrzöd, hogy nincs-e a kép háttérében megbújva egy női alak, vagy a hozzászólások nem utalnak-e arra, hogy szerelmed már foglalt. Most két eset lehetséges: a jobb verzió szerint minden rendben van és a nagy Ő egyedülálló marad, viszont rosszabb esetben nyilvánvaló okok utalnak arra, hogy sajnos már van valakije. Ha az első történet meg, akkor minden megy tovább, ám, ha a második valósul meg teljesen összetörsz. Üresnek érzed

magad, semmihez nincsen kedved, csak a világ csoki kitermelésének a háromnegyedét elfogyasztani, miközben az egyik pillanatban romantikus filmet nézel, a másokban szakító számokat hallgatsz maximális hangerőn. Ez történik az első napon. A második nap ördögi terveket eszel ki, hogy a világ másik felén élő foglalt szerelmedet, aki a létezéséről se tud, ismét szinglivé tedd. Gondolok itt a híres feketelistára és társaira. Számtalanszor elképzeled azt az esetet, hogy ott állsz a hárpia (értsd: a kiszemelted barátnője) előtt és megmondod a magadét. Vészjósló levelet írsz a betolakodónak, hogy hagyja békén a te jövőbeli férjedet. Aztán a harmadik nap rájössz, hogy mindenféle próbálkozás teljesen felesleges időpocsékolás volt. Lassan megbékélsz a helyzettel, de semmiképpen nem felejtet el annak lehetőségét, hogy egy nap ott álljatok a szerelmeddel az oltár előtt és a két „igen” elhangzása után boldog házasságot éljétek. Telnek múlnak a szürke hétköznapiak, a nem annyira vidám hétvégék a tankönyvek társaságában és a boldog barátnős délutánok. Azonban egy nap, miközben az unalmas híreket pörgeted végig a telefonodon egy cikk kiszúrja a szemed. Azonnal rákattintasz és miután elolvastad, arcodon győzedelmi mosollyal térsz vissza a kedvenced különböző közösségi oldalainak ellenőrzésére. Szinte lehet látni a glóriát és a kis ördögszarvakat a fejedben, mikor megerősített hírré válik a korábbi találgatás: a szerelmed ismét egyedülálló lett. Miután hangos

oroszlánüvöltésszerű hangon világgá kiáltottad, hogy most nagyon boldog vagy, elkezdődik az egész előről, belekerültél egy örögi körbe, ahonnan nehezen lehet kikerülni.

Most pedig jöjjön az én történetem. Az egész egy átlagosnak mondható napon történt, amikor unalmamban az internet mély bugyraiban jártam, és megpillantottam Öt. Egyszerűen jellemezve tökéletesnek nézett ki. Magasnak tűnt, barna szemében felfedeztem egy parányi zöld árnyalatot, fekete haja szép keretet adott fehér bőréhez. Arányos orra, szája és füle volt, nagy kézfeje mellett azonnal elképzeltem az én törékeny kezem. Szép hosszú lábakkal rendelkezett, kissé mackósabb alkatát azonnal megszerettem. Mint említettem maga volt a tökély. Pislogás nélkül, tátott szájjal figyeltem a képét és amint magamhoz tértem azonnal elmentettem. Hangosat sóhajtván, az egész világot rózsaszínben látva kalandoztam el gondolataimban, ahol elképzeltem, ahogy kézen fogva sétálunk a tengerparton a naplementében. A napom további részében csak Ő járt a fejemben és kis kutakodás után rájöttem, hogy bármennyire is egymásnak teremtet minket az ég, sajnos a találkozásunk esélye egyenlő a nullával, továbbá korbeli problémák is akadtak, de ez engem egy csöppnyit sem érdekelt. Minden este vele feküdtem le és vele keltem. Csak Ő járt a fejemben, amikor enyhén kórmás állapotban szaladtam a buszmegállóhoz, amikor a tanár magyarázott a matematika varázslatos vilá-

gáról, és amikor a sarki bolt végtelenül hosszú sorának a legvégén álltam. Tanulás közben azon ábrándoztam, hogy ha befejezem a sulit, Amerikába megyek és mivel nem lesz házam Ő majd befogad engem és belém szeret. Egyszóval elkapott a plátói szerelem hálója. Egyfolytában a telefonomon lógtam és árgus szemekkel néztem, hogy mikor tölt fel egy újabb képet vagy videót. Amikor ez megtörtént szinte elsőnek írtam a hozzászólások közé, és türelmetlenül vártam, hogy felfigyeljen rám. Ezt a tökéletes tervemet a drágalátos bátyám tette tönkre, mert direkt a kiszemeltem képe alá írta, hogy „hugi, ez tök-re béna”, „Csöpi, emlékszel, amikor megijedtél egy katicától?” és hasonlók. Annak ellenére, hogy legalább százszor elmondtam neki, hogy ne nevezzen Csöpinek, állandóan így hív. Képzelem, milyen képet vetít le rólam, hogy megijedtem egy katicától. Sötét volt és hirtelen jött. A szobámban ábrándozva a szerelmemmel történő közös jövőnk tervezése közben azon is elgondolkodtam, hogy miként iktassam ki a bátyámat. Nem kell rosszra gondolni, szeretem őt, csak nem tolerálom, hogy beleüsse az orrát az én dolgomba. Lassan elmosolyodtam, mert eszembe jutott, hogy hogyan nézett arra a tizedikes lányra. Ha összehozom őket, akkor végre békén hagy. A probléma ott kezdődött, hogy kevesebb időm marad az én szerelmi életem egyenesbe hozására, ha a tesóméval foglalkozom, úgyhogy ezt az ötletet gyorsan elvettem és inkább a képzeletbeli esküvőmet tervez-

gettem. Az álmodozással teli napok teltek múltak, mígnem egy nap a bátyám az orrom alá dugta a telefonját, amiből persze nem láttam semmit. Kikaptam a telefont a kezéből és elolvastam a cikket. Amit akkor tudtam meg, teljes mértékben elszomorított. A szerelmem foglalt. Ráadásul ott van a cikk alján egy kép róluk, ahogy ölelgetik egymást. A szívem a szó szoros értelmében fájt. Szenvedő arccal néztem fel a testvéremre, akin lehetett látni a győzedelmes mosolyt. Éreztem, hogy a szememet könnyek lepik el, melyek lassan és forrón folytak le az arcomon, majd csöppentek a ruhámra. Otthagytam mindent és a szobámba futottam, ahol az ágyamra feküdve a párnámba temettem az arcomat. Pár perc múlva már alig kaptam levegőt, ezért az ágyam szélén ültem lehajtott fejjel. Hirtelen kinyílt az ajtó és a bátyám lépett be rajta. Leült mellém és átölelt. Én szorosan hozzábújtam, miközben ő egyfolytában mondogatta azokat a tipikus szövegeket, amiket akkor kell használni, amikor az ember hűgának szerelmi bánata van. Gondolok itt a „Te sokkal jobbat érdemelsz!”, „Százszor jobbat találsz nála” mondatokra. Egy ideig elhittem, de csak azért mert hozott csokit is, és amikor elfogyott a türelme, mint aki jól végezte a dolgát, közölte velem, hogy idióta vagyok, ha azt hiszem, hogy valaha is össze fogok a szerelmemmel jönni. Válaszul megdobtam egy plüssállattal, mire kiment a szobámból. Mit ne mondjak, nem ez a világ legjobb érzése. Nekem ez a szomorú sors jutott,

hogy elérhetetlen szerelemről álmodozzak. Mivel érdemteltem ki? Senkinek nem ártottam. (Kivéve, amikor a bátyám vizébe sót szórtam, bár az is jogos volt, mert elvette a szerencsetollamat.) Szomorúságomban kimentem a konyhába és valami egészségtelen étel után néztem. Pár perc múlva a zsákmányommal együtt ültem a kanapén a tévé előtt. Szerencsére akadt otthon Nutella, csoki, pillecukor, chips és bonbon. Ezekkel felszerelve kezdtem neki a romantikus filmek maratonjának. A testvérem a szobájában játszott valamilyen agyromboló játékot, Anya pedig még dolgozott, így nyugodtan elfoglalhattam magam. Három óra elteltével fáradtan, kisírt piros szemekkel fogadtam Anyát. Nagyon megijedt és mivel nem voltam hajlandó semmit se mondani, a tesómat kérdezte, aki szokás szerint pár szóval elrendezte: „Hülyeséget csinált”. Erre teljesen kiakadtam és értetlen Anyukám szeme láttára kezdtünk veszekedni a bátyámmal. Anyu alig tudta kapkodni a tekintetét közöttünk. A helyzet annyira elharapódzott, hogy a magyar nyelvről átváltottunk spanyolra, mivel Apukánk lévén spanyolok vagyunk. Anyának gondolom már fájt a feje, mert egy hangos kiáltással véget vetett veszekedésünknek és kérte, hogy magyarázza meg egyikünk mi történt. Egymás szavába vágva számoltunk be a saját szemszögünkből a történetről, amiből ismét veszekedés lett. Anya nagy szerencséjére Apa épp ebben a pillanatban ért haza és látszott rajta, hogy nagyon ideges. Azonnal abbahagytuk a

vitázást és csendben néztünk magunk elé. Apa anyyival elrendezte, hogy mindkettőnknek szobafogság, ami egyáltalán nem volt igazságos, mert egyrészt én semmit nem csináltam, másrészt a szobánk egybe van építve, így még egymás társaságát is élveznünk kell. Ma este nagyon rosszul aludtam, rosszat is álmodtam, ráadásul még a testvérem hangos horkolását is el kellett tűrnöm. Máskor ügyet se vettem rá, de most zavart. A végtelennek tűnő éjszaka után fáradtan keltem ki az ágyamból és mivel hétvége volt azt csináltam, amihez kedvem volt. „A remény hal meg utoljára” felkiáltással kezdtem neki egy levél megírásának, mely a kiszemeltem barátnőjének szólt.

„Egyáltalán nem kedves akárki!

Nyilván nem ismersz, de én pontosan tudom, ki vagy és mi az aljas terved az én jövőbeli férjemmel, szóval röviden arra kérlek, hagyd őt békén! Nem érted miért? Akkor elmagyarázom. Tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy csak és kizárólag a pénze és a hírneve miatt vagy vele együtt, holott fogadni mernek, hogy semmi közös tulajdonságotok vagy hasonló szokásokatok nincsen. Hidd el, ha jót akarsz neki és magadnak, ezt a hajót, vonatot, vagy repülőt elengeded, úgyse tart örökké és különben is jobban jársz egy másik férfival, aki megfelelőbb számodra. Lehet, hogy nem vagy képes megfelelően kezelni a hirtelen jött reflektorfényt és úgy jársz, mint a gyerekszínészek többsége. A saját érdekedben engedd el! Ha

ennyi szép szó se volt számodra elég, akkor, jobb, ha tudod, hogy én nem csak kedves tudok lenni. A kép alapján nem egy plasztikai műtéten estél át, úgy-hogy vigyázz, nehogy leeressen a kacsaszájad és a műmelled! Ez szánalmas, hogy szépeszeti beavatkozásokon kell átesned ahhoz, hogy valaki észrevegyen téged. Most legyünk őszinték: a felfújt szájad, a szilikon melled és az eltávolított lengő bordáid nélkül egy senki vagy, mert biztos vagyok benne, hogy a lelkednél még egy vödör szén is világosabb.

Ezek után nyomatékosan megkérlek, hogy hagyd békén a jövőbeli férjemet!”

Szerintem nagyon jól sikerült a levél, ám a mögöttem álló testvérem más véleményen volt. Szerinte szánalmas vagyok ezzel a húzással, amit persze nem hagytam megválaszolatlanul és durván visszavágtam. Reggeli után hosszas interneten való kutakodás után megírtam a feketelistát és szerelmi jövőt jósltam magamnak. A jóslás eredménye meglepett és visszanyertem a reményemet, ugyanis azt mutatta, hogy az igaz szerelmed rájön, hogy téged szeret. Jól hangzik és nagyon örülnék neki, ha sikerülne. Másnap reménnyel telve keltem ki az ágyamból és indultam a suliba. Furcsamód ma egyszer se gondoltam rá. Így teltek a napok, a tesómmal ismét jóban letünk, aztán egy nap minden megváltozott. Éppen a híreket pörgettem valamilyen okból kifolyólag, amikor egy cikk megütötte a szememet. Gyorsan rákattintottam és hisztérikusan nevetve olvastam el. A

világ legjobb híre volt számomra. A kiszemeltem ismét egyedülálló. Olyan elmondhatatlanul boldog voltam, hogy az ágyamon ugrálva örvendeztem. Tudtam én, hogy megéri a sok fáradság és sikerül a tervemet megvalósítani. Boldogan futottam ki a házból, majdnem fellökve az éppen hazaérkező bátyámat. Egészen a közeli parkig futottam, az egyik padon megpihentem és felszabadulva tervezgettem az esküvőnket.

Belekerültem egy olyan körforgásba, ami soha nem ér véget és mindig előről kezdődik. Ez a plátói szerelem. Ha belekerülsz a csapdájába, nagyon nehezen kerülsz onnan ki.

Karácsonyi kívánság

Beléptem a karácsonynak birodalmába,
a szeretetnek világába.

Itt egy ajándék, ott egy csomag,
jaj, de szép a karácsonyfa!

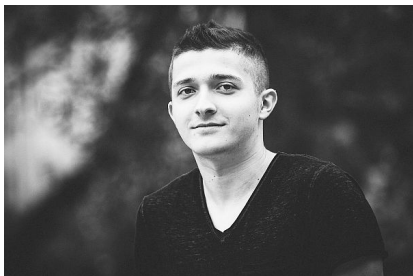
S jött egy angyal, egy gyönyörű angyal,
hangja, mint a csillogó harmat.

És ajkát szóra nyitá, s mondá az ígét,
egy gyönyörű szép ígét:

„Kedves utazó, én csupán azt kívánom neked,
legyen boldog, szeretetteljes ünneped!

Soha ne légy szomorú, mert az nem jó,
és meglásd követni fog minden jó.”

Sipos Ferenc Norbert

1997-ben születtem, Debrecenben.

Lelki gondjaimra a megoldást mindig a költészetben kerestem,

valamikor ezeket papírra is vettem.

Egy dolog hagyott nyomot mindig lelkemben,
nem más, mint a szerelem.

Ezen sorokat, egy embernek ajánlom,
ki mindig lelkem marad, s boldogságom.

*"... nem tudom, mikor láthatjuk ismét egymást, vagy
milyen lesz a világ akkor,
amikor ismét találkozunk. Valszínűleg szörnyű élmények lesznek mögöttünk.*

*De mindig te fogsz eszembe jutni, valahányszor
úgy érzem, kell még szépségnek
és jóságnak lennie ezen a világon..."*

Arthur Golden

Formálisan I-nak, egymás között nevezve C-nek ajánlom:

Átölelnék

Úgy átölelnék! Mint a folyondár,
Világtól rejtve görcs-makacs karommal,
S nem bánnám, hogy léted csak én tudom már,
– Rom lennél – csak leveles-indás romfal.

Mit a folyondár átölelve éltet,
Védi csupasz kövét a rossz időtől,
S a rom támaszt ad neki, menedéket
– Csak mélybe ne hulljon –, otthont, puszta kőből.

Így együtt jó nekik – ahogy nekünk, – de
Jön egy nap, s a romokat szerteszórják.
...Ott a rom a folyondárt eltemesse!...
Miért kéri a folyondár társa sorsát?

Hogy tán helyette hulljon így a mélybe
Tépett-erőtlen, testnyi csupasz sebben?
Vagy dúltan tapadjon a jegenyére,
Eleven sírnál rettenetesebben?

Múló érzelmek, érzetek

Amikor én gyermek voltam
És elestem megbotolva,
Ha szívem is belesajgott,
Feltápászkodtam, szót se szólva.

"Jaj, nagyon fáj?" - Kérdezgették.
De én jajjal nem feleltem,
Kiskoromban büszke voltam,
S hogy ne sírjak, hát nevettem.

S most, mikor, íme, véget
Rossz tréfával ér a dráma,
A metsző, gúnyos epigramma
Kívánczik már a számra.

A nevetés fegyveréhez,
Még ha véd is, nem érzek merszet,
S feledve büszkeségem,
Sírok, csakhogynem nevessek.

Életkép

Meggyes kis kert a ház körül sűg-bűg,
Lombjaik között cserebogár zűg-bűg,
Földművesek jönnek faekékkel,
Nyomdokukban dalos leányhad lépdel,
Asszony őket vacsorával várja.

Hosszú asztalt terít a háznépnek,
S felszolgálja hát az esti étket.
Ezüst csillag fényét ragyogtatja;
Gyermekeit anyjuk tanítgatja,
de a füleműle belecsattog.

Tudással tömi a kis szűke fűket,
Aztán halkan lefekteti őket,
Oldaluknál maga is elaluszik,
Csend van, csak a lányok szava hallatszik
s a füleműle ének.

Rabságban élek, magammal...

Rabságban élek, magammal...
lelkem kiönteni nincs kinek,
körülöttem egy embervadonna...
Hozzám mindenki zord, hideg,
szerelmet hívó szavamra nekem
választ csak a magány sziszeg.
Jaj, mit tettek az évek velem,
meg sorscsapások! Víg tavasz
nekem sosem virult, hisz azt,
mi volt, a dér ütötte meg.
Vajon volt-e egyetlenegy
vidám nap, szívmengető emlék?
Szívem vigaszt vár és eped még.
Szegény sóvár szív kér és remél
egy jó szót legalább. Hiába!
Ki sem hűlt hullát csapdos így a szél,
kint a puszták hóviharába'.

Örökké

Mondják az ajkak: Elpusztult, örökre!
De szól a szív: Így lesz majd visszajötte!
Hallod, valami zeng, a remegő húr?
Zeng és reszket, akár ha forrón könny hull,
Itt lüktet bennem, mélyen rejti énem:
Én itt vagyok, veled, örök életemben!

Sipos László

"a hangom a többi, mélyen bűvó oltár,
odátlan s tétlen,
az idő, magány."

A félig megvarrt ruha

Bontott tű és céna,
haloványan az anyagba égve
reszkető kezei, anyáink nyomán,
bennük csörgedez vére

Vonná szavam mindenét
elme, gyakorlott befolyást
őszbe fed a tudat,
sosem nyílt kifelé, hogy lásd

Bontás hajadon, szál
fűzön össze, kellemes holdsugár
virág, fürtön fonja,
egy frézia-szál

Ontja a szó magát, fülemben
elfekvő dallamágy
hangokon érlett gyümölcs,
beszéded izgalmas alkotás

A szem, tükre kendőztelen
ott arcod lengén takarja
s szövet, kelme dicsőít
testeden lezúgó, fodros hulláma

Itt az anyag, ebből merítkezz
vanília homály este,
megmossa orcám hűsen,
belefeledkezék gyöngéd lelkedbe.

Hasadás

Idekint csendes,
a pára hántolja
a múltó éjszaka utolját

félelem van közt a lombok csüngő sárgáján

Hajnal a pír mi győz itt
kűnn, belehel engem
mártír képén

a szél alatt telje, ezer év terpeszkedék

Vége születik a hancs fáktól,
öröm kezd belé
dalának csendjén

az élet maga reggel, mind tele ajándék

Álmatlan az este,
éjszakán át éberül
nyitott szemem

zavartan rázza ideg, lecsukni nem merem

Visszanyúl kezem, fojtá
önét, békén nem
kap akarat

hogy erős mossá el a gyöngét, eltipra

Lelkemen hangtalan szájzár,
a semmibe kóistol
keserű ajkam

szövetét zaj nem járja csak fagyos fájdalmam.

Soós Katalin

A vidám szív a legjobb orvos-ság – mondja bölcs Salamon, vagy ahogy én tanítottam kicsiknek-nagyoknak: ha a mosoly ragályos – miért nem akarod megfertőzni a környezetedet? Ez lett az életem mottója, bár riportjaim, tudósításaim és a pár éve a történelmi múlt eseményeit bemutató írásaim nem mindig ezt tükrözik.

Mindig nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel figyelem a házak homlokzatát, és elgondolkodom, vajon kik és hogyan élnek az ablakok mögött, milyen életük, gondjuk-bajuk, örömeik lehetnek az ott lakóknak. Kíváncsian figyelem a villamoson, buszon körülöttem utazókat. Meggyőződéssel vallom, hogy mindegyiküknek az élete kész regény. Amióta tudom, hogy a szülők, nagyszülők feladata (lenne) a család, a közösség, a nemzet történetének, eseményeinek továbbadása a következő nemzedékeknek, erkölcsi kötelességemnek tartom a láttott, megélt eseményeket, amelyek hacsak marginálisan is érintették az életemet, rögzíteni és minél többekkel megosztani.

Karácsony 1986

A nagy hírekkel az ember úgy van, hogy vagy rögtön világgá akarja kiáltani, vagy kívárja a megfelelő alkalmat, hogy bejelentésének kellő súlya legyen.

Réka is ez utóbbi lehetőséget várta. Leventének nem is mondta, kedden volt a városi kórházban, mert hétfőn a helyi doki megfelelő műszerek hiányában nem tudott biztos diagnózist adni. Kovács főorvos gratulált neki: áldott állapotban van! Ha valami probléma merül fel, görcs vagy rosszullét, azonnal hívja őt! Rékát magát is meglepte a hír: hogy ő, éppen ő babát vár! Réka nem szerette a gyerekeket. Nem, nem ez a jó kifejezés. Nem hiányzott neki a gyerek. A munkája, a kutatási témája kitöltötte az életét. Nem volt benne az a vágy, hogy mindenáron legyen gyereke. Bezzeg Levente! Hacsak meglát egy kismamát babakocsit tolva vagy kézenfogva vezetni egy csöppséget, rögtön odamegy hozzá, leguggol és gügyögni kezd, vagy ahogyan a felnőttek gondolják valami selypegő hangon hülye szövegeket mond neki. És a gyerekek visszamosolyognak rá és csöppet sem zavarja őket Levente hajlott háta, szemüvege.

Réka annyira szerette Leventét, hogy tudomásul

vette, hogy minden vágya, hogy legyen saját gyereke. Az esküvő előtt megbeszélték ezt a különböző viszonyulást a "gyerekkérdéshez". Réka azzal intézte el a dolgot, ő nem tesz semmit ellene és ha a baba jönni akar, jöjjön, ő szívesen várja és szeretni fogja és mindent megtesz, hogy jó édesanya legyen és hogy Leventének ez a vágya teljesüljön.

Réka a péntek estét, Levente születésnapját, az első közös születésnapot találta a "megfelelő" alkalomnak a nagy hír bejelentésére. Korán ért haza a munkából, jókedvűen díszítette az asztalt, dudorászott magában, amíg a fehér bort és a városban vett gyertyákat is odakészítette. Éppen a sültcsirkét, mindkettőjük kedvencét fordította meg a sütőben, amikor lehajolva éles fájdalom hasított a hasába. Le kellett üljön. Önkéntelenül simogatta a hasát, derekát. Két-három perc és a fájdalom eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Levente szinte zavarba jött a szépen díszített asztal láttán, a sült csirke ínycsiklandozó illata felerősítette az ünnepi hangulatot. Önkéntelen mozdulattal ölelte át feleségét és meghatottan kedves, köszönő szavakat súgott a fülébe. Réka visszasúgta, hogy a születésnapi ajándékot a desszerttel együtt fogja megkapni. Hiába volt remek a vacsora, alig tudtak enni az izgatottságtól. Állandóan egymásra néztek, mondani akartak valamit, de a mondatok nem fejeződtek be, a szavak benn ragadtak, helyette csak si-

mogatták egymás kezét, boldogan mosolyogtak egymásra. Végre eljött a desszert ideje: a fagylalt torta, gyümölcsdísszel, tejszínhabbal, a tetején 30 gyertyával. Réka összeszedte magát és komoly hangon mondta: Gyerekünk lesz! Fogadd szeretettel születésnap ajándékként! Levente nem akart hinni a fülének, állandóan ismételte: Gyerekünk lesz! Apa leszek! És felugorva Rékát is magával vonta és körbetáncolta a szobát! A váratlan mozgástól megint végig vágott Rékán az éles fájdalom, de most nem múlt el, hanem görcsösen húzta. Összegörnyedve rogyott a fotelba. Levente kétségbe esve hívta a mentőket.

A késő esti órán a hirtelen leszállt decemberi ködben a mentő lassan haladt, egyedül víve Rékát a városi kórházba.

A következő napok az ismeretlen városban, egyedül egy kórházi szobában változóan teltek. A két fiatal orvos felváltva vizsgálta az akkor még újnak számító ultrahangos készülék képeit. Mellette, a feje fölött vitatkoztak róla, hogy ugyan ez mi a hasában? Valóban terhes? Valóban babát vár, vagy valami daganat van ott? Naponta küldték a leleteit a laborba és orvos-beteg közösen, izgatottan várta az eredményt: Igen, terhes! De Kovács főorvos úrnak 40 éves praxisa mást mondott és egy speciális labor vizsgálat igazolta a sejtését: ez valójában egy nagyon ritka fajta, veszélyes daganat!

Annyira, hogy már fel is hívta kollégáját, a neves professzort Budapesten a klinikán, hogy mikor tudja fogadni, hiszen ő a szakértője ennek a daganattípusnak. Európában 2 olyan központ van, ahol ezzel a fajta abnormális terhességgel foglalkoznak. Szerencsére két nap múlva lesz ideje és tudja fogadni Rékát. A főorvos megrendelte a mentőt, hogy a megadott időre a fővárosba szállítsa.

Levente teljesen össze volt törve a hírek hallatán. Legszívesebben állandóan a kórházban lett volna a felesége mellett, de ezt nemcsak a munkája miatt nem tehette, de az időjárás is rendkívüli volt: hóviharak száguldottak végig az országon, a vonatközlekedés akadozott. Az orvosok tanácsára Levente nem mehetett Rékával a mentőben Budapestre, így a városi kórházban búcsúztak el.

A budapesti neves klinikán a régi szárnyban egy óriási teremben helyezték el Rékát. Mintha csak a *Psiché* című film kórháza elevenedett volna meg. Irtó magas, tágas teremben vagy 20 nő feküdt a régi-módi fehér, rácsos vaságyakban. Többségük abortuszra várt vagy éppen utána volt. A nők gyorsan jöttek, majd gyorsan távoztak. Alig volt, aki ott éjszakázott vagy több napot töltött volna ott.

Rékát a híres professzor délután vizsgálta meg. Előzetes véleménye igazolta a vidéki főorvost: nagy valószínűséggel MOLA, ez a ritka és veszélyes daga-

nat. De a megbizonyosodáshoz még pár kontroll vizsgálatot el kell végezni. Kérte Réka türelmét és együttműködését, hogy mivel ez egy klinika, Közép-Európa egyetlen MOLA központja, több orvos, szakorvos-jelölt is meg fogja vizsgálni tanulás céljából.

Réka alapján véve nagyon szegénylős volt, így teljesen kétségbe esett, hogy ennyien fogják megnézni. Töprengett, hogy ugyan mennyi ideig kell kitárulkozva feküdnie a vizsgáló ágyon tűrve, hogy újabb és újabb kezek turkáljanak benne, kukucskáljanak belé a mikroszkópjukkal. Két nap telt el ilyen "rendelkezésre állással". Közben a speciális vizsgálatok alapján a Professzor megerősítette Kovács főorvos diagnózisát.

Réka izgatottan várta a döntést, mi a teendő ilyen esetben? Meddig kell még itt legyen? Teljesen egyedül, távol a férjétől? Hiszen mindjárt Karácsony! Milyen nehéz lehet Leventének! Megkapja születésnap ajándékként élete vágyott álmát: gyereke lesz és még igazából nem is örülhetett a hírnek. Fiatal feleségét pár órával később fájdalmak közepe elviszi a mentő egy másik városba, ahol megálapítják: nem is gyereke lesz, hanem a felesége egy daganattal van áldott állapotban! És már csak pár nap van Karácsonyig. Vajon ezt a Karácsonyt is egyedül kell töltenie? De hiszen van már felesége! De kórházban van, Budapesten és mi lesz vele? Még meglátogatni sem lehet.

Mindez Rékán is végigfutott. Nagyon egyedül volt a sok idegen nő között. Meg is volt ijedve: mi történt vele? Csak pár hetes terhes lehetett, de már akkora volt a hasa, mintha 3. vagy 4. hónapos lenne! És amilyen rémisztő híreket megtudott erről a fajta daganatról! Hogy olyan gyorsan burjánzik a kismama hasában, hogy óriásira növe szétrepeszti a méhet és a kismama belehal. És mindeközben megtévesztően folyamatosan termeli a terhességi tüneteket! Egyáltalán hálákat adhatott az Úrnak, hogy ilyen jó kezekbe került, ilyen hamar felfedezték. De mi a következő lépés?

Kétségei között ő is persze az anyját hívta. Bár nem volt túl szoros a kapcsolatuk, de bajban mégis az ember mindig az anyjához fordul. Olyan jó lett volna pár vigasztaló szó, egy kis megértés, biztatás ebben az idegen környezetben, teljesen egyedül a fájdalmával. Az anyja rögtön felvette a telefont. Unottan fogadta a hírt és teljesen elutasítóan viselkedett vele. Nem, szó sem lehet róla, hogy meglátogassa a kórházban. Különben sem ér rá, mert a húgának egy hete kisfia született, vele kell foglalkozzon. De annyit még megtesz, hogy felhívja Tibort, a nőgyógyászát, akinél a gyerekei is születtek, hogy mit tanácsol. Majd Réka hívja fel holnap déln.

Réka nem is érzékelte, hogyan jutott vissza a kórterembe, hiszen a nyilvános telefon a huzatos fo-

lyosón volt. Berogyott az ágyába, összegömbölyödött magára húzta a vékony paplant és a kérésre kapott plusz takarót. Bebújt a takarók alá, még a fejét is betakarta. Nem, ő nincs itt! Nem vele történik ez!

Az anyja a húgával van elfoglalva! Meg a kisfiával! Pedig van már három éve is, hogy nem beszélnek egymással. Amikor is a húga, akin megint kitört a hisztéria, káromkodásokat és szégyentelen vádaskodásokat kiabálva ököllel támadt az anyjukra. Alig tudta elhárítani a húga ütését, hogy ne a gipszelt lábbon ugráló anyját érje. Úgy kellett az anyját, aki a húgánál lábadozott a gipszelt bokájával, kimenteni a ki tudja miért dühöngő húga ütései elől. Évekig nem is akartak tudni egymásról. Sőt a húga még vele sem tartotta a kapcsolatot, mert az anyjukat védte a támadásától. És tessék, az anyja most az első szóra rohan az unokáját látni. Vele meg úgy beszél, mint egy idegennel, vagy mintha ő akarta volna leütni az anyját. Az akkori jelenet elevenen idéződött fel benne. Sírva fakadt. Eddig mindig ő volt az anyja támasza, tanácsadója, a szülei válása óta mindenben és mindenkor mellette állt és azt gondolta, hogy most ebben az ijesztő környezetben, rendkívüli esetben elvárhat az anyjától némi lelki támogatást. Legalább meglátogatná!

Erre a rideg elutasításra azért mégsem számított. Szégyenszemre, így, véletlenül kellett megtudja, hogy a húgának kisfia született...

Másnap a megbeszélt időben hívta az anyját. És az anyja nem vette fel! Óránként próbálta újra és újra. Végre ebéd után beleszólt: Ja, te vagy az. Mit akarsz? Réka nem kapott levegőt. Elismételte hol van és miért van ott, ahol van. Ja, igen, a Tibor azt mondta, dobasd ki a méhedet a daganattal együtt! Minek szülni egy ilyen embernek? Réka automatikusan kinyögött egy Köszönöm-öt és kinyomta a telefont. Bénultan tette helyre a kagylót. Órákig nem tért magához. Kábultan ült az ágya szélén betekerve a plédbe. Képek kergették egymást, a szeme előtt elevenedve meg, hogy milyen kimérten és leereszkedően kezelte Leventét, amikor a megadott "fogadási időben" az anyja hajlandó volt megismerkedni vele. Tisztelettudóan megkérte Réka kezét, amivel szemmel láthatóan az anyja nem tudott mit kezdeni. Nevetve mondta: Hát akkor vigye! És Levente el is vitte a vidéki kisvárosban lévő szülői házukba feleségnek. És most lehetne még egy unokája, de nem. Vetesd ki a méhed! Minek szülni egy ilyen embernek! Azért, mert gerincferdülése miatt furcsa a megjelenése? De ebben az eltorzult alakú emberben több szeretet van, mint a tulajdon anyjában!

Ahogy a pipere táskájában kotorászott zsebkendő után, kezébe akadt a Pumukli pici műanyag figurája! Klári! kiáltott fel a lelke. Drága Klári! Már vagy két hete nem is hívta fel, amióta ez a tortúra vele elkezdődött, pedig az egyetem óta rendszeresen

tartották a kapcsolatot. Tőle kapta egy vizsga alkalomával a Pumuklit. Drága Klári! Hogy van a két hónapos kicsi Ildikó? És Klári rögtön jött – csak megvárta, amíg Péter hazaért a kutató intézetből és átvette a 2 1/2 éves Zolika és a pici Ildikó felügyeletét és Klári máris rohant le a Fogas mellől, az alig kész házból a város másik végében lévő klinikára. Igen, ők mindig számíthattak egymásra: Réka indigóval jegyzetelt az egyetemen, amikor Klári Zolikát várta. Réka rendszeresen vigyázott Zolikára vagy segített az építkezésen, hogy végre elkészüljön az igazi otthonuk. Igen, ők mindig számíthattak egymásra, ismételte magában.... És íme Klári most itt van. Átkarolja, együttérző szavakkal vigasztalja. Nemcsak az anyja szívtelensége miatt, hanem Levente balul sikerült születésnapja miatt is. Ígéri, hogy a műtét után délután megint meglátogatja. Csodálkozva állapítják meg, hogy Karácsony előtti napon végzik el a műtétet és már másnap, Karácsony napján "kidobják" a kórházból. Hogyan tud majd haza menni, utazni – vidékre? Levente nem tud érte jönni. – Majd meglátjuk! – vigasztalja Klári és elsiet a decemberi sötét délutánban.

A délelőtt várakozással telik. – Mikor lesz a küretje? – kérdezi a nővérke a lázmérőt rázogatva. Réka rácsodálkozik, majd rögtön kapcsol, a teremben a nők, lányok 90 %-a abortusz előtt vagy után van.

Szinte sértődötten mondja: – Nekem molám van. 12-kor lesz a műtétem. – Vagy úgy! – azzal a nővér már ott is hagyja.

A műtősfő felpakolja az ágyra. A műtőben több ágyon nők fekszenek, körülöttük 2-3 zöldköpenyes alak forgolódik. Az elválasztó függönyök nincsenek behúzva. Rékát két fiatal doktor várja. Az adatai ellenőrzése után megkéri őket, hogy húzzák be az elválasztó függönyt. Kelletlenül, de megteszik. Epidurális érzéstelenítik, utána felhúzott lábakkal fektetik a vizsgálóasztalra. Nem érez semmit. Pár perc múlva visszateszik a hordágyra. Még annyit hall: Ikrek lettek volna! A mola agyonnyomta a fétust!

Ez annyira fejbe verte, hogy nem is emlékezett hogyan került vissza az ágyába. Derengéséből Klári hangjára tért magához. Ikrek lettek volna! – tört ki belőle és rázta a sírás. Klári gyengéden simogatta, vigasztalta, majd szabódott, hogy az utolsó vásárlások között csak rövid időre tudott beugrani hozzá. Ne izguljon, holnap elküldi Pétert érte és kihozza a kórházból. Ő sajnos a karácsonyi készülődés miatt elfoglalt lesz, de a Szentestét mindenképpen náluk fogja tölteni. Majd ők felhívják Leventét, hogy megnyugodjon és ne utazzon sehová. Karácsony másnapján ők majd felteszik a vonatra, mert most a közlekedésben sok a probléma a havazás miatt.

A Szentestét morfiumos kúpokkal, fájdalomcsillapítókkal egy fotelben összegömbölyödve töltötte.

Ilyen meghitt, bensőséges Karácsonyt talán gyerekkora óta nem élt át. Zolika bájos volt, amint rácsodálkozott a csillogó karácsonyfára. Minden ajándék után szaladt a pici Ildikóhoz, mutatta és mondta neki, ki mit kapott. Rékának is hozott egy lapos kis csomagot: Saint Exupery Kishercege volt benne.

Klári úgy fektette le és takarta be a görcsbe gubózott Rékát, mintha ő is a gyereke lenne, Szereteten búcsúztak el egymástól.

Reggel még a család aludt, amikor Péter az öreg Trabanttal levitte Rékát a pályaudvarra. Megvette a jegyét, keresett egy aránylag meleg fülkét, beültette és betakarta egy régi pléddel. Előkerítette a kalauzt és megmutatta neki a sápadt, görnyedt Rékát. Lelkére kötötte, hogy Réka állomásánál mindenképpen segítsen neki leszállni és adja át az őt váró férjének, mert egy nappal van a műtét után. Még megvárta, amíg a vonat elindul és Réka hálásan búcsút int neki.

Réka egyedül maradt a kupében. Ugyan ki utazik Karácsony első napján bárhová is, gondolta magában. Idővel újabb gyógyszert vett be és így zsibbadt fájdalomba burkolózva azon tépelődött, vajon Levente hogyan töltötte az első közös Karácsonyukat – egyedül és ugyan mit gondol róla? Hogyan fogja fogadni és mit fog mondani? Alig látott ki az ablakon, a kavargó hópelyhek össze-összetömörültek, majd egy váratlan szélroham elfújta őket. Az előtűnő hófehér táj megnyugtatta, elsimította Réka száguldó, aggódó gondolatait.

Szikszay Péter

Budáról jöttem,
Színes ifjúságom ott töltöttem.
Célt, társat, családot
Vidéken leltem.

Mostanában többször írok,
Belülről érzést, élmény továbbítok.
Ha elolvasod, megköszönöm.
Ha kinyomatják, velem az öröm.

Nyisd ki nyugodtan a szemed

Fenyőillatban csengőszó riasztott
de előtte álmodott egy nagyot,
Megrezdült a betlehemi jászol
gyermeked tiszta mosolyától.
Múltban járva örömet lelt,
egy angyal nyújtott kezét.
Csendben érintette, álomból elég,
Hidd el a világ még mindig a Tiéd.
Veled van a jelen s a párod vár,
Ami elmúlt azon merengeni kár.
A múlttól is szép a jelened.
Nyisd ki nyugodtan a szemed.

„Angyali gondok”

Ültek hárman a kisszobában. Már esteledett. Másnap lesz Karácsony Szent este, bár ezt kifejezést akkor az ötvenes években még gondolatban sem volt szabad kimondani. Suttogva beszélgettek. Mindig a nagylány volt a legokosabb, a 8 évesek teljes magabiztosságával. A fiúk tátott szájjal hallgatták, a nagyobbik kicsit azért kételkedve, s időnként közbe is szólt:

– Hogy is van az, hogy az a kisdéd Jézus hozza majd az ajándékot? Persze, persze, – morfondírozott – az angyalok segítenek neki, de azok meg hol és hogyan repülnek be a zárt ablakon? – Volt még sok kérdés és morfondírozás, de a nagylány mindenre választ adott. Ezen gondolataikban elmerültek, ott abban az egy ágyban. A paplant az állukig húzták, úgy bújtak alá, hogy holnapig elő se jönnek. Ha holnap jön a Jézuska, akkor majd kiugranak a paplan alól és egyszerre berohannak a nagyszobába. – Az azért érdekes – mondta a nagyfiú – hogy Apa mindig bemegy előbb, állítólag beszélget az angyalokkal ... s akkor utána valahogy megszólal a csengőszó. – Na akkor mindig bemehetnek ők is, csak istenem énekelni ne kéne. De persze kell, mert Anya meg a nagymamák mondják, hogy az milyen

szép, csak ne túl hangosan, mert a házmester bácsi (aki nagy pártember) nehogy meghallja a szent énekeket. Abból csak baj lehet. A két nagymama ott ül majd a másik nappali szobában és ölbe tett kézzel mondogatják: milyen szép esténk van, hát Istenem ezt is megértük megint.

Ezek csak kis gondok a gyerekek agyában, a nagyobb gond, szinte már aggodalom, hogy holnap Szent estére jön Mici-tanti is. Ő aztán egy különösen szigorú lény. Alacsony, Ő lábú, szinte mindig szigorú arcú háztartásbeli. A szülők tisztviselők és Mici tanti van nappal a gyerekekkel. A nagyok már 3–4 éve iskolások, a legkisebb most kezdi majd. Apa azt mondta egyszer, hogy ez a Mici egy tipikus vénkisasszony. Ezt nem tudják pontosan mit is jelent, mert nem olyan vén, de van benne valami „boszorkányszerű”. Tartanak is tőle rendesen, különösen a legkisebb, hisz Ő van vele a legtöbbet. Mici azért tanti, mert többnyire csak németül beszél, egész kicsit tud magyarul is, de nem használja.

– Így legalább Ti is megtanultok németül – mondta Anya, és ezt a nagymamák is nagyon helyeselik, hiszen ők is beszélnek németül is.

Ez a szigorú Tanti karácsony estére is mindig kitalál valami szerinte szép és nemes ötletet, hogy mit csináljanak a gyerekek? Könyvjelzőt kell gyártani a szülőknek, vagy pelenka öltéssel valahogy összevarrt kartondobozt angyalka-rajzzal. S ez mind kevés,

még majd holnap zenélniük és énekelniük is kell. Ehhez a Tantin túl az egyik nagymama is nagyon ragaszkodik, Ő zenetanár volt hajdanán. Váltakozó sikerrel tanulnak hangszereken, de miért is kell pont karácsony este, mikor az angyalok már odapakoltak mindent a fa köré?

Mindenki átszellemülten hallgatja olyankor a házi muzsikálást, csak az a kérdés, hogy a szomszédok mit szólnak hozzá. A szomszédban lakik a fiúk legjobb barátja, akinek igazi matchbox fém autói vannak – ilyen még senki másnak nincs a környéken. Ő szokta mesélni a fiúknak, hogy: – Bizony a szüleim nem nagyon bírják, mikor nálatok megy a zenélés, Apámat a hegedűszó különösen idegesíti, és át szokott kopogni hozzátok. – Mi meg azt hisszük mindig, hogy a Ti Apátok állandóan szögel valamit a falra. – Ezt jól megbeszélték, de a szülőknek nem szólnak, majd lesz valami.

Ezeket halkán a paplanba kapaszkodva megtárgyalták, aztán Anya beszólt, hogy mindenki menjen aludni, mindjárt 8 óra és holnap karácsony, nincs több álmodozás, sustorgás, aludni kell. Mindenki menjen a saját szobájába. Ez a kisháló a nagylányé. A fiúk a másik nagyszobában alszanak, mint rendesen. Mielőtt elaludtak, a nagyobb fiú elmondta az öccsének, hogy majd éjjel felébred és beszkökik abba a szobába, ahol Anyáék alszanak, meg talán már ott van a karácsonyfa is – és megnézi ott van e

már a mozdonya? Öccse lepisszegte, inkább aludjanak, mert az ilyen eszement ötletekből csak baj lehet. Ő el is aludt rögtön. Álmodott magának új társasjátékot, amiben olyan pénzek is vannak meg kis házak, ami a jó módú szomszédék fiának már régóta van. Nevére már nem emlékezett, mert közben teljesen elaludt.

Másnap korán reggel rettenetesen erősen csöngetett valaki az ajtón. Kilestek, mindenki a saját szobájából. Az nem lehet, hogy az angyalok a bejárati ajtón jönnek. Nem is ők voltak. Az a nagy piros orrú postás jött és hozott egy kis csomagot. Mikor meglátta a leselkedő gyerekeket, mintha kacsintott volna... Mondta, hogy a szomszédnak hozott valamit, csak nem találja őket itthon, úgyhogy ide adná be. Apa fejét vakarta átvette a csomagot, majd a bejglit sütő Anyával a konyhában suttogtak.

Ez a csomag érkezés is foglalkoztatta őket, mert csomag nagy ritkán Amerikából szokott érkezni, a nagybácsitól. Ő két éve kiment oda – de erről nem volt szabad beszélni. Hátha ez a ma reggeli csomag is onnan jött? Hátha most egy kis játék is van benne? A nagyfiú azt mesélte a házban lévő barátainak, hogy egyes dobozokban mozdonyok is vannak. Azok nem egyszínű műanyagok, mint a törpék, hanem színesek. Öccse tudta, hogy ez nem igaz, de csendben hallgatta a füllentést, mert tartott a bátyjától.

Délután a nagyszobából egyre több zaj szűrődött ki. Anya is, Apa is többször bement, állítólag az angyaloknak kellett instrukciókat adniuk és többször mintha leesett volna valami, talán el is tört. Biztos az angyalok ügyetlenek és ezt-azt leejtenek, amit a fára kéne akasztaniuk.

Neszek, zajok, bejgli-illat – lassan telt a délután. Megjött Mici tanti is. Arca szigorú, mint mindig. El kellett vele menni a környező kis kápolnába Betlehemet nézni. Erről se volt szabad a ház többi gyerekének mesélni.

– Menjetek szép nyugodtan, s majd mire visszaértek biztos megszólal a szobában a csengőszó. – szólt Anya.

Apa már kötényben volt és szeletelte a halat. Egyébként a halakat Apa már mindig előző este meghozta valahonnan. Még éltek. Ezt nagyon élvezték a gyerekek, mert a tátogó nagy halak a fürdőkádban lettek átmeneti otthonra, s így az olyan volt, mint egy kis tó – ahol előző este még játszhattak velük, csodálták őket és így az esti fürdés is „cicamosakodássá” szelídült a kézmosónál

Lassan mentek a kápolna felé, a délutáni mise rövid volt, a tömjénfüstös kápolnában megnézték a Betlehemet. Gipszből volt, de színes, minden olyan szép és mesés.

Hazafelé már gyorsabban mentek.. Az ó-lábú Tanti nagyon igyekezett, hogy tartsa a tempót velük.

Hiába mondogatta „nicht so schnell” – ez azért is volt fontos megjegyzés, mert közben havazni is kezdett és a gyerekek csúszkáltak. Egyre mélyült bennük a karácsonyvárás őszinte érzése. Valahogy amikor hátra-hátranéztek úgy érezték, hogy a Tanti arcán is enyhült a szigor, mintha mosolyogni kezdett volna.

A nagyszobából furcsa módon nagy fújtatások, majd durranások hangja szűrődött ki.

Megérkezett nemsokára nagypapa is. Hatalmas ember volt, dús ősz hajjal, sokszor nagyon vicceseket mondott. Meghallotta a nagy durranásokat – Na mi van csak nem pezsgőznek az angyalok? – Nagymamák és Mici Tanti rosszállóan néztek nagypapára. – Csak nem a kitántorgott fiunk küldött megint valami badarságot Amerikából? „Nicht for dem Kind” így Mici Tanti és a nagymamák pisszegve tovább csitították nagyapát. A gyerekek valamit sejteni kezdtek, de közben Anya rájuk szólt: öltözzenek fel rendesen, ünnepi ruhába a Szent estére. A konyha felől most már egyértelműen bejgli és rántott hal illat szállt befelé. Közeledett a csengőszó ideje. Most már mindhármukban nagy volt az izgalom. Nagypapa bekapcsolta kicsit a rádiót, de ott fenyőünnepről beszéltek meg a munkásosztály nagy parlamenti fenyőfájáról, így a nagymamák gyorsan kikapcsolták.

A Tanti vezényletével a gyerekek énekeltek... Anya karácsonyi dalt kezdett zongorázni a nagy fe-

kete zongorán, amitől alig fértek el a lakásban, de az egyik nagymama szerint annak itt a helye, az kell. A nagyfiú közben arra gondolt: milyen jól fog körben száguldani az új vagy a régi villanyvasút mozdonya azon a zongorán. A kicsi a társast képzelte rá, meg a lendkerekes lemez-autót, bár avval inkább majd a földön játszik, mert a bátyja biztos elütné a vonattal. A nagylány buzgón énekelt, ő nagyon szeretett megfélelni s később ő is zongorázott kicsit egy karácsonyi dalt. Közben észre se vették, Apa eltűnt a szobából és egyszer csak a szomszéd szobában megszólalt a csengő.

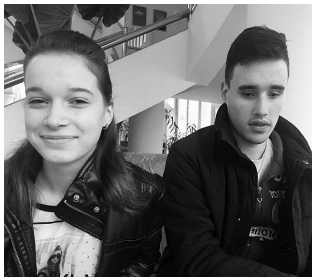
Megtörtént a csoda, kinyíltak a nagyszoba ajtószárnyai. A gyerekeknek úgy tűnt, mindez magától történt. A legkisebb a maga romantikus csodaváró lelkével, még látni vélte az egyik angyal szárnya végét, amint egy nagy szárnycsapással kirepült az ablakon. Ott volt a karácsonyfa a maga teljes valójában. Igazi gyertyák égtek rajta, csillagszórók szórták a csillagokat, diók, üvegdíszek tarka színekben és sok-sok rettentő kemény szaloncukor, amik szinte ehetetlenek voltak, de szépek. Néhány különleges figura is – kiskatonák, manók és angyalok csüngtek rajta. Némelyikről úgy érezték, hogy azokat tavaly is látták a fán, de talán mégse, hiszen ezeket most rakták rá az angyalok.

Felocsúdva a meghatottságból, körbenézve látták: a fa tetején különleges, meglepő módon két lufi

lógott, Micky Egér formájú. Ilyet még korábban nem láttak. Több helyen még az ágakon kidurrant lufik lógtak, amik ugyanolyan izgalmasak lehettek – míg egyben voltak – mint az a kettő ott fenn. – Ajjaj – dörmögte félhangosan Nagyapa – hát ezt küldte az én amerikai fiam onnan. A gyerekeknek ez is öröm, ilyet még úgyse láttak. Csak miért is akasztgatta fel őket valaki – itt egy kis szünetet tartott – vagy az angyalok a fára? – De ez már nem derült ki. A gyerekek fél füllel hallgatták a nagyszülők halk eszmefuttatását, de már áthatotta őket a teljes karácsonyi varázslat, már minden probléma lényegtelen volt. Itt van karácsony, hála istennek, a kis Jézus újra megszületett. A mozdony már ment a zongorán, időnként nekiütközött a lendkerekes autónak mégis csak, de már ez se volt gond.. Nővérük már doktor néniset játszott, és komoly arccal vette elő első műanyag fonendoszkópját, s már a nagymamákat vizsgálta mind a 9 éve nyújtotta elszántsággal.

A legkisebb végignézte a még sohasem látott Micky egeres lufik kidurrant maradékát, megbeszéltek egymás közt, hogy csak kár értük, de ez se volt igazán lényeges. A boldogság a családi együttlét öröme öntötte el 1959 karácsonyán az egész családot, sem a kidurrant lufikra, sem az élet akkori nehézségeire már nem gondolt egyikük se. Szent Péter is megrázta erősen a szakállát és odakinn a kis budai lakás erkélyén vastagodott a hó- korlát.

Szilágyi Alex

Üdvözlök minden kedves olvasót!

Az én nevem Szilágyi Alex. mivel az utóbbi években már szerepeltem a verselő antológia lapjain, gondoltam, az idei jubileumi karácsonyi számban is képviseltetem magam. ezúttal annak okán, hogy szerettem volna egy maradandó ajándékot adni a legjobb barátnőmnek az ünnepek alkalmával. Bízom benne, hogy értékelni fogja és hogy a versből és a hozzá csatolt képből átjön, mennyit jelent számomra ...mert ez csak a Tiéd kicsi FELHŐCSKE, csak a Tiéd. Remélem, Önöknek is tetszeni fog és hogy megfelelően át fognak menni azok az érzelmek, amik bennem munkáltak e vers megírásakor. Summa summarum szeretnék nagyon boldog Karácsonyt kívánni Mindnyájuknak és köszönöm a lehetőséget. Jó szórakozást a könyv olvasásához!

Gerdácskának

Gondoltam, írok, hisz így szólnak az elveim,
Átírnám őket, hogy menjenek a terveim.
Terveim középpontjában boldogságod van,
Szeretném ha mosolyognál s nem csak álmomban.

Zarándok lennék csak, hogy ragyogjon a szemed,
Ezért látom magam előtt arannyal a neved.
Gondokkal küszködve menetelünk előre,
Igen, hiszen tudjuk, hogy így leszünk örökre.

Galambok módjára egymás körül repkedünk,
Egyedül, de ketten, mert elmenni nem merünk.
Riadtan szétnézünk, hogy elmúlt-e a veszély,
De tudjuk, nem választ el semmi múltó szeszély.

Azért hogy megvédjelek, akármit megtennék,
Talán a golyó és Teközéd is ugranék.
Így ugyanúgy maradhatna minden, ahogy volt,
Majd elmegy a vihar, ami mindent lerombolt.

Elvonul és kisüt a nap újult erővel,
Aztán gyerünk tovább a legjobb barátnőmmel!

Fotó: <https://pixabay.com>

Szőkéné Kakucsi Erzsébet

Későn érő típusnak számítom magamat, mert versírással komolyabban csak két éve foglalkozom. 36 éve tanítok, szeretem a gyerekeket. A legtöbb verset is nekik, róluk írom. Ezek a versfélék főleg este íródnak. Ágyam mellett ott fekszik a papír és a toll. Aztán az éjszaka közepén megszületnek a gondolataim. Csak írok és írok. Serceg a toll a papíron. Másnap már nagyon boldog vagyok. Gazdagabb lettem valamivel. Akik olvassák alkotásaimat, nekik is kívánok efféle gazdagságot!

Ezerfényű
Milyen jó, hogy
Hamarosan
Hosszú útra
Karácsonyi
Öltöztetnek
Békés, meleg
Díszelgek majd
Örömöm most

Itt van újra a karácsony!

Csillagok
Itt vagytok
Búcsúzik
Indulok
Ékekkkel
Jó kedvvel
Szobában
Pompában
Messze szálljon

A teve púpja

Az egypúpú púpja,
Irigyen mustrálta
Rokona két halmát,
Magasodó púpját.

A teve nyugtatta,
Tükörben mutatta:
Szépek ők így ketten,
Rossz, ki telhetetlen.

Gerinctelen púpja
Áskálódott újra.
S nem hagyta nyugodni,
Tevéjét becsmérli.

– Te hitvány, gaz alak!
Növesszél púpokat!
Egy púp már nem elég!
Nőjön több rajtad! Még!

Új ruhát is kérek!
Púpomra terítéket!
Lábunkra paták helyett,
Vegyél szép cipőket!

A teve a helyzetet
Nem tudta kezelni,
Vágyakat nem győzte
Kielégíteni.

Egyszer mikor-e lény,
Vízért igyekezett,
Egy óriás oroszlán,
Előtte ott termett.

Megijedt a teve,
Szaladt szegény pára.
A cipők hátráltatták
Őt a gyors futásba'

Mikor előnyhöz jutott
Farkával mérgesen
A hátára csapott,
Így szólt erélyesen:

– No, együgyű halom!
Púp vagy hátamon!
Tovább nem hagyhatom!
Úgy lesz, ahogy mondom!

Szedd össze magadat!
Hagyd el a hátamat!
Jobb lesz már nélküled!
Búcsúzom, ég veled!

Megszeppent-e szóra
A teve kényes púpjá,
Többet jó gazdáját
Nem is ócsárolta.

Szücs Éva

Gyerekkorom óta írok, elsősorban magamnak. Az utóbbi időben kezdtem el versekkel foglalkozni, leginkább Fodor Ákos tömör, metaforikus megfogalmazása inspirált.

Lassan öt éve élek külföldön; az itt átélt külső-belső változások szolgálnak az írásaim alapjául.

Jelenben

Ma délben a vállamra szállt a Boldogság Kék Madara. Nem voltak harsonák, sem éljenzés: csak megpihent rajtam, nézelődni kezdett a tavaszi napsütésben és annyit mondott halkan:

"Látod, hát itt vagyok. Annyit kerestek engem a világban és külső körülményeitekben, de nem tudjátok, hogy a Pillanatban fészkelek. Engem nem lehet sem lasszóval befogni, sem magokkal közelebb csalogatni. A szívetekben nevelt hála és öröm hívószavára válaszolva jövök és mindig megtaláltok, ha nem küzdötök az Élet ellen, elfogadjátok, ami van és ott tartjátok a szíveteket, ahol a helye van: Itt és Most, a Jelenben."

Lépegető

Belsőből a külsőbe
Alsóból a felsőbe
Csendből a 'tudom'-ba
Szobából kulcslyukba

Árnyékból a nyárba
Magányból párba
Szűkből a tágba
Magból a fába

Alagútból a fénybe
Magasból az égbe
Üresből a szépbe
Drámából mesébe

Kicsiből a nagyba
Hatról a hétre
Napsugár a fagyba
Rész az egészbe

Libikóka

Hogy álljak meg egyenesen?

Balra lépek – elesem.
Jobbra lépek – fejemet a korlátba beverem.

Hogy álljak meg egyenesen?

Csakis úgy, hogyha az
Ég felé törekszem és
(Lábujjhegyen) a
Napot a szívembe beleteszem.

Fészek

A sasok arra születnek, hogy repüljenek. Hogy fentről mindent lássanak, hogy vadásszanak, hogy szabadon szárnyaljanak.

De nem lehet örökké fent lenni a magasban. Időnként le kell szállni és megpihenni. De hova száll le az, akinek nincs igazi fészke? Hol ide, hol oda. Van, hogy a saját fészkébe kucorodik, de a fészek akkor igazán fészek, ha megosztják.

Így időnként ismerős fészkekbe látogat: hol szülei öreg fészke az, ahol vigaszt talál, hol régi-új barátok fészkei adnak meleget. Mégis sokat van fent és sokat repül egyedül.

Mitől jó egy fészek? Mit keresünk benne? A bizonyosságot, hogy bármikor le- és kiszállhatunk belőle, hogy szabadon jöhetünk-mehetünk.

Az igazi fészek nem kalitka: nincs rajta ajtó vagy lakat. Az igazi fészek egy meleg hely, ahova választásom nyomán visszatérek és ahol választásom nyomán maradok. Az igazi fészek egy olyan hely, ahova miattad megyek vissza és ahova Te is miattam jössz vissza.

Az igazi fészek a mi közös választásunk. Keresem a sasomat.

Nehéz szív

Ma olyan nehéz volt a Szívem, hogy csak vonszoltam magam után. Egy kis zsinóron rángattam magammal a városon keresztül, majd a boltba, aztán haza.

Noszogattam: "Gyere, jó az idő, nem kell ma dolgozni, miénk az egész nap!" És Ő jött velem durcásan, de úgy kellett vonszolni. "Nem akarok, nem megy, nehéz.." mondta.

Van, amikor nehéz a Szívnek: kiürül belőle a felhalmozódott rossz, feldolgozza a múltat, nem kész a jövőre és a jelenben sem akar lenni. Nem akar lenni. Nem jó neki lenni. És ha Ő nem akar éppen lenni, nekem is nehéz vele.

A Szívet nevelni olyan, mint gyereket nevelni: néha rosszkedvű, durcás és morcos, semmit nem akar és semmi nem vidítja fel.

Ilyenkor meg kell hagyni neki a fájdalmat, hadd regenerálódjon, hadd fájjon neki egy kicsit. Hadd nyalogassa a sebeit, hadd szenvedjen, hadd tisztítsa magát.

A Szívnek is szeretet kell és ha éppen nincs benne, akkor adni kell neki: pátyolgatást, figyelmet, kedves szót, törődést, türelmet.

Figyelni kell a Szívre, mert ahogy egy kisgyerek, úgy a Szív is meghálálja, ha szeretik.

Tóth János Janus

Néha azt képzelem, hogy költő vagyok, ilyenkor verseket írok.

Harminc éve kezdtem el képzelődni és ennek eredménye nyolc saját verseskötet és számos antológiában való részvétel.

Az orvosok csak tárogatják a kezüket, gyógyíthatatlannak diagnosztizáltak.

Honlap: www.janusvers.gportal.hu

talpfák tövén

bágyadt gyöngé fény
domb vállán pihen
árnyék feketén
fekszik egy sínen

váltó-kattogás
talpfa nyöszörög
árok szegletén
reszket már a rög

bíbor és a kék
egymásba vegyül
zúzott köveken
fáradt est terül

sínek tetején
fény sugar suhan
megcsúszik a fém
hangja elrohan

csend ül mint a por
hallgatag a táj
nincsenek szavak
némaság szítál

nem érti meg

bolyong még bennem
egy érzés, mi csontsovány
ereim falának dőlve megpihen
túl van rég az utolsó vacsorán
szívverés dallama monoton rekviem
fakó rózsaszín
az egykori pipacsszirom
megvénült, beteg a vágy, remeg
és én a gyöngé szívemet szidom
hogy e torz valóságot mért nem érti meg

súlytalan kering

itt vagyok, mégis sehol
nem mozdulok, ha lépek
szívem csendet zakatol
lekapcsolnak a fények

árnyékjáték a lélek
kontúrját idő mossza
bátor vagyok, hogy félek
jövőmet múlt tapossa

súlytalan kering vérem
egy érzés ellipszisen
forró nap vagy az égen
Ikarosz tolla enyém

Lélekvesztő

csak írni jár belém a lélek
máskor a semmiben lebeg
van hogy ölükben ringatják
sötétlő esti fellegek
majd dajkából mostohává válva
mint esőcseppet hajítják a földre
és a hideg pocsolyában
belevész a buborék-körökbe
csak írni jár belém a lélek
fűzni apró betűgyöngyöket
de mostanában már nem ír olyat
mit félve bíz rá a képzelet

merengő

még villanydróton ül a nyár
csicseregve fecseg
hajnal-anya mostoha már
karján fény didereg
kopik a nap, a zöld fakul
a köd kórót ölel
ősz-mama káposztát gyalul
de a tűzhöz közel
riad a nyár, a drót üres
a csend leng trapézán
de lezuhan, már nem ügyes
elhever a szénán

Választás

Nagy szavak tornyosulnak
apró tettek fölé,
az ígéret léggömbje
pöffeszkedve feszül.
Mondd, ki ellopja az országot azé,
e honban csak a tolvaj él remekül?
Hová tűnt a józan ész,
hová az értelem,
színjátész a hatalom,
de ha a taps elül,
rabszolga lesz az ellopott földeken,
vagy hontalan csavargó, ki menekül?

Jégruhás hárs

Ónos esőt szítál az ég,
párás fátyol a messzeség.
Űveget fúj a szél szája,
készül a hárs fagy-ruhája.
Áttetsző szép ezüst terül,
fa derekán passzol, feszül.
Felhők alól fény kacsint rá,
pirul a hárs, mintha tudná,
hogyan a bíbor, amely fedi,
árva szívem melengeti.
Mintha kicsit jobban lennék,
mosoly bújik, apró vendég,
elindulok jéghatáron,
viszem fagyos boldogságom.

sár szorít (ősz)

rózsa virít az ősznek	
mint megkésett szerelem	fagy tenyerében levél
fátylat a vén időnek	porrá lesz az erezet
köd szó, áttetsző selyem	és hamvát viszi a szél
	gyász borítja az eget
bókol a bágyadó fény	
szirmok hamván felragyog	sár szorít gyöngye lábat
de haldoklik a remény	a test hideg földre rogy
mint sápadó csillagok	halál viszi a lázat
pedig nem éltünk sehogy	

Tóthné Telkes Csilla

Kislány koromban mindig vártam valamire, a Karácsonyra (és nem karácsonyra), a szülinapokra, az esti mesére, a nagyi sütiére, az iskolára, a vakációra, anya puszijára, a kirándulásokra, a vasárnap délutánokra, az indián nyarakra, min-

denre, ami édes és szép volt. Mert minden az volt, s néha, ha baj történt, megijedtem, de nem féltem, és nem kételkedtem soha abban, hogy másnap minden ismét szép és jó lesz. Valamiként tudtam ezt, és nem értettem a felnőtteket, hogy miért idegeskednek, aggodnak, félnek... Amint teltek az évek, bizony be kell vallanom, hogy egyre kevésbé tudtam így várni. Olykor rám ragyogott a nap, néhány boldog év, nap és perc, s akkor ismét tudtam, hogyan kell jól várni az életet. Amikor azonban beborult az ég, s jöttek, záporoztak a bajok, elvesztettem e várakozás képességét. Mostanában azonban minden reggel azzal az érzéssel ébredek, hogy átbizserget a várakozás valamiért, akármiért, úgy, mint kislány koromban. Az örömmel várakozás tudománya a legnagyobb ajándék az életben. Úgy hívják: remény.

Ballagó, nyári búcsú

Harsogó hársak dajkálják bogyóikat a lombban,
Párás ködök gomolyognak vad, nyári záporokban.
Péter s Pál napja közeleg, és hajlik a kalász már.
Akkor búcsúzom tőled én, mikor piruló nyár vár.
Óh, csengőszó, Isten veled,
Zsivajgó termek árja,
Mert az idő ma elsodor,
E kegyetlen, e gyáva.
Még földereeng az udvar is,
Sok árnyas, lombos paddal,
Tanárod szeme rád tekint,
Búcsúzkodó zavarral.
Egy barátodnak arca int,
Akivel egykor, hajdan,
Egy padban ülve csínyre csínyt
Halmoztatok. Vajon látod-e majdan?
Megsimítod az ajtófát,
Amikor kilépsz rajta.
Egész múltadnak tanúját...
Marasztalni akarna?
Maradnál még, de sürgetőn
Az idő szólít: – Menj, menj!
Megharcoltál erőn felül,
Gazdagon indulj el! El!
Lábad nyomán ma itt hagyod minden hited és kincsed,
Okulásul és példaként, hogy lábunk elé hintsed.
A búcsú mindig oly nehéz. Vigaszod legyen ennyi:
Ki életünk sorsosa volt, nem lehet elfeledni.
Nem, nem lehet feledni!

Keresztút

Első stáció:

És elítéltek. Vérző vérben állok.
Rómaiak, vad harcosok!
Üssetek, mire is vártok?
Bűneitekért halni vágyok!
Nem rettent buta gyávaságtok!

Második stáció:

Cipelem a keresztemet,
S nem értem én, sorsom nehéz?
Vagy van gonosz, Atyám, mit elkövetni véltem?
Ti vétkesek! Áldozatok föl hát egészen!

Harmadik stáció:

S elbuktam én, először, vagy tán százszor?
Hisz elgáncsolták lábamat, s nem énekel
Fölöttem ima-éneket mennyei kántor!
Ki segít fel? Ti asszonyok!
Nem érzitek a kínom?
Nem látjátok szent arcomon
Atyám írását? Csak őt hívom!

Negyedik stáció:

S anyám jó felém vigaszul, de sírva.
Szelidségét sosem fogadtam így, ma

Mégis enyhíti fájdalmam, s a kint.
Evvel tartja meg életemet. S a hit
Győz a halálon, bűnötök zsoldja.

Ötödik stáció:

És felvette keresztemet a másik.
Helyettem viszi, cipeli sokáig,
És nem kér számon, nem sír, hiteget.
Csak felemel, és az úton vezet!

Hatodik stáció:

Veronika, vigasztalom,
Egy kendőt nyújtva ad,
Letörli arcomat, fölfogja kínomat,
Igaz barát.
Erőt sugároz, helyet ad, segít.
Mert bátor ő, és az kevés ma itt.

Hetedik stáció:

Újra lerogytam,
Másodjára már.
Látom, hogy időm
Lassacskán lejár.
De lassú léptem
Még vigyen tovább,
Hogy jóvá tegyem
Mind, mind, aki bánt.

Nyolcadik stáció:

Síró asszonyok!
Oh, ne sírjátok!
Hát nem tudjátok,
Hogy föltámadok!?
Ha Istenem, Atyám megengedi,
Álarcotokat akkor leveti.

Kilencedik stáció:

Harmadjára is lezuhant a testem,
A földön fekszik, és felállni nem mer.
Tudom, hogy nem jár jutalom ezért,
Csupán kegyelem az, ami elért.
Felállok hát, bár érzem, itt a vég,
E szenvedésből legyen már elég!

Tizedik stáció:

Ruháimra is igényt tart e nép,
Kezük testemről minden bűnt letép,
És nem értik e jámbor emberek,
Én Istenhez, az Atyámhoz megyek.
Sem félelem, sem dicsvágy nem vakít,
Hisz minden kincsem és örömöm a HIT.

Tizenegyedik stáció:

Te szög, vigyázz, szelíden üss belém!
Mert fájdalomtól, szögtől félek én,
De átkarol majd akkor hirtelen,
És felemel az én jó Istenem.

Tizenkettedik stáció:

S ím, meghalok, mert meghalni muszáj.
Az élet vétek, akkor szép, ha fáj.
Halandóként magam feláldozom,
S feltámadok a harmadik napon.

Tizenharmadik stáció:

Levesznek édes, szelíd, lágy kezek,
Puhák és jók, s ez egyre kevesebb,
Gyolcsba burkolnak, drága, szent anyag.
Ölelésük örökre megmarad.
Elringatnak, mesés álomba ök,
Mint bársonyfényű, boldog temetők.

Tizennegyedik stáció:

S hogy sírba tesznek, ne sírj majd nagyon!
Mert éltem Istené, s szeret nagyon.
S meglátod azt, hogy Téged is szeret,
Sohasem engedi el majd a kezéd.
Arcom mosolyát őrizi szemed,
Békém fényét dalolják az egek,
Öröklétbe ringat el az Öröm. Én vagyok, s Te
vagy. Mindezt köszönöm.

Szent Karácsony éjjelén

Szent Karácsony éjjelén,
Angyalfényben álltam én,
Láttam őt, a kisdedet,
Ki jöttünkre érkezett.

Három áldást hoztam én,
Legyen élted hófehér,
Legyen igéd tiszta szó,
Múlásod feltámadó!

Három örömet neked,
Első a szent szeretet.
Második igaz remény.
Harmadik a hit-erény.

Három kérést hoztam még,
Mikor lesz a jó elég?
Meddig tart a szeretet?
Mikor mehetek veled?

Négysoros Betlehem

Jászolfényben áll az angyal.
Három király szent malasztal.
Ács Szent József s Szűz Mária,
Mosolyog az Isten fia.

Tumpek Anyko

Eleinte mesék írásával kezdtem alkotó tevékenységemet, mivel több évtizede vagyok óvodapedagógus Pécsen. Három-négy évig verseket írtam, most legújabb hobbim a novellák írása. Verseim, novelláim három CINKEfészek antológiában jelentek meg. Emellett még fotózom is, négy kiállításon szerepeltek a fotóim az elmúlt években, most készülök az ötödik fotó kiállításom megnyitójára. „Négyperces” novellákat írok, szabadon választott témákban, melyekből kicseng optimista szemléletem.

Vallom, hogy a pozitív gondolkodás, szeretet, a törődés, az egymásért gondolkodás érzése, a velünk megtörtént eseményekben megtalálható parányi jó és szép keresése, s felismerése, felfedezése megszépíti életünket. Fikcióimban, vagyis kitalált történetekben ezt az életfilozófiát tolmácsolom az emberiség felé. Üzenetek ezek a novellák, melyekben érzékletesen mutatom be az élet egy-egy pillanatát.

Szeretném még több, hasonló novellával megajándékozni a kedves olvasókat!

A kutatás

Emma talán már egy órája ül a kórteremben édesapja ágyánál. A hold fénye halványan szűrődik be a lefüggönyözött ablakon. A doktornő megsimogatja a férfi hófehér kézfejét, s lehajtott fejjel gondolataiba merül...

...Eszébe jutott az obszervatórium, ahol nem egyedül dolgozott. A Professzort, akit nagy tisztelet övezett mind tudományos, mind olvasói körökben, egy hét tagú csapat segítette a kutatói munkában. Ő édesapja révén került a kutatócsoportba, hisz apja és a Professor régi jó barátok voltak még az egyetemről. Már kiskorában is élvezettel hallgatta apja történeteit, s a különféle elméleteket a hold felszínéről. Talán apja lelkesedése ragadta magával, s talán ekkor fogalmazódott meg benne, hogy ő is kutatóorvos lesz, s szeretett édesapja mellett fog dolgozni.

...De akkor még ő sem gondolta, hogy ez más-képp is lehet. Senki sem tudhatta...

A Professor kedvelte, hisz fiatalkora ellenére megbízható, állhatatos és kitartó munkatárs volt. Lelkiismeretesen végezte munkáját akkor is, mikor apja egyik nap késő este rosszul lett. A mentőautó szirénázva robogott el vele. A klinikán minden vizsgálatot elvégeztek és kimutatták, hogy apját súlyos,

nagyon ritka kór támadta meg. Az orvosok szerint apja erős szervezete legyőzi majd az ismeretlen kórokozót. Azonban ez nem így történt. Már hosszabb ideje betegeskedett, s állapotában nem történt javulás. Sőt! Egyik nap hajnalban nem mozdult meg, s nem beszélt többet, még csak nem is pislogott. Az orvosok már lemondtak róla, de a család sohasem. Valamilyen csodában reménykedtek!

– Tudja folytatni a munkáját? – kérdezte egy hét múlva a Professzor telefonon, akit láthatóan megviselt barátja hiánya. Ő alig hallhatóan, elcsukló hangon válaszolta, hogy igen, képes rá. Úgy gondolta, a munkája majd eltereli gondolatait, enyhíti a fájdalmát. Azon az estén az obszervatórium felvételein meglepően tisztán rajzolódtak ki a körvonalak. A telihold sárgás gömbjén. A korábbi számítások tehát pontosak voltak, a paraméterek egyértelművé váltak, így nem is tétovázott tovább, hamar felhívta a Professzort.

– Mondja már, mit lát? – kérdezte sürgetően.

– Telihold van, s a hold felszínén élesen elkülönül az Alitma kráter! – válaszolta izgatottan.

– Nagyszerű ez a hír Emma! – szólalt meg a Professzor, – máris indulok, hogy együtt nézzük meg! Mihamarabb publikálnunk kell a felfedezést, mielőtt még késő volna... – s azzal lecsapta a telefont.

A következő három hét feszült tempójú, de precíz, az apró részletekre is kiterjedő felkészüléssel

telt. A csapat minden tagja felelősen végezte munkáját, míg el nem érkezett a publikálás, a prezentáció ideje.

Aznap délután gondosan becsomagolt, s apja fotóját is a bőröndjébe tette. Utazott a fővárosba. Késő délután futott össze este kedvelt Professzorával a szálloda halljában, aki igen izgatottnak látszott. A Kongresszusi Palotában nyolc órakor kezdődött az előadás, amely pontos, hiteles és tényfeltáró volt, hiszen ellenőrzött számításokra épült. Mialatt a csapat egy-egy tagja felszólalt, az értő közönség figyelemmel hallgatott, hisz a vetítőn megjelent képek, adatok az újdonság erejével hatottak és önmagukért beszéltek.

– S a legfontosabb momentum – folytatta tovább beszédét a Professzor, – hogy az Alitma kráter csak félévente látható csupán 12 órán át. Az év többi napján nem észlelhető, mert a kráterre a Brato kisbolygó vet árnyékot.

Ekkor a kivetítőre mutatott. Magyarázata során az ábrán a kusza vonalak egyre nagyobb értelmet nyertek. Több tudóskolléga elismerően bólogatott, miközben elmélyült az új információk halmazában. A beszéd végén lelkesen tapsolt a közönség, majd kérdésekkel ostromolták az előadókat. A médiának köszönhetően a tudományos felfedezésről a világ is tudomást szerezhetett. „Sikerült!” – gondolta, és lopva a Professzorra pillantott, aki elégedettnak látszott,

akárcsak ő maga a csapat többi tagjával együtt. Épp indulni készült, mikor a Professzor megállította a kijáratnál:

– Hová siet Emma? – kérdezte. – Az édesapjához? Mondja el neki is a jó hírt! – s azzal búcsút intett.

– Elmondom! – gondolta szomorúan és gyorsan összecsomagolt, majd autójába ülve elhajtott. Mikor odaért a Klinikára, kettesével szedte a lépcsőket, s loholt fel a második emeletre. Szinte berontott a kényelmesen berendezett szobába, de aztán megállt és mélyet sóhajtott. A betegágyhoz lépve a férfi füléhez hajolt.

– Apa! – suttogta. – Régóta kerestük a Hold elveszettnek hitt kráterét, de most valósággá vált. Megtaláltuk! Tudom, hogy hallod, amit mondok! Ugye örülsz? – kérdezte és szemei elhomályosultak...

...Emma kusza emlékeivel küszködik már több, mint egy órája, miközben lágyan simogatja kómában fekvő édesapja arcát. Majd párnájára hajtja fejét. Szinte együtt lélegeznek. Hosszú percek telnek el. A lány a hold tejfehér fényében látni véli, ahogy végtelenül lassan megmoccannak a férfi hófehér kezének ujjai...

Meglepetés

Anna teljesen bizonyos volt benne, hogy Tamás elfelejti... Magának sem tudta megmagyarázni, miért jutott erre a következtetésre. Az elmúlt két napban semmi jelét nem látta annak, hogy ők készülnének valamire, talán ezért...

Hajnalban kelt, mint máskor, s rózsái között ücsörögve kis kávésbögréjét szorongatta. Imádta virágait, az erkélyen pompázó rózsákat csakúgy, mint a nappaliban, s a hálóban elhelyezett zöld növényeket. Még hűvös volt a reggel, ezért jól esett két tenyerében éreznie a forró csészét, s mikor belenézett, egy régi, gyerekes dolog jutott eszébe: jósolni kéne a kávézaccból. Vajon, milyen lesz a mai napja?... Ekkor futó léptek zajára lett figyelmes, s tekintete az erkély alatt elkocogó, borostásképzű fiatalemberre tévedt. Érezte, hogy egy kiadós futás neki is jót tenne, s majd az üdítő zuhany alatt minden rossz gondolata szertefoszlik. Így is történt. Miközben a langyos vizet csorgatta magára, dudorászni kezdett, s életkedve szétáradt ereiben, s átgondolta az aznapi teendőit, s ettől valahogy megnyugodott. Nem gondolt már Tamással kapcsolatos aggályaira. „Úgy még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna!”, gondolta vidáman. Gondosan kisminkelte magát, s ettől csinosnak

és kíváncsi érezte magát ezen a korai reggelen.

Tamás alig bírta ki, hogy tovább színlelje az alvást a puha párnák közt, ahogy pillái mögül leste kedvese minden mozdulatát. Évek óta bámulatba ejtette Anna hajnali szertartása, ahogy a lány önmagát biztatva indult el munkába. Pattanásig feszültek idegei, hogy a legkevesebb jelét se adja a nagy készülődésnek. Dalmával közösen várták már a ma estét. Ha nem rontanak el semmit, akkor Anna meglepett, őszinte mosolya lesz az est fénypontja. Dalma, a férfi tizenkét év körüli, szőke hajú, zöld szemű lánykája épp ekkor röppent be a hálóba.

– Elment és semmit sem sejt! – kiáltotta és összedörzsölte parányi tenyerét, majd apja nyakába ugrott, aki máris felállt az ágy mellett.

– Ez a mi napunk! – súgta Tamás, s felkapva a kis szőkét, megpörgette maga körül. Azért csak igyekezzünk – intette le a kislányt és letette a padlóra. Apa és leánya csudamód összedolgoztak. Nem csoda, hisz napok óta csak arra vártak, hogy tervüket megvalósíthassák. Dalma lila szalvétákkal és asztalterítővel a kezében állt meg apja előtt. Tamás is tudta, hogy ez a kedvenc színe kedvesének, bólintott és a kislány a terv szerint terítette meg az asztalt. Az ajándékok is a helyükre kerültek. Az üvegasztal mellé állították a becsomagolt biloba fát és a bonbonokat. Míg a férfi körbe futtatta a „Boldog Születésnapot” feliratú szalagot a nappaliban, addig

Dalma buzgón kötözte fel az orgonalila lufikat. Mindketten megrezzentek, mikor váratlanul csengettek. Tamás az órájára pillantott.

– Nem lehet, hogy Anna már haza ért volna! – mormolta mintegy maga elé és az ajtó felé indult.

– Talán rövidebb volt az értekezlet? – kérdezte meglepődve a kislány. A férfi széles vigyora azonban megnyugtatta a kis szőkét.

– Megérkezett a virág! – jegyezte meg, s Dalma szemei elkerekedtek a csodálkozástól.

– Apa, hisz ez gyönyörű! – kiáltotta.

– Meseszép, igaz kicsi Dalmám? És éppen negyven szál flamingó!

– Anya nagyon boldog lesz! – mosolygott a kislány.

Anna nem sejtette, hogy milyen meglepetés várja odahaza. Férjét, Tamást akkor ismerte meg, mikor kislánya Dalma alig volt két esztendő. Mindig úgy gondoskodott a kis szőke hajú gyermekről, mintha csak a sajátja lenne. Sokszor elképzelte iskolába menni, hogy zöld szemük miatt senki sem gondolja, hogy ő a mostohája. Senki! Átvágott a gyalogátke-lőn, s máris a bolt felé vette útját, ahol megvette a nyári ruhát, amely tökéletesen állt rajta. Hirtelen órájára pillantott, s reménykedve állapította meg, hogy még van ideje beugrani az orvoshoz az eredményért. Az értekezlet ugyanis hamarabb véget ért, mint azt gondolta, így ráérősen sétált át a Főtéren.

Gondolatai kavargtak a fejében, férjére és kislányára gondolt. Vajon mit csinálhatnak most? Lassan fordult a zárban a kulcs, aztán Anna kitérte az ajtót és belépett az előszobába. Kedvelt ételének illata csapta meg az orrát, s halk zene szólt a nappaliban, de figyelmét hirtelen rövid csörömpölés terelte el, mely a konyhából hallatszott. Elmosolyodott és lassan belopózott a fürdőszobába, hogy felvegye az új vállpántos ruháját. Elégedett volt. Csak remélte, hogy Tamás és Dalma is hasonlóan jókedvűek. Belépett a nappaliba, ahol már várt rá egy férfi és egy szőke kislány. Anna körbe pillantott és szája tátva maradt az ámulattól.

– Nem azt akarjátok mondani, hogy...?

– Boldog születnapot Anya! – szaladt hozzá a kislány. Tamás is örömmel tárta szét karját, azonban a nő mozdulni sem tudott a két kicsi ölelő kartól. A férfi közelebb lépett és valamit a fülébe súgott, de ezt Dalma nem hallotta. Anna letörölte könnyeit arcáról és halkán szólalt meg:

– Tamás, kisbabánk lesz! Most jövök az orvostól. Ikreket várok! – Most Tamás nyelte le könnyeit és sűrűn pislogott.

– Ez aztán a meglepetés! – és védelmezően simogatta meg kedvese hasát.

– Kistestvéreim lesznek! – visította a kislány, s Anna válaszképpen megsimogatta a buksiját.

Boldogság és fényár úszott át a nappalin. A meglepetések meglepetése volt ez a nap.

Karácsonyi angyalkák

Régen, nagyanyáink még úgy mesélték, hogy a karácsonyi angyalkák díszítik fel a karácsonyfát, s az ajándékokat a Jézuskától kérhetjük. Ez most sincs másként!

Júlia a karácsonyi készülődés közben gőzölgő kávéjával kezében leült a pamlagra, s a kandallóba bámulva gyermekkorára gondolt. Akkoriban mire eljött a szenteste, mindig feldíszített karácsonyfa várta a szobában, sok-sok ajándékkal a fa alatt...

– Julcsi! Segítesz almás pitét sütni? – kérdezte Anya, miközben ő azon törte a fejét, miért nem láthatják a gyerekek a Jézuskát, ahogy éppen felteszi a csillogó gömböket a fára és a serénykedő angyalkákat, mikor az ajándékokat a fa alá teszik. Mielőtt válasszolhatott volna, megcsörrent a telefon. Anya gyorsan felkapta, majd kis idő után lassan letette a telefonkagylót.

– Mikor ér haza Apa és Bátyó? Már ebéd után van? – kérdezte megdöbbenve.

– Még nem jöhetnek – suttozta. – Nagyiék majd holnap érnek ide a vonattal – s Anya elmorzsolgott egy könnyecseppet a szemében, de ő okos lány volt öt és fél éves korára, s észrevette, ha valamit titkoltak előtte.

– Akkor a Jézuska nem jön el hozzánk az idén – állapította meg szomorúan.

– Dehogynem! Minden gyerek megérdemli Jézuska ajándékait! – válaszolta Anya. Azonban az ő fejében kusza gondolatok cikáztak: „Se Apu, se Bátyó nem jöhet, akkor a Jézuska ajándékot sem fog hozni!”

– Anya, ki telefonált? – rázta meg szoknyája szélét és ölébe kuporodott, mint egy kíváncsi kiscica. De Anya nem felelt, végül halkán csak ennyit mondott:

– Meglátod, minden rendben lesz!

– ...És együtt ünnepelünk és együtt várjuk a Jézuskát? Megígéred? – kérdezte huncut mosollyal az arcán, s Anya bólintott. Tudta, hogyha Anya megígéri, akkor az úgyis lesz!

– A Jézuskának ki ad ajándékot? – kérdezte kíváncsian.

Anya mosolygott és szeretettel simogatta meg szöszke haját.

– Én szeretnék adni neki valamit, lehet?

– Hát persze, kicsim! Abból a linzer sütiből, amit tegnap együtt sütöttünk, jut neki is! Kicsit más lesz az idei karácsonyunk – magyarázta ezután Anya, – nem ma este, hanem holnap ér ide hozzánk a Jézuska!

– Apa és Bátyó miatt, ugye? – kérdezte ő ártatlan szemekkel. Akkor még csak Anya tudta, hogy

Apa és Bátyó a kórházban vannak, s remélte, hogy karácsony napjára haza engedik őket. A karácsonyi terem-focimeccsen Bátyót a csapatból egy fiú fellökte és így a térdére esett, de olyan szerencsétlenül, hogy rögtön műteni kellett. Apa felhívta a kórházból Anyát, de nem tudta megmondani, mikor érnek haza. Akkor Anya gondolkodóba esett, hogy minden rá marad, s persze nem akarta elrontani a karácsonyi várakozás örömét sem! A fenyőfa ott árválkodott a szoba közepén arra várva, hogy Jézuska feldíszítse. Mint más estéken, Anya most is mesét olvasott neki és álomba ringatta őt. Éjszaka Anya csatát vívott az „álommanókkal”, hisz a konyhában csörgette az ébresztő órát hajnali kettő órákor, s csendesen nekilátott a fenyőfa díszítésének. Halkan, serényen tette fel a díszeket, nehogy ő a neszre felébredjen. Mikor elkészült, elégedetten csodálta meg a pompás karácsonyfát. Halkan visszafeküdt az ágyába, s majdnem elaludt, mikor hirtelen felpattantak a szemei: a sütemény, Jézuska süteménye!

– Majdnem elfelejtettem! – mormolta csendesen és gyorsan kilopakodott a nappaliba, hogy a fa alá készített aprósüteményt bekapja. Mind a hármat. – Hu, ez nagyon finom! – gondolta és visszabújt a jó meleg takaró alá.

Reggel Anya az ő sikolyára ébredt. Ott állt a csillogó karácsonyfa előtt és ámulva nézegette az ajándékdobozokat. Anya mosolyogva figyelte őt.

– Itt járt a Jézuska! Nézd Anya! Megette az összes süteményt! És mennyi ajándékot hozott! – kiáltotta boldogan.

Ekkor csöngettek, s Anya ajtót nyitott. Megérkezett Apa és Bátyó. Bátyót Apa ölben hozta be az autóból és a heverőre fektette. Bátyó bágyadtan mosolygott rá, a kishúgára, majd a karácsonyfára esett a pillantása.

– A Jézuska! - s szemével kereste a saját ajándékát, ugyanis görkorcsolyát kért ajándékba.

Ebédre nagyiék is megérkeztek, Apa kiment eléjük a vasútállomásra. Ő sikoltozott és táncolt a felnőttek körül és mindenki azon kacagott, milyen édesen tud örülni ez a csöpp lányka...

A kandallóban hangosan sercent egy fahasáb és Júlia felhőrpintette maradék kávéját. Nem tudta eldönteni, hogy elmélázott, vagy mégiscsak kopogtak? Igen, jól hallotta, kopogtak a nagy faajtón. Megérkeztek a szülei és a gyerekei is.

Együtt van újra a család!

Vasas Eszter

Már gyerekkorom óta érdekelnek a különféle művészeti irányzatok, vers és novellaírással hobbi szinten foglalkozom, több közülük meg is jelent nyomtatásban. Az írás azonban több számomra egyszerű szabadidős tevékenységnél, önmagam kiteljesedéseként tekintek rá.

Leginkább a szerelem és a szabadság témaköre inspirál, de számos más forrás is akad, amiből ihletet merítek. Az első megjelent versemet a páromnak köszönhetem, aki sokáig biztatott, hogy mutassam meg alkotásaimat másoknak is.

Gyertyafény

Lobog a láng,
integet a rózsaszál,
vörös dallamot dúdol,
piros szavakat suttog.

Lobog a láng,
büszkén áll a két gyertyaszál,
szenvedélyt szór számtalan szív,
kit a szerelem szikrája hív.

Lobog a láng,
büszkén áll két gyertyaszál,
kiket az ég vár,
aranyló csillagok csapata csárdást jár.

Lobog a láng,
büszkén áll két gyertyaszál,
kiket az ég vár,
hogy örökké lobogjon a vágy.

Még mindig múzsám

Még mindig múzsám,
várom lantod szózatát,
szakadatlan szenvedéllyel
szüntelenül minden éjjel,
hogy végre hozzád érjek,
s érezzem érintésed,
mi mint az éltető víz,
mit cserepes ajkam hív,
mi mint a levegő,
úgy kell e hő,
mert nélküled csak sötét vár,
végtelen világ romján áll a sötét vár,
de nem, mert már az is oly sivár.

Élettelen élettől óvj meg kérlek,
végtelen világok képét ne zárd el végleg,
fantázia szárnyid küld le értem,
hadd repüljek a végtelenbe véled!

Vidákovics Csaba

Csak tenni azt, mit a lélek vár

Csak dolgozni, úgy, tisztán

Az erőm nem mérem s néha időm is fogytán

Csak teszem, mit tennem kell, a nevemhez méltán

Vérzik a szív

Látom itt, belül, a remény lendületét
Hallom, itt belül, a suttogás erejét
Érzem a bőrömon, minden szál félelmét
Aztán csend
Tűz, sikítás, tétlenség

Álmokat tép minden, ami ég
Sorsokat ír minden vélt s véletlenség
Egy fájdalmas űr csak a füstölgő anyagi lét
Aztán csend
Könnyek, düh s az a megannyi kérdés

Gyertyák lángja, barátok, idegenek, ölelés
Nincs már „ha”, nincs már „pedig”
Csak a csend, csak a gyász
Ostoba sors, mit át írt egy út

...

Élniük kellene még...

Eltűnt **(A Mirror emlékére)**

Ott, az álmok szigetén jártam
Sokszor sáros lábbal az előszobában
De levedlett rólam minden, mint egy lerúgott cipő
Bent egy más ember lettem, és talán nem is felnőttem

Ott a zenében éltem, s néha mámorban jártam
Egy pohár jó bor vörösében ízeket vártam
Barátok gyűrűjében, az üveg üdvözlő csendülésében
Ott más volt, ott gondtalan voltam

Ott a zene lüktetett szívemben
Élt minden hang, a hús-vér emberben
Az a rejtélyes tudás, mi a holt kottát éltette
Parádés harmóniáit, mind, mind fülem úgy szerette

S ha hamisan szólt is, hát bánta a kutya
Emberek ők is, tévedésük édes-mostoha
Mert nekünk, értünk volt minden akarat
Játékuk közben simult a világ, dőltek a falak

Aztán csend lett, kiürült a színpad
A még csengő fülünkre gyógyír az a csend
De a szív már tudta, nem lesz több
Vége, bezárt s már csak a kongó falak emlékei zenélnek
Vége, megszűnt az a hely
Hol a barátok s a zene együtt lennének

Letette már

Egy ajtó előtt álltunk akkor
Neki a megszokott mindennapok
Nekem egy új világ kapuja
Azon, színét veszített, porlepte ajtón,
csak a kilincsnek van csilláma

Délceg, erőt sugárzó tartásában, tekintély
Mégis, a pozsgás arcon, a vastag lencsék alatt,
komisz volt mosolya
Így, ha csak lassan is, olvadt a feszültség

Kinyújtott keze, embernek tisztelt
Hangjában az ősök nyugalma
Mester volt ő, egy igazi mester
Kinek attól fogva, belém lett bizalma

Ott álltam szemben
Remegő lábam még vont a lépést
Hasamban csomó
Izzadó tenyerem elveszett kezében
Úgy fogadta a köszöntést

Gyerekek hívott, mert nevem még tanulta
Gyere Gyerek s az ajtót nyitotta
Néhány lépés csak, már nincs visszatánc
Az én döntésem volt, nekem, attól a naptól,
egy új irány

Otthonommá lett ez a zajos, poros játszótér
Gyermekeként léptem be és ott váltam felnőtté
S úgy tanultam tőle, hogy nem is tanított
Ittam szavait, lestem tetteit, ha kellett ő csak javított

Igen, ő javított
Rajtam, nekem, értem
Akkor még nem kellett kérnem
Kezembe adta azt, mit sajátjába az évek vésnek
Szívembe azt, mit akkor még csak nem is reméltem

Igen, mert ő csak adni tudott
Kérni is csak azt, amivel embert faragott
S úgy szálltak el azok a közös évek
Hogy közben belém faragta a mesterséget

S mikor már úgy éreztem, nekem kevés az a sok
Kell, hogy lássak újat, mást, másnál
Akkor lesz jobb, ha egy nagyobb világot láthatok
Már barátként köszöntem el,
de azóta is kérem a tanácsot

S ezen a külön úton, mester lett belőlem
Nem hiúság, sem a pénz,
csak egy próbatétel volt a vezérem
De büszkévé tettem, s ennek örültem
Nem változott semmi, még mindig ő áll előttem

Útjaim, bár százfelé vezettek
Az a műhely még nyitva áll
Csak azt az ajtót más nyitja előttem
Hisz ott már úgy vendég ő is, mint én is
Átadta azt, mert úgy érezte, eljárt felette

Pedig ha tudná, a világ még várja a csodát
Az a sok ablak, ajtó, szekrény, kéreti otthonát
Az a kérges kéz, bár már remeg,
de még nem kelletlen hasáb
Az a meleg szív, taníthatná új inasát

*Mesteremnek nagyon sok szeretettel,
hogy soha ne tegye le azt a szerszámot!*

Szülinap

A reggel ugyanaz még
Álmokat satíroz a szűrődő fény
A szálloda ágya ma is nyomot hagy
Mintha nekem adná a rugókat

A résnyire nyitott ablakon a hajnal hűs hagyatéka
Madarakkal együtt ébredt a fűnyíró
Az öreg fák alól friss fűillat
De itt még az a lusta, marasztaló meleg
A nyakig húzott takaró alatt

Egy selymes, meleg kéz simogat
Bársonyos női hang suttogja:
Boldog születnapot!
A kedvesem az, ki az álmokból visszatérőn
csókkal fogad

De a telefonom is más
Ontja magából a csipogó hangokat
Üzenet, még egy és még egy
Számlálatlanul olvasom a jókívánságokat

Tisztuló agyam már látja a körvonalakat
Az erkélyünk alatti bárból felszívárog a kávéillat
Amúgy is mindig a koffein rúgására indul a nap
Ez most miért legyen másabb?

Szinte öltöznöm sem kéne
A medencékhez elég egy ruhadarab
De a reggeli az más, társadalmi érintkezés
S ez megzabolázza akaratomat

Egy svédasztal tartalma tölti az üres gyomrokat
S az enyém sincs másképp
Szapora mozdulatokkal tömöm magamba
a tányérra halmozott finomnál finomabb falatokat

Aztán még egy kávé
Hisz a jó motor szívatóval indul
Ez a nap már úgy is a lazulása
Egy aprócska unikummal nyugtatom
püffedő pocakomat

De most már irány a víz
Magamra húzom a fürdőalsómat
S már néhány lépés csak
A medencék partján, az idők közt
mellőzöm a blama tornagyakorlatokat

Néhány hossz úszás után, csobbanás
S már élvezem is ezt az Olympos-i nyugalmat
Habokban merülve, a masszázsnak engedve
Lazítom minden porcikám s ürítem agyamat

Egy ismerős, bársonyos hang csalogat
Szétáztál már, gyere mellém!
Török a varázs, álomból valóság, de ez is oly szép
S a puha ágyon, karjai közt szárítom magamat

Tervezünk, készülünk, ma hogy s mint járjuk utunkat
S ha már Bikal oly szép, és nyitva a vár
Útra kelünk, bejárjuk az ódonnak tűnő zugokat

Vissza a múltba, egy olyan időbe
Hol a két kéz, a szív és akarat
Még barátok voltak, egymásért éltek
Mesterségnek hívták magukat

És mindenhol mosoly
Mindenhol kellem
Igazi vendégnek éreztük magunkat
Csodának hívnám, de tudjuk nem az
Csak igazán jól végzik dolgukat

Repül az idő, az órák úgy teltek
Észre sem vettük, hogy a nap már a fák alól bólogat
Korgó gyomrunk is keresi már
A vacsorához vezető utat

Uh, még egy svédasztal! A látvány is durva
Nem látni végét és roskadásig telve
Az ínycsiklandó terhe alatt
Amott egy boroktól roskadozó hűtő
a hidegtől párásan gyöngyöződő sörccsap

A kiadós vacsi közt, koccintunk végre
Nálam a vörös, nála a fehérrel töltött poharat
Így szép az esténk
Vésődik az emlék
Egy séta a parkon át, a fák árnyékában
Egy egy csók is elcsattanhat

A szobánkban újra, kulcs fordul a zárban
Ruhánk a földön...
No de már elég, a többit már had ne!
A többit már elég csak a fantáziákra!

Húsz éve építem

Csak tenni azt, mit a lélek vár
Csak dolgozni, úgy, tisztán
Az erőm nem mérem s néha időm is fogytán
Csak teszem, mit tennem kell, a nevemhez méltán

Csak adni kell, többet mit várnák
Csak megosztani magamból az évek tudását
S ha kell hallgatni, szűrni a jó és rossz tanácsát
Aranyá válik így, többet ad a vártnál

S ha hívnak, láthatom a rég szorgalmát
Láthatom mosolygó arcukon a hálát
Apró téglákból épült bizalom várát
Több ez az aranyból és szebben csillog minden másnál

De nem vagyok isten, véthetek hibát
Ne keressétek tetteim szándékát
Hisz mindig próbálom a többet, a jobbat
De van az úgy, hogy a gondok ellenem dolgoznak

Az életben nem kér kenyeret a szégyen
Ember vagyok, belátom a volt vétkem
Ha néha arcon csap, felállok s kérdem:
Hogy tegyem jóvá, hogy ne maradjon bélyeg

Történt már úgy is, hogy kevés a szándék
Nem tudunk ellen, mert túl sötét az árnyék
Nem marad más, csak máshol, másokkal jól tenni
A bizalom apró köveiből, szorgalommal építeni

S talán lesz majd az a nap,
Mikor enyhül haragja bélyegem alatt
Mikor más munkák fényétől a hit újra épül
Ha a feledés mellé megbocsátás ül

Az ajtóm mindig nyitva áll

Dolgoztam én már papnak és gyahúrnak
Egyformán kopott éle a gyalumnak

Cipeltem terhet már erősebb helyett
Csak cipőm sarka kopott, az is csak keveset

Csináltam csodát már egyszerű munkásnak
De tűrtem már rigolyáját gazdagok vágyának

Adtam ha kevés volt, s talán kértem már sokat
Mindig a szív és a becsület osztotta,
szorozta a számokat

Szakmám az életem mozgató rugója
Hűséges társam, s ha kellett támasz a nyomorban
Volt az már vidámság a könnyek helyett
És verejtékcseppek a büszkeség mellett

Egy igazán jó buli

Annak lenni, akit a szív akar
Nem hátrálni, mert az a más nem arra tart
Nagyot lépni, ha az kell
Akkor is, ha azt a vakok hitével

Angyalnak lenni ördögi csínnyel
Nagynak maradni minden apró lépéssel
Dalokba szorítani ezernyi kérdéssel

Tudni, hogy nincs válasz
Hogy nincs más, ki megfelel
Engedni erővel, s ha kell, emelt fővel

Bátran állni ott a lámpák tűzében
Arcokat keresni egy szerető tömegben
Röpke pillanatra engedni a szélnek
Bízni, ha felrepít, szárnyunk meg ne égjen
Ismerni önmagunkban a hiteles értéket
Egyensúlyt keresni, még akkor is, ha téved
Szeretni, szeretni, szeretni, mert így szép az élet

Darts

Kézfogás, mert az ellenfél nem ellenség!
Többnyire barát – s ha még nem, arra van törekvés

Perdül egy érme
Egy nyitott tenyérben
mutatja: ki kezd, ki az, ki várhat még
Lábam a vonalon, szűkül a tér
Nyugtatom magam, mély levegő
Indul a játék

Egy színes tábla a falon, azt mondták, az ott a cél
Kezemben lapul a három kis nyíl
Toll, szár, test s az elején hegyes acél
Kettő a balban, az első még emeli a kéz
A terv a tripla hús, de ha csak sima
Kezdetnek az is elég

Indul verkli, még ha dőcög is kicsit
Kopnak a számok, s velük az izgalom is
Nem nézek táblát, fejben számolok
Majd a végén, csak akkor
Mert zavarna, ha tudnám, hogy lemaradok

Száz felé járok, a fejemben számok
A szorzatok után gyors összeadás
S ha kerekítenem kell, mert az összeg nem páros
Kitalálok egy újabb sémát

Repül a nyíl s az első már megvan
Mély levegő, szektorváltás
És ha már az is a helyén, mint gyertya a torta tete-
jén
Az utolsó nyíllal a duplára dobva
Lobbanó láng a szívem helyén

Így megy ez, míg a számok csak kopnak
Egyre csak jobb, izgalmasabb csaták
Emberek jönnek és barátként mennek
S ha veszítünk, akkor sincs baj
Mert lesz legközelebb, talán...

Hazaérkezett szabadság

Csendben rejtőző kacagás
Sötétben arcodon mosolygás
Hidegben egy meleg szorítás
Az mind Te vagy

Viharban egy nyugtató kandalló-láng
Esőben a váltás száraz ruhák
Stresszben a csitító bátorítás
Az is Te vagy

Emésztő vágyban az odaadás
Csókod, ha már száraz a szám
Egy beteljesült álom, a sok-sok éber éjszaka után
Az is Te vagy

S mióta ez így van, újra van miért élnem
S mivel Te is így szeretsz, ajándék minden percem
Két életünk a Sors egymáshoz sodorta,
...kössük össze egy mélyebb kötelékben

Ezt a majrét!!!

Úristen, úristen jönnek a mamák
Vasárnap van, kidob az ágy
Csoszogó léptekkel támadom a fürdőszobát

Úristen, úristen jönnek a mamák
Kotyog a kávé, csörög a pohár
Cukorral zsonglőrködök, de kell még egy kanál

Úristen, úristen jönnek a mamák
Nyílik a hűtő, a reggelit kínálja
De az én fejemben már az ebéd menüje jár

Úristen, úristen jönnek a mamák
Cetli a kézben, csak listára vár
Öltözök gyorsan, irány a Spár

Úristen, úristen jönnek a mamák
Ez is kell, az is kell, telik a kosár
Nyúlik a kar, fogyózik a pénztárcám

Úristen, úristen jönnek a mamák
Csepereg az eső, szaporázik a láb
Nyílnak az ajtók, a tudóm is időt kér már

Úristen, úristen jönnek a mamák
Kabátot, cipőt le, de most nem a helyére ám
Mert ma a fogas, a polc, a vendégre vár

Úristen, úristen jönnek a mamák
Elő a porszívót, takarítás
Mindent megmozgatok, irtom a porcicát
De a végén minden a helyén,
mint színek a Rubik- kockán

Úristen, úristen jönnek a mamák
Mindenhol kacat, telik a szemetes kosár
Tisztul a kép, szépül a lakás

Úristen, úristen jönnek a mamák
Kedvesem süt, főz, finom illat száll
Az asztalon már tányérok, poharak, szalvéták

Úr isten, úr isten jönnek a mamák
Nyitom a fürdőt, foltos a kád
Pakolás után gyors súrolás

Úristen, úristen jönnek a mamák
Gőzölög a tálban a leves, elfelejtettük a tésztát
Most ez így is jó lesz, nyugtat a Drágám

Csengetnek
Itt vannak a mamák
Fésűt a hajnak, gyors arc mosás
Mély levegő, nyugtató csók, nyílik a zár

Esztergomban

A szűkös kis utcák emléket rónak
Falakban a kövek már nem gyászolnak
A járdák közt is csak mutatóban a kopott
Már csak az maradt, mit az a sok század el nem lopott

Én nem vagyok Petőfi, nekem kellene a hegyek
S itt van belőlük bőven, hogy másnak is legyen
Az egyikük kövébe jókora hagyma gyökerez
A rétegek alatt a múlt püspökei, jelenben a hit,
imádság és kegyelet

Oldalában a vár, romjaiban díszeleg
Toldott-foldott falaiban
csak találomra ragasztott régi kövek
Belsejében a falakon foszlány freskó-részletek
Királyok éltek itt, kezükben pásztorbotként a jogar
Innen vigyázták,
terelgették a máig is erősítendő magyar hitet

Másik hegynek tetejében
Egy olajfás kert közepében
Kékre mázolt ablakok üvegében
A tiszta lég hűs csendjében
Pihent egykori példaképem

Itt fogadta barátait
Itt csűrte-csavarta szavait
Papírra itt öntötte gondolatait
Kövek, fák, bútorok őrzik emlékeit

Lent a völgyek zeg-zugánál
A város nyüzsgő szív-zajánál
A teret őrző katonánál
Árkád alatt, mint régen is
Cukorkások teszik boldoggá gyermeki álmaink

Odébb régi líceum
Amott meg tanítót tanítanak
Őrzik még a keresztény hitet az ódon falak
Teszik ezt azért,
hogy azok a csemeték egy igaz irányba tartsanak

Lent a völgyben,
Dunánknak kölyke csendben csobogva csorog
A kis híd után, már néhány lépés,
s anyjának ölébe szalad
A kicsinél s a nagynál is sétány, azon sorban padok
Szerelmet suttognak a nyárfák alatt
szomjas galambok

Hidat vertek a vizsály köré
Mint sértett hölgy nyakába
Békét remélő ajándék láncot
Összekötve ezzel magyart, magyart és szlovákot

Hagyd a sírást

Kérlek, most figyeld, mit neked mondok
Tudom, nem szűnnek, csak másabbak a gondok
De nem hagyom, másként legyen
Ott leszek én, ugyanúgy, hogy fogd a kezem
Hát hagyd a sírást, csak fogd a kezem

Kérlek, nézz most ránk, mert párban lettem
Szívem osztom csak a szeretetben
De több lett az így, mint egy nagyobb halmaz
Több lett a szám, de így a tiéd is nagyobb lett
Hát hagyd a sírást, hagyd, hogy ő is szerethessen

Kérlek állj fel most s fogd mindkét kezet
Közös utunk meglehet, néha más irányba vezet
De a kormány, mindig tudni fogja az irányt
De a fék mindig ott állít meg,
hol a szív nem tűrheti a hiányt
Hát hagyd a sírást, mert én soha el nem veszek

Vilcsek Adrienne

Kedves Verselőtársaim, Olvasóim!

Bemutakoznom remélhetőleg már nem kell, mivel immár kilencedik alkalommal szerepelek a Verselő antológia szerzői között, ezért inkább köszönetet mondanék a lehetőségért Komáromi Jánosnak, hogy a „virágcsokrot” évről évre én is színesíthetem.

Családunkban, barátaim körében már hagyományszámba megy, hogy a karácsonyi ajándékok között ott szerepel a Verselő antológia legfrissebb kötete. Mondhatnám, hogy elvárják tőlem az újabb Verselőt. Az idei kiadványban egy kicsit elkalandoztam a megszokott stílusomtól a rövid próza és a haiku irányába, remélem, hogy nem volt hiábavaló ez a kis kitérő.

Szeretettel kívánok jó szórakozást, feltöltődést minden kedves olvasónak és verselőnek!

A bűvös sapka

A sapka már sok éve pihen a szekrényem felső polcán. Ránézésre semmi különös nincs benne, semmi feltűnő. Sőt, őszintén szólva mindig is csúnyának, ódivatúnak találtam a fakó, formáját vesztett kötött fejfedőt.

Szívesen megszabadultam volna a látványától, ha viselője nem ragaszkodott volna annyira hozzá.

Furcsamód most mégsem tudok megválni ettől a sapkától, azért pihen 2016 májusa óta a ruhásszekrényem legfelső polcán.

Rájöttem, hogy ez a régi, divatjamúlt sapka varázserővel rendelkezik. S hogy miben rejlik a varázserője?

Egyszerű. Ha kezembe veszem, és arcomhoz szorítom, akkor még ha pár röpke pillanatra is, de újra érzem veled együtt távozott illatodat, és ismét magam mellett tudhatlak régen a csillagok között lakozó, drága édesanyám.

A létezés két pontja

A létezés két pontja vagyunk
Hegycsúcs és szakadék
Néha felemel, néha mélybe
Taszít a lét
Két pont között lebeg az élet
És köteltáncos minden teremtmény
De meghajlás és taps nélkül
Távoznak, ha táncunk véget ér

A vonal (haikuk)

A monitor sík
A szívvonal hullámszik
Lüktet az élet

Sziréna bömböl
Ütések a mellkason
Majd csend és vonal

Akár egyenes
Akár görbe a vonal
A határ te vagy

Agyad a határ
A szív nem húz vonalat
Az érzés szabad

Tenyérvonalak
Kanyargó életutak.
Hová vezetnek?

Ha..... (Keresztapám emlékére)

Ha kiöregszel önmagadból,
S tested, mint elnyűtt kabátot leveted,
Akkor tud igazán felragyogni szellemed!
Végre ismét szabad vagy, sérthetetlen,
Szétszóródhatsz a végtelenben.

Falak

Falak, melyek körbevesznek
Falak, melyek eltemetnek.
Falak, egyre vastagodnak,
áthághatatlanul magasak.
Falak, melyeket csak én látok,
Falak, hol széttörnek az álmok.
Falak, melyek körbevesznek,
Falak, talán csak bennem léteznek?

Mindig

Én mindig veled vagyok,
Ha sóhajtasz, én vagyok sóhajod.
Könnycsepped vagyok, ha sírsz,
Repülök hozzád, ha hívsz.
Ha vidám vagy, őrzöm mosolyod,
Ha fázol, melegítem otthonod.
Kérdésedre válasz leszek,
Ha hibázol, veled vezeklek.
Ha útra kelsz, veled utazom,
Hű társad leszek utadon.

Búcsú Öcsitől

Készülj, Hajós!
Bontsd ki vitorládat!.

Bár nem sejted, de azért zokogok,
mert én már tudom, hogy közeleg az idő.
Hamarosan lehullasz te is, mint a fáradt, őszi levél,
hogy messze tűnj a fény örök tengerén.

Csigaház

Kifejtettem magam önmagamból.
Feltörtem csigaházamat.
Kitekintettem a külvilágra,
s elszégyelltem magamat.
Nem tetszik az, amit kint látok,
riaszt a káosz, a kuszaság.
Felelőtlen lépésemmel
rám szakadt a valóság.
menekülnék, de kint rekedtem,
hiába a zokogás,
nincs már hová elrejtőznöm,
összetört a csigaház.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizedik éve, egy évtizede ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

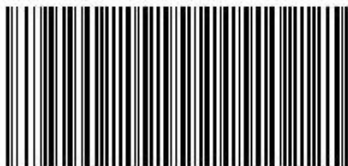
A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2016 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

ISSN 2060-341X

Bajzikné Panni

Bakos Bianka

Balogh Bea

(Heaven)

Bihary Zsoltné

Dinnyés Viktória

Dudás Gyula

Erdődi Attila

Fazekas Margit

(Szomorúfűz)

Kis Krisztián Bálint

Kisháziné Vincze Julianna

Kiss Antal

Komáromi János

Kulimár János

Kutasi Horváth Katalin

Lakatos Tibor

M. Jósvai Éva

Mráz Erzsébet Irma

Nyul-Donka Balázs

Nyul-Donka Judit

Pákovics Bernadett

(Elisabeth L. Blake)

Rodé Klára

Sándor Zsófia

Sipos Ferenc Norbert

Sipos László

Soós Katalin

Szikszay Péter

Szilágyi Alex

Szőkéné Kakucsi Erzsébet

Szücs Éva

Tóth János Janus

Tóthné Telkes Csilla

Tumpek Anyko

Vasas Eszter

Vidákovics Csaba

Vilcsek Adrienne